

NGÀY
MƯỜI
THÁNG
MƯỜI
HAI

GEORGE SAUNDERS

G.S.

NGÀY
MƯỜI
THÁNG
MƯỜI
HAI

tập
truyện
ngắn

NGỌC TRÀ, TRIỀU DƯƠNG,
HƯƠNG THẢO, TRẦN HẠNH *dịch*

▲

VÒNG CHẠY CHIẾN THẮNG

Ba ngày trước sinh nhật lần thứ mười lăm, Alison Pope khụng lại ở đầu cầu thang.

Giả sử cầu thang bằng cẩm thạch đi. Giả sử con bé bước xuống và mọi cái đầu đều quay lại. {Người đặc biệt} đâu rồi? Đang tiến đến gần, hơi cúi chào, chàng thốt lên, Làm thế nào mà bấy nhiêu duyên dáng lại chứa đựng cả trong một bao bì nhỏ làm vậy? Ấc. Hắn vừa nói *bao bì nhỏ* à? Và cứ đứng thế? Cái mặt mệt hoàng-tử-bạch-mã hoàn toàn không chút biểu cảm? Tôi nghiệp chúa! Xin lỗi nha, quên đi, cho ra đi luôn, chắc chắn đây không phải {người đặc biệt}.

Thế còn gã này, đứng sau quý ông Bao Bì Nhỏ, cạnh dàn loa? Cổ bụt chuẩn nông dân nhưng môi dày mềm mại, gã sẽ vừa đặt một tay lên eo lưng con bé vừa thì thầm, Khổ thân em phải chịu đựng cái đoạn bao bì nhỏ vừa xong. Nào mình cùng ra đứng lên Mặt trăng đi. Hay là, Ờ, dưới mặt trăng. Dưới ánh trăng.

Hắn vừa nói, *Nào mình cùng ra đứng lên Mặt trăng* ấy hả? Nếu thế, con bé sẽ phải {nhường lông mày}. Và nếu không có câu thừa nhận hài hước nào thốt ra, nó sẽ nói đại loại, Ờ, tôi ăn mặc như vầy không phải để đi đứng trên Mặt trăng, chõ mà theo tôi hiểu là siêu lạnh đúng không?

Thôi nào, các chàng trai, nó đâu thể cứ duyên dáng đi tới đi lui trong tâm trí trên cái cầu thang cẩm thạch này mãi được! Vua cha đâu bạc đội vương miện đang kiễu, *Sao mấy thằng đáng lý là hoàng tử kia cứ bắt con bé đáng yêu diễu hành loanh quanh một chỗ phát chóng mặt vậy?* Chưa kể tối nay nó còn có một màn độc diễn và phải đi lấy quần tất từ máy sấy nữa.

Oái! Nó nhận ra mình vẫn đứng ở đâu cầu thang.

Làm cái việc mà, mặt hướng lên tầng trên, tay đặt ở thanh vịn, mình nhảy xuống thang từng bước một - gần đây việc này trở nên khó khăn hơn rất nhiều, vì là, chân ai đó cứ dài ra mỗi ngày, kiễu thế.

Pas de chat, pas de chat

Changement, changement.⁽¹⁾

Nhảy qua cái thứ bằng kim loại mỏng ngăn giữa gạch ở hành lang với thảm phòng khách.

Nhún gối tự chào trong gương ở lối vào.

Thôi nào, mẹ ơi, đến đây đi. Chẳng ai muốn lại bị cô Gallow “giữa” sau cánh gà đâu.

Mặc dù thật ra là nó yêu cô C. Cực nghiêm khắc! Yêu cả mấy đứa con gái khác trong lớp. Và mấy đứa ở trường nữa. *Yêu thế!* Ai cũng dễ thương. Cộng thêm mấy đứa con trai ở trường. Cộng thêm các thầy cô ở trường. Ai cũng đang cố gắng hết sức. Thật ra, nó yêu cả thị trấn. Bác bán tạp hóa dễ thương xịt nước mấy cái xà lách. Mục sư Carol với cặp mông to dễ chịu của cô! Ông đưa thư muum müm vãy tay bằng mấy

1. Tiếng Pháp: các động tác trong múa ba lê.

cái phong bì dày cộm! Đây đã từng là một thị trấn nhà máy. Thế có khùng không? Mà thị trấn nhà máy nghĩa là gì cơ chứ?

Nó yêu cả căn nhà của nó nữa. Bên kia con lạch là nhà thờ Nga. Thật là có bản sắc! Cái mái vòm hình củ hành đó đã đóng khung ngoài cửa sổ nhà nó từ thời nó còn mặc áo liền quần gấu Pooh. Yêu cả đường GladSong nữa. Mọi căn nhà ở GladSong đều là nhà kiểu Corona del Mar. Thật tuyệt vời! Nếu có bạn nhà ở GladSong, mình sẽ biết hết mọi thứ năm ở đâu trong nhà bạn.

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.⁽¹⁾

Đang vui, làm một động tác lộn vòng về phía trước, nhảy bật dậy, hôn bức ảnh ba mẹ chụp ở cửa hàng bách hóa Penney's từ thời đồ đá, khi mình còn là con bé xinh xinh bé xíu ngay kia {chụt} cài cái nơ to đùng đùng ngoài.

Nhiều lúc, khi cảm thấy hạnh phúc như này, con bé hay tưởng tượng đến một chú nai con run rẩy trong rừng.

Mẹ em đâu, chàng trai bé nhỏ?

Em không biết, con nai nói bằng giọng của bé Becca em gái Heather.

Em có sợ không? con bé hỏi nó. Em có đói không? Em có muốn chị ôm em không?

Được ạ, nai con nói.

Gã thợ săn đến rồi, nắm súng lôi nai mẹ đi. Bụng con mẹ đã bị rạch toang. Eo, hay gớm chưa! Nó che mắt nai con rồi nói, Gã thợ săn nhớp nhúa kia, ngươi không có gì hay hơn

1. Các động tác trong múa ba lê.

để làm ư, mà lại đi giết mẹ của đứa bé này? Người trông có vẻ cũng dễ thương đó chứ.

Mẹ em chết rồi ư? bé nai nói bằng giọng của Becca.

Không, không, nó nói. Quý ông này chỉ đang bỏ đi mà thôi.

Gã thợ săn, bị hút hồn bởi vẻ đẹp của nó, bèn ngả mũ, rồi vừa quỳ một chân xuống vừa nói, Giá ta có thể thu sự sống trở lại con nai này, ta sẽ làm thế, chỉ hy vọng được nàng ban một nụ hôn dịu dàng lên vầng trán già nua của ta.

Đi đi, nó nói. Có điều, để tỏ lòng ăn năn, đừng có ăn thịt nó. Hãy đặt nó ra giữa một đồng cỏ ba lá, rải hoa hồng khắp xung quanh. Và hãy ban phát một điệu nhạc, nhẹ nhàng hát về cái kết thảm thương của nó.

Đặt ai ra giữa đồng cơ? nai con hỏi.

Không ai hết, nó nói. Đừng bận tâm. Đừng có mà hỏi lầm thế.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Nó tràn đầy hy vọng rằng {người đặc biệt} ấy sẽ đến từ phương xa. Đám giai vùng này sở hữu một dạng *je ne sais quoi*⁽¹⁾ mà, nói thật, con bé không khoái cho lắm, ví dụ như: đặt tên cho cửa quý của mình. Nó đã nghe lỏm được! Lại còn mơ ước làm việc cho CountyPower vì áo đồng phục đẹp và được phát miễn phí nữa chứ.

Thế nên là quên bọn giai làng đi. Đặc biệt quên Matt Drey đi, cái thằng mồm to nhất xứ. Đêm qua hôn nó ở hội

1. Nghĩa là: “chẳng biết là gì nữa”, ý chỉ một phẩm chất khó mà miêu tả hay gọi tên chính xác.

cỗ vũ thật giống hòn một cái đường hầm. Kinh! Hòn Matt giống như tự nhiên có một con bò mặc áo len đè nghiến mình xuống, nhất quyết không chấp nhận từ chối, và cái đầu bò to đùng của thằng kia thì ngập lụt trong một đống hóa chất đang nhấn chìm chút nǎng lực tư duy ít ỏi mà thằng đó sở hữu.

Cái con bé thích là được làm chủ chính nó. Cơ thể của nó, đầu óc của nó. Suy nghĩ của nó, sự nghiệp của nó, tương lai của nó.

Đấy là cái nó thích.

Cứ thế đi.

Chúng ta có thể ăn nhẹ một tí nhỉ.

Un petit repas.⁽¹⁾

Nó có đặc biệt không? Nó có tự coi mình là đặc biệt không? Ôi, trời ơi, nó chả biết nữa. Trong lịch sử thế giới, rất nhiều người đặc biệt hơn nó. Hellen Keller thật bá cháy; Mẹ Teresa tuyệt vời; bà Roosevelt cũng rất ngầu dù ông chồng bà bị tật, thêm nữa, bà ấy còn đồng tính, bộ răng thì to đùng, lâu thật lâu trước cả cái thời có khái niệm về đồng tính với cả Đệ Nhất Phu Nhân cơ. Nó, Alison, chẳng mong gì ganh đua cùng hạng mục với các bà ấy. Dù sao thì cũng chưa!

Có bao nhiêu thứ nó không biết! Ví dụ như làm thế nào để thay dầu. Hay thậm chí là kiểm tra dầu. Làm sao để mở mui xe. Làm thế nào để nướng bánh brownie. Thật ra, con gái con đứa mà không biết nướng bánh thì cũng đáng xấu hổ. Và thế chấp là cái gì nhỉ? Cứ có nhà là có cái đó à? Khi cho con bú, có cần phải kiểu như đẩy sữa ra không?

1. Một bữa ăn nhẹ.

Eo ơi. Cái đứa gầy nhom kia là ai đấy nhỉ, thấp thoáng ngoài cửa sổ phòng khách, chạy lót tót trên đường GladSong. Kyle Boot, thằng nhóc xanh xao nhất xứ đấy phải không? Vẫn mặc cái áo việt dã cài nút kỳ dị của nó?

Thằng nhóc tội nghiệp. Trông nó như một bộ xương để tóc đuôi cá. Cái quần soóc việt dã đó là từ thời *Những thiên thần của Charlie* hay sao ấy nhỉ? Làm sao nó có thể chạy nhanh đến thế khi gần như không có tí cơ bắp nào? Mỗi ngày nó đều chạy về nhà kiểu thế, cởi trần đeo ba lô, bấm điều khiển mở cửa từ tuốt dưới nhà Fung rồi phi vào ga ra mà không chậm lại một bước.

Đến phải ngưỡng mộ thằng ngố tội nghiệp ấy.

Hai đứa lớn lên cùng nhau, hai đứa lâm châm chơi trong cái hộp cát cạnh con lạch. Đã bao giờ bọn nó tắm chung hay mấy chuyện góm góm như thế chưa nhỉ? Nó hy vọng không ai biết chuyện đó. Bởi vì xét về mặt bạn bè, Kyle giờ đã xuống cùng hạng với Feddy Slavko, cái thằng bước cứ ngửa người ra đằng sau và lúc nào cũng cạy kẽ răng rồi tuyên bố tên của những thứ nó tìm thấy bằng tiếng Hy Lạp, rồi ăn lại. Bố mẹ của Kyle không cho nó ngồi chồm hõm. Nó phải gọi về nhà nếu bộ phim ngoài rạp World Culture có thể chiếu cảnh lộ vú. Từng thứ một trong hộp cơm trưa của nó đều được gắn nhãn tên rõ ràng.

Pas de bourrée.

Và nhún gối.

Đổ một đống bim bim phô mai vào hộp Tupperware kiểu cũ chia ngăn.

Cảm ơn bố, cảm ơn mẹ. Bếp nhà mình *số một*.

Lắc tới lui hộp Tupperware như kiểu đai vàng, rồi đưa

mời một vài người nghèo tưởng tượng đang tập hợp xung quanh.

Cứ thửng thức đi ạ. Tôi làm được gì cho quý vị nữa không?

Chỉ riêng việc cô hạ cố nói chuyện với chúng tôi thôi đã là quá đủ rồi, thưa cô Alison.

Nói thế là không đúng! Mọi người không hiểu à, rằng tất cả mọi người đều xứng đáng được tôn trọng? Mọi người trong chúng ta là một cầu vồng.

Ủa, vậy hả? Nhìn vết thương hở toác trên bộ sườn teo tóp đáng thương của tôi xem.

Cho phép tôi mang cho anh ít Vaseline.

Thế thì tốt quá cô ạ. Đau muốn chết.

Nhưng mà ý tưởng cầu vồng ấy hả? Nó tin điều đó. Mọi người thật tuyệt vời. Mẹ tuyệt, bố tuyệt, các thầy cô làm việc cật lực và còn có cả con cái, và một số lại còn sắp ly dị nữa, như cô Dees, nhưng vẫn luôn dành thời gian cho các học trò của mình. Điều nó thấy đặc biệt truyền cảm hứng từ cô Dees là, mặc dù chú Dees lừa dối cô Dees mà qua lại với cái cô quản lý sàn bowling, cô Dees vẫn dạy một khóa giáo dục công dân hay hết sảy, đặt những câu hỏi như: cái thiện có thể chiến thắng được không? Hay có phải lúc nào người tốt cũng bị lừa bịp, vì bọn xấu liêu lịnh hơn? Có vẻ như đoạn cuối cô Dees nhắm vào cô nàng bowling. Nhưng mà thật chứ! Cuộc đời vui vẻ hay dễ sợ? Loài người xấu hay tốt? Một mặt thì có đoạn phim quay những thân người xanh xao hốc hác bị hấp chín trong khi mấy mụ Đức béo ú nhai kẹo cao su đứng nhìn. Mặt khác, thỉnh thoảng các bác nông dân, mặc dù nông trại ở tận trên đồi, vẫn thức khuya để đổ đầy các túi cát ngăn lũ.

Trong cuộc thăm dò ý kiến nó đã bầu chọn loài người thì tốt và cuộc đời thì vui, cô Dees nhìn nó vẻ tội nghiệp khi nó đưa ra quan điểm của mình: để làm việc tốt, mình chỉ cần quyết định làm việc tốt. Mình phải dũng cảm. Mình phải đấu tranh cho những gì là đúng. Đến đoạn cuối đó, cô Dees phát ra một tiếng giống như rên. Cũng được thôi. Cô Dees đã gặp rất nhiều đau khổ trong đời, ấy thế mà, có thú vị không cơ chứ? Rõ ràng cô vẫn thấy cuộc đời có mặt vui và con người có mặt tốt, bởi vì nếu không thì cớ gì cô thức khuya ch้า bài cho mình rồi hôm sau đi làm mệt lử, áo thì mặc ngược, chắc là lộn tung phèo lúc sáng sớm lờ mờ, hở cô giáp ngơ ngẩn đáng yêu?

Có tiếng gõ cửa. Cửa sau. T-h-ú v-i đây. Là ai được nhỉ? Cha xứ Dmitri bên kia đường chăng? Chuyển phát nhanh? FedEx? Với *un petit séc pour Papa*⁽¹⁾?

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Mở cửa, và...

Đây là một người đàn ông nó không biết. Một gã cực kỳ khổng lồ, mặc một bộ đồ kiểu thợ đúc công tơ.

Có gì đó bảo nó hãy bước lùi lại, sập cửa. Nhưng như thế thì có vẻ thô lỗ quá.

Thay vào đó nó sụng lại, mỉm cười, {nhường mày} như để nói: Cháu giúp gì được ạ?

Kyle Boot phóng qua ga ra, phi vào khu vực nhà ở, nơi một cái biển báo bằng gỗ kiểu đồng hồ to đùng đang chỉ ở chế độ

1. Một tấm séc nhỏ cho bố.

Tất Cả Vắng Nhà.

Các lựa chọn khác bao gồm: Bố Mẹ Vắng Nhà; Mẹ Vắng Nhà; Bố Vắng Nhà; Kyle Vắng Nhà; Mẹ Và Kyle Vắng Nhà; Bố Và Kyle Vắng Nhà; và Tất Cả Có Nhà.

Tại sao lại còn cần cái Tất Cả Có Nhà? Nếu mà Tất Cả Có Nhà thì chẳng phải ai cũng biết sao? Nó có muốn hỏi bố nó việc đó không ấy à? Bố, người mà trong cái xưởng gỗ thượng hạng tinh lặng như tờ ở dưới nhà, đã thiết kế và dựng lên cái Biển Báo Trạng Thái Gia ĐÌnh này?

Ha.

Ha ha.

Trên bàn bếp là một Thông Báo Lao Động.

Hướng Đạo Sinh: Hốc tinh thể mới về. Đặt vào sân theo bản vẽ đính kèm. Không nghịch giỡn. Cào lá khu vực trước, đặt bệ nhựa như hướng dẫn. Rồi đặt đá trắng vào. ĐÁ NÀY ĐẶT TIỀN. Nhớ nhẹ nhàng. Không có lý do gì không làm xong trước giờ bố về. Vụ này = năm (5) Điểm Lao Động.

Trời, bố ơi là bố, bố thật lòng cảm thấy việc này công bằng à, khi mà con phải lao động khổ sai trong vườn đến tối mịt sau một cuốc chạy địa hình khắc nghiệt bao gồm mười sáu vòng một phần tư dặm, tám vòng nửa dặm, một vòng một dặm đo giờ, một tỉ cú nước rút, và năm dặm tiếp sức kiểu Ăn?

Cởi giày đi anh bạn.

Oái, quá trẽ. Nó đã ở cạnh cái ti vi. Và đã để lại một vệt những dấu bùn đất tố cáo. Quá rõ ràng. Bùn đất có cạy

được bằng tay không nhỉ? Mặc dù, vấn đề là: nếu nó quay lại để dùng tay cạy mấy vệt bùn, nó sẽ để lại một vệt bùn tống mới.

Nó cởi giày ra và đứng tập dượt trong đầu màn trình diễn nhỏ mà nó thích gọi là màn NẾU NHƯ... NGAY BÂY GIỜ THÌ SAO?

NẾU NHƯ bối mẹ về nhà NGAY BÂY GIỜ THÌ SAO?

Chuyện tức cười lắm bối ạ. Con cứ thế lơ đãng đi vào. Rồi mới nhận ra mình vừa làm gì! Ý con là, khi con nghĩ về chuyện đó, tại sao con lại vui? Vì con đã rất nhanh chóng tự sửa lỗi! Lý do con đi vào nhà một cách lơ đãng như vậy là vì con muốn bắt tay vào việc ngay bối ạ, theo cái thông báo của bối ấy mà!

Để nguyên tất, nó phi vào ga ra, vứt giày vào ga ra, chạy lấy cái máy hút bụi, hút đám đất cát, rồi nhớ ra, thiên địa ơi, nó đã vứt giày vào ga ra thay vì đặt lên Thảm Giày theo yêu cầu, mũi giày hướng ra ngoài để lúc ra xỏ cho dễ.

Nó bước chân vào ga ra, đặt giày lên Thảm Giày, bước trở lại vào nhà.

Hướng Đạo Sinh, bối nó nói trong đầu nó, đã ai bảo với con là ngay cả cái ga ra gọn gàng nhất cũng sẽ có một ít dầu mỡ trên sàn, giờ chõ dầu mỡ đó đã nằm trên tất của con, và dính ra khắp cái thảm Berber màu rám nắng chưa?

Ôi trời, thế có chết tôi không.

Nhưng không - vẫn còn may, thôi nào - không có vết dầu mỡ trên thảm.

Nó lột tất ra. Nguyên tắc bắt di dịch là đi trong nhà chính phải đi chân đất. Bối mẹ về mà thấy nó nhảy nhót loanh

quanh như một gã lén cơn phá phách thì thật là đếch thế nào...

Chửi bậy trong đâu hả? bố nó nói trong đâu nó. Thôi nào, Hướng Đạo Sinh, đàn ông vào chứ. Nếu muốn chửi thề thì chửi thành tiếng ấy.

Con không muốn chửi thành tiếng.

Thế thì đừng có chửi thề trong đâu.

Bố mẹ sẽ phát bệnh nếu họ nghe được những câu chửi thề mà thỉnh thoảng nó thốt lên trong đâu, ví dụ như rác rưởi, chó đẻ, ôn dịch... Tại sao nó không thể dừng làm việc đó nhỉ? Họ đánh giá nó rất cao, gửi email khoe khoang hằng tuần cho cả hai bên nội ngoại, ví dụ như: Kyle dạo này cực kỳ bận, vừa giữ vững điểm số vừa chạy địa hình dù mới học năm hai trung học, đồng thời vẫn dành chút thời gian mỗi ngày để sản xuất những từ ngữ như đêch cụ...

Nó làm sao vậy nhỉ? Tại sao nó không thể biết ơn những gì bố mẹ đã làm cho nó, thay vì...

Chó đẻ.

Bóc bỏ mẹ cái vết ố mờ kia bằng một cú thúc đầu gối chết cha.

Lúc nào mà cũng có thể dọn sạch đâu óc bằng cách nhéo mạnh vào lớp mỡ bụng thừa mỏng dính của chính mà mà.

Oái.

Này, hôm nay là thứ Ba, ngày Thủ trưởng Lớn. Thêm năm (5) Điểm Lao Động cho việc đặt viên đá, cộng hai (2) điểm đã có sẵn, tổng là bảy (7) Điểm Lao Động, số này, cộng với tám (8) Điểm Việc Nhà tích lũy được, là mười lăm (15) Điểm Thủ trưởng Tổng, có thể mang về cho nó một Phần Thủ trưởng

Lớn (ví dụ, hai năm nho khô bọc sữa chua) cộng hai mươi phút xem ti vi tùy chọn, mặc dù chương trình cụ thể thì phải thương lượng với bố khi đổi điểm.

Một chương trình con sẽ không được xem, Hướng Đạo Sinh ạ, là *Những tay đua mô tô địa hình nói bậy nhất nước Mỹ*.

Sao cũng được.

Sao cũng được bố ạ.

Thật hả Hướng Đạo Sinh? “Sao cũng được?” Thế có “sao cũng được” không khi bố lấy lại hết Điểm Thưởng của con và bắt con bỏ chạy việt dã, như bố đã vài lần dọa làm nếu con không tỏ ra phục tùng một cách vui vẻ hơn một tí?

Không, không, không. Con không muốn bỏ, bố ơi. Làm ơn. Con giỏi mà. Bố sẽ thấy, lần đua đầu tiên sắp tới. Ngay cả Matt Drey cũng nói...

Matt Drey là ai? Một thằng khỉ đột nào đó trong đội bóng bầu dục hả?

Dạ.

Lời của nó là luật pháp à?

Không.

Nó nói gì?

Thằng chó này biết chạy đấy.

Nói hay lắm, Hướng Đạo Sinh. Nói tiếng khỉ hay lắm. Dẫu sao thì, con chưa chắc đã dự được lần đua tới đâu. Cái tôi của con có vẻ sắp tràn bờ rồi đó. Và tại sao nhỉ? Tại vì con biết chạy ư? Ai chả biết chạy. Bọn súc vật ngoài đường cũng biết chạy.

Con không bỏ đâu! Chết tiệt! Làm ơn đi mà, con xin bố, đấy là thứ duy nhất con giỏi! Mẹ, nếu bố bắt con bỏ con thể có Chúa con sẽ...

Kịch tính không hợp với con đâu, Cục Cưng Độc Nhất
a.

Nếu con muốn có cái đặc quyền được thi thố trong một môn thể thao đồng đội, Hướng Đạo Sinh ạ, hãy cho chúng ta thấy con có thể sống trong hệ thống những chỉ dẫn hợp lý tuyệt hảo đã được thiết lập để có lợi cho con.

Xin chào.

Một chiếc xe tải vừa tấp vào bãi đậu xe của nhà thờ St. Mikhail.

Kyle bước một cách đường hoàng, lịch lâm đến quầy bếp. Trên quầy là Bảng Theo Dõi Xe Cộ Của Kyle, sử dụng với hai mục đích (1) củng cố cho lý lẽ của bố là cha Dmitri nên xây một bức tường cách âm và (2) kiến tạo một hệ thống dữ liệu cho một đề tài Hội Chợ Khoa Học trong tương lai của nó, Kyle, với tên gọi được bố nó đặt là “Tương quan giữa lượng xe đỗ trong sân nhà thờ với ngày trong tuần, kèm điều tra thứ cấp về lượng xe Chủ nhật trong suốt một năm”.

Mỉm cười hòa nhã như thể nó thích điền vào Bảng Theo Dõi lắm, Kyle viết rất rõ ràng:

Xe: TÀI.

Màu: XÁM.

Hãng: CHEVY.

Năm: KHÔNG RÕ.

Một gã bước xuống xe. Một gã Nga lợn như mọi khi. “Nga lợn” là một từ lóng được phép dùng. “Chết tiệt” cũng thế. “Thiên địa ơi” cũng vậy. “Chuồng xí” cũng được luôn. Gã Nga lợn mặc một chiếc áo khoác bò bên ngoài một cái áo nỉ

có mũ trùm, mà theo kinh nghiệm của Kyle, không phải là một dạng đồ mặc đi lê quá bất thường với đám Nga lợn, mấy gã này đôi lần đã đi thẳng từ trạm thay dầu Jiffy Lube đến, vẫn mặc đồ lao động.

Dưới mục “Tài xế phương tiện” nó viết, CÓ KHẢ NĂNG LÀ GIÁO DÂN.

Tệ thật đấy. Thối hoặc thì đúng hơn. Cái gã kia là người lạ, còn nó, Kyle, giờ phải ở trong nhà cho đến khi gã người lạ rời khỏi địa bàn. Vụ đặt hòn đá như vậy là hỏng bét. Có mà đến nửa đêm cũng vẫn còn ở ngoài đấy mất. Thế có hại không cơ chứ!

Gã kia mặc lên một cái áo phản quang ban ngày. A, thẳng cha là thợ đọc công tơ.

Gã thợ đọc công tơ nhìn trái, nhìn phải, rồi nhảy qua con lạch, vào sân sau nhà Pope, đi qua khoảng giữa gôn tập đá bóng và bể bơi, rồi gó cửa nhà Pope.

Nhảy khá đấy, Boris.

Cửa bật mở.

Alison.

Tim Kyle ca hát. Vậy mà nó tưởng đấy chỉ là một cách nói ví von. Alison là một dạng báu vật quốc gia. Trong từ điển dưới từ “sắc đẹp” cần có một bức hình chụp con bé mặc cái quần soóc bò giả váy ấy. Mặc dù gần đây con bé có vẻ không thích nó lắm.

Giờ thì con bé đã bước ra mái hiên để gã thợ đọc công tơ đưa cho con bé xem một cái gì đó. Điện đóm gì hỏng hóc trên mái nhà chăng? Gã kia có vẻ hào hứng muốn cho con bé xem lắm. Sự thật là, hắn đang tóm lấy cổ tay con bé. Kiểu như giằng co.

Lạ nhỉ. Phải không? Trước giờ quanh đây chả bao giờ có gì lạ cả. Vậy nên chắc là ổn thôi. Có lẽ thắng cha chỉ là một gã thợ đúc công tơ thật sự mới vào nghề?

Không hiểu sao Kyle thấy muôn bước ra ngoài mái hiên. Nó bước ra. Gã kia khụng lại. Mắt Alison là mắt của một con ngựa hoảng sợ. Gã kia hắng giọng, hơi quay người để cho Kyle thấy một cái gì đó.

Một con dao.

Gã đúc công tơ có một con dao.

Giờ thì chúng ta sẽ làm như sau, gã nói. Mày đừng nguyên đó cho đến khi chúng tao đi. Nhúc nhích một tẹo teo teo là tao xiên giữa tim con bé. Thế có Chúa. Rõ chưa?

Miệng Kyle khô khốc, tất cả những gì nó làm được là bắt miệng nó há ra theo khẩu hình khi nói Vâng.

Giờ thì họ đang đi qua sân. Alison quăng mình xuống đất. Gã kia lôi con bé lên. Con bé quăng mình xuống. Gã lôi nó lên. Thật kỳ cục khi thấy Alison bị quăng quật như một con búp bê ngay trong cấm địa là khoảng sân hoàn hảo mà bố con bé đã xây cho nó. Con bé quăng mình xuống.

Gã kia rít lên câu gì đó và con bé đứng dậy, ngoan ngoãn đột xuất.

Trong ngực mình Kyle cảm thấy rất nhiều chỉ thị, Lớn và Nhỏ, mà ngay lúc này nó đang phá vỡ. Nó đang đứng ngoài chân trần, đang đứng ngoài hiên ngực trần, đang ở ngoài khi có người lạ ở gần, đã giáp mặt người lạ đó.

Tuần trước Sean Ball mang một bộ tóc giả đến trường để bắt chước hiệu quả hơn kiểu nhai tóc của Bev Mirren mỗi khi căng thẳng. Trong một thoáng Kyle đã cân nhắc can thiệp. Tại Buổi Họp Tối, mẹ đã nói mẹ xem quyết định

không can thiệp của nó là thận trọng. Bố đã nói, Đấy chả phải việc của con. Con có thể đã bị đòn đau. Mẹ đã nói, Hãy nghĩ về tất cả những nguồn lực mà bố mẹ đã đầu tư vào con, Cục Cưng Độc Nhất ạ. Bố đã nói, Bố biết nhiều khi con nghĩ bố mẹ khó tính nhưng thật sự con là tất cả những gì bố mẹ có.

Giờ thì họ đã đến chổ gôn tập bóng, cánh tay của Alison giơ lên sau lưng. Con bé đang phát ra một âm thanh phản đối nhỏ xíu, lặp đi lặp lại, như thể đang cố phát minh ra một tiếng kêu có thể mô tả chính xác cảm giác về điều con bé vừa tức thì nhận ra là sắp xảy đến với mình.

Nó chỉ là một đứa trẻ con. Nó chẳng làm gì được cả. Trong ngực mình nó cảm thấy sức nặng đang được giải tỏa mạnh mẽ - cảm giác thường có mỗi khi tuân theo một chỉ thị. Ở đó dưới chân nó là hòn hốc tinh thể. Nó chỉ cần nhìn hòn đá cho đến khi họ đi là xong. Một hòn đá thạch anh đẹp tuyệt vời. Có lẽ là đẹp nhất từ cổ chí kim. Những hạt tinh thể ở đường cắt lấp lánh trong ánh mặt trời. Ở ngoài sân sẽ rất đẹp. Một khi Kyle đã đặt nó ra ngoài sân. Nó sẽ mang hòn đá ra ngoài sân khi họ đi khỏi. Bố sẽ rất ấn tượng vì xảy ra chuyện như thế mà nó vẫn nhớ đặt hòn đá ra ngoài sân.

Chọn đúng đấy, Hướng Đạo Sinh.

Bố mẹ rất hài lòng, Cục Cưng Độc Nhất ạ.

Con siêu lăm Hướng Đạo Sinh.

Quỷ thần ơi. Chuyện đó đang diễn ra rồi. Con bé đang bước theo ngoan ngoãn như một con cừu đúng như dự đoán của hắn. Hắn đã thảm đánh dấu con bé từ lỗ rửa tội của thằng già

ấy-nhỉ. Con của Sergei. Ở nhà thờ Nga. Hôm đó con bé đứng ngoài sân, bố nó hay ai đó đại loại thế chụp ảnh nó.

Hắn đã nói, Xin chào, Betty.

Kenny nói, Hơi nhỏ, người anh em ạ.

Hắn nói, Cho ông đó, ông nội.

Khi ta học lịch sử, lịch sử các nền văn hóa, ta nhận ra thời đại của cá nhân ta rất nhỏ hẹp. Có nhiều giả thiết khác nhau về sự phục tùng. Vào thời đại Thánh Kinh một vị vua có thể cưỡi ngựa qua cánh đồng và hô: Đứa kia. Và đứa đó sẽ được đưa đến cho ngài. Và hai người sẽ được cử hành hôn lễ tử tế và nếu ả hạ sinh một đứa con trai, tuyệt cú, mang cờ phướn ra đây, giữ làm hoàng hậu. Liệu ả ta, đêm đầu tiên ấy, có khoái không? Chắc là không. Ả có run rẩy như một chiếc lá không? Chả quan trọng. Điều quan trọng là con cái và nối dõi tông đường. Cộng thêm sự thống khoái của đức vua, điều mang lại quyền lực vua chúa chính đáng.

Con lạch đây rồi.

Hắn giải con bé qua.

Các gạch đầu dòng vẫn giữ nguyên trong ma trận quyết sách: đưa đến cửa hông xe, đẩy lên, theo vào, dán băng dính cổ tay/mồm, buộc vào xích, đọc diễn văn. Bài diễn văn hắn đã thuộc nằm lòng. Đã luyện cả trong đầu lẩn trên băng: *Bình tĩnh lại đi cưng, anh biết cưng sợ vì cưng chưa biết anh và không biết trước chuyện này sẽ xảy ra hôm nay nhưng cho anh một cơ hội rồi cưng sẽ thấy chúng ta sẽ bay cao. Xem này anh đang đặt con dao này xuống ngay đây và anh không muốn phải dùng đến nó, đúng không nào?*

Nếu nó không chịu lên xe, đấm mạnh vào bụng nó. Rồi nhấc lên, đưa đến cửa hông xe, vứt lên, theo vào, dán băng

dính cổ tay/mồm, buộc vào xích, đọc diễn văn, vân vân và vân vân.

Khoan, hươm đã, hắn nói.

Con bé dừng lại.

Mẹ nó! Cửa hông xe khóa rồi. Thiếu kỷ luật vãi. Đảm bảo cửa xe không khóa đã được quy định rõ ràng trong ma trận tiền-nhiệm vụ. Melvin xuất hiện trong đầu hắn. Trên mặt Melvin là vẻ thất vọng nóng hổi hôi luôn luôn là xuất hiện trước một trận tết đít, mà sau đó luôn dẫn đến chuyện kia. Giơ tay lên, Melvin nói, tự bảo vệ mình đi nào.

Đúng rồi, đúng rồi. Chỗ đó hơi lõi. Đáng ra phải kiểm tra lại ma trận tiền-nhiệm vụ.

Không vấn đề.

Vui, không sợ.

Melvin chết mười lăm năm rồi. Mẹ chết mươi hai năm rồi.

Con bé con đã quay ra sau, nó đang nhìn về phía căn nhà. Cái thói bướng bỉnh đó không bền được đâu. Cái thói đó phải bị diệt từ trong trứng. Hắn phải nhớ làm đau con bé từ sớm, thiết lập một vạch xuất phát.

Quay mẹ mày lại ngay, hắn nói.

Con bé quay lại.

Hắn mở khóa, kéo toang cửa ra. Thời khắc quyết định. Nếu con bé lên xe, để cho hắn dùng băng dính, vụ này thế là thông. Hắn đã chọn được một chỗ ở Sackett, đồng ngô rộng tổ bối, đường đất dẫn vào. Nếu chuyện kia hợp, hai đứa sẽ phóng lên đường cao tốc từ đó. Về cơ bản là ăn cắp cái xe tải. Đây là xe của Kenny. Hắn mượn đi trong ngày. Kệ mẹ Kenny. Kenny đã một lần gọi hắn là thằng ngu. Tệ quá hả Kenny, câu

nói đó vừa làm mất của mày một cái xe tải. Nếu chuyện kia chán, con bé không làm hắn đủ hứng, hắn sẽ từ bỏ nhiệm vụ, cắt khúc đồi tượng, lôi ra ngoài, rửa xe nếu cần, đi mua ngô, trả xe về cho Kenny, nói, Này, người anh em, đây là một mớ ngô, cảm ơn đã cho mượn xe, xe tao chả bao giờ mua được đủ số ngô cần thiết cả. Rồi nằm vùng, để ý tin tức trên báo như hắn đã làm với đứa tóc đỏ không làm hắn hứng ở...

Con bé đưa đôi mắt van vỉ nhìn hắn, kiểu, Xin đừng.

Đã phải lúc chưa nhỉ? Cho nó một cú vào bụng, cho nó hết hơi để thở luôn?

Đã đến lúc.

Hắn ra tay.

Hốc tinh thể này đẹp thật. Quả là một hốc tinh thể đẹp. Cái gì làm nó đẹp? Đâu là những tính chất cơ bản của một hốc tinh thể đẹp? Nào, nghĩ đi. Nào, tập trung vào.

Con bé sẽ hồi phục cùng thời gian thôi, Cục Cưng Độc Nhất ạ.

Không phải chuyện của mình, Hướng Đạo Sinh ạ.

Bố mẹ kinh ngạc trước nhận định khôn ngoan của con, Cục Cưng Độc Nhất.

Lờ mờ nó nhận thấy Alison đã bị thụi. Mắt vẫn nhìn hòn đá, nó nghe một tiếng *hụ*.

Tim nó tụt xuống trước ý nghĩ về điều nó đang để xảy ra. Hai đứa từng lấy bim bim hình cá vàng làm đồng xu. Xây cầu bằng đá. Dưới con lạch. Hồi xa xưa. Ôi Chúa ơi. Đáng lẽ nó không nên bước ra ngoài. Một khi họ bỏ đi nó sẽ cứ thế đi vào nhà, giả vờ như mình chưa hề bước ra, dựng cái mô hình

thị trấn đường sắt, vẫn sẽ đang xây khi bố mẹ về nhà. Khi cuối cùng có ai đó kể cho nó nghe về chuyện này thì sao? Mặt nó sẽ tỏ vẻ thế nào đó. Ngay trên mặt nó bây giờ nó đã có thể cảm thấy cái vẻ mặt mà nó sẽ tỏ ra, kiểu, Cái gì cơ? Alison á? Bị hiếp? Bị giết? Ôi Chúa ơi. Bị hâm hiếp và bị giết chết trong khi mình đang ngây thơ xây mô hình thị trấn đường sắt, ngồi xếp bằng không biết gì trên sàn như một đứa trẻ nhỏ...

Không. Không, không, không. Họ sắp đi rồi. Lúc ấy nó có thể vào nhà. Gọi 911. Dù rằng lúc đó tất cả mọi người sẽ biết nó đã không làm gì cả. Cả cuộc đời tương lai của nó sẽ u tối. Mai mài nó sẽ làm cái đứa đã không làm gì. Thêm nữa, gọi điện cũng chả ích gì. Họ sẽ đi xa quá rồi. Đường lớn nằm ngay đối diện Featherstone, với hàng triệu đường nhánh và đường rẽ hay những cái gì nữa đâm ra từ đó. Vậy là thế. Nó sẽ đi vào. Ngay khi họ đi. Đi, đi, đi, nó nghĩ thầm, để mình có thể đi vào, quên hết chuyện đã từng...

Rồi nó chạy. Băng qua sân. Ôi Chúa! Nó đang làm gì thế này, đang làm gì thế này? Jesus ơi, chết tiệt, những chỉ thị nó đang vi phạm! Chạy trên sân (không tốt cho cỏ); vận chuyển một hốc tinh thể mà không có lớp bọc bảo vệ; nhảy qua hàng rào, làm căng hàng rào, vốn tốn khá nhiều xu; rời sân; rời sân băng chân đất; đột nhập Vùng Thứ Cấp không phép; lội qua lạch băng chân đất (mảnh kính vỡ, vi sinh vật nguy hiểm), và, không chỉ thế, Chúa ơi, đột nhiên nó nhận ra cái phần phù phiếm trong nó muốn gì, đấy là ý muốn được vi phạm một chỉ thị Lớn và tuyệt đối đến mức nó thậm chí không còn là một chỉ thị nữa, vì ta không cần một chỉ thị để biết nó bị cấm kỹ đến mức nào...

Nó xông ra khỏi con lạch, gã kia vẫn chưa quay lại, và để

hòn hốc tinh thể bay thẳng vào đầu gã, cái đầu dường như túa ra một tia máu trước cả khi xương sọ lõm vào thấy rõ và gã kia ngồi phịch mông xuống.

Đúng! Ghi bàn! Sướng! Thật vui khi chế ngự một người lớn! Thật vui khi sử dụng tốc độ chân nai chói lóa chưa từng thấy trong lịch sử loài người để phóng không tiếng động qua không gian và chế ngự gã vô tích sự khổng lồ này, kẻ mà nếu không, ngay bây giờ, sẽ đang...

Nếu nó không làm thế thì sao?

Chúa ơi, nếu không thế thì sao?

Nó hình dung gã đàn ông gặp Alison làm đôi như một cái túi vải nhợt nhạt trong khi túm tóc con bé và lỗ mang thúc tới, trong khi nó, Kyle, ngồi cúi mặt và tuân phục, mẩy thanh ray bé tí nắm chặt trong bàn tay con nít khốn khổ...

Jesus ơi! Nó bước tới quăng hòn đá xuyên qua kính chắn gió của cái xe, tấm kính sụm xuống, tạo thành một cơn mưa mảnh thủy tinh rơi vào trong với tiếng động như hàng ngàn cái chuông gió bé tí bằng tre.

Nó nhoài người lên mui xe, lấy lại hòn đá.

Thật hả? Thật hả? Mày định phá hoại đời cô ấy, phá hoại đời tao à, thằng súc vật chó chết bẩn thỉu ăn bùn kia? Giờ thì ai ra lệnh cho ai đây? Đồ ăn bùn mồi vẩu...

Nó chưa bao giờ cảm thấy mạnh mẽ/tức giận/điên dại đến thế. Ai mới là đàn ông? Ai là bố mày? Nó phải làm gì nữa? Để đảm bảo gã súc vật không gây hại nữa? Mày vẫn cử động à thằng khốn? Có kế hoạch gì không, đồ chim lợn? Muốn một vết lõm sọ nữa đè lên vết lõm sọ đã có của mày không, thằng to xác? Mày nghĩ tao không làm à? Mày nghĩ tao...

Từ từ nào, Hướng Đạo Sinh, con mất kiểm soát rồi.

Chầm chậm động cơ lại nào, Cục Cưng Độc Nhất.
Im mồm. Tôi là chủ của tôi.

CHẾT TIỆT!

Cái khỉ gì vậy? Hắn đang làm gì dưới đất đây? Hắn vấp ngã à? Ai đánh hắn? Cành cây rơi vào đâu? Chết tiệt. Hắn sờ đầu. Tay hắn hạ xuống đầy máu.

Thằng nhóc cây sậy đang cúi xuống. Để nhặt một cái gì đó lên. Một hòn đá. Sao thằng nhóc đó lại ra khỏi hiên nhỉ? Con dao đâu?

Con bé đâu?

Đang bò như cua về phía con lạch.

Chạy như bay qua sân.

Vào nhà.

Hỗng bét, mọi thứ hỗng bét rồi. Cao chạy xa bay thôi. Bằng cái gì đây, vẻ điển trai của hắn chắc? Hắn có tổng cộng cỡ tám đô.

Á Chúa ơi! Thằng nhóc đã đập vỡ kính chắn gió! Bằng hòn đá! Kenny sẽ không thích điều này một tẹo nào.

Hắn cố đứng dậy nhưng không thể. Máu cứ thế tuôn ra. Hắn không vào tù lại đâu. Không đời nào. Hắn sẽ cưa cổ tay. Con dao đâu rồi? Hắn sẽ tự đâm vào ngực. Thế mới cao quý chứ. Rồi người ta sẽ biết đến tên hắn. Đứa nào trong đám đó có gan kiếm sĩ xả dao vào ngực mình không?

Không.

Không đứa nào hết.

Tới đi, đồ hèn. Làm đi.

Không. Vua không tự lấy đi mạng sống của mình. Người

đàn ông thượng đẳng âm thầm chấp nhận sự xỉ vả vô tâm của đám hạ tiện. Chờ vươn lên và lại chiến đấu. Thêm nữa hắn chả biết con dao nằm chỗ nào. Hừ, hắn chả cần đến nó. Hắn sẽ bò vào rừng, giết một cái gì đó bằng tay không. Hoặc làm một cái bẫy bằng cỏ. Ơ. Hắn sắp nôn ư? Đó, đã nôn. Ngay trên đùi mình.

Biết ngay là mày sẽ làm hỏng cả việc đơn giản nhất mà, Melvin nói.

Melvin, Chúa ơi, ông không thấy đâu tôi đang chảy nhiều máu thế nào à?

Một thằng nhóc đã làm mày ra như thế. Mày đúng là trò cười. Mày bị một thằng nhóc chơi.

Ôi, còi xe cảnh sát, hoàn hảo.

Hừ, đây là một ngày buồn với bọn cớm. Hắn sẽ chơi tay đôi với chúng. Hắn sẽ ngồi đến phút cuối cùng, nhìn chúng tiến lại gần, đọc thầm một câu thần chú từ thần sẽ thu hết sức lực cuộc đời hắn vào hai nắm đấm.

Hắn ngồi nghỉ về nắm đấm của mình. Chúng là hai tảng đá hoa cương khổng lồ. Mỗi cái là một con bò mộng. Hắn cố ngồi dậy. Không hiểu sao chân hắn chẳng hoạt động. Hắn mong lũ cớm sẽ đến sớm. Đầu hắn đau quá. Khi hắn sờ tay lên đó, mọi thứ di chuyển. Như kiểu hắn đang đội một cái mũ bằng máu. Hắn sẽ phải cần đến một đống mũi khâu. Hắn hy vọng sẽ không đau lắm. Nhưng mà chắc là sẽ đau.

Thằng nhóc cây sậy kia đâu nhỉ?

Ồ, nó đây rồi.

Đứng lù lù bên trên, che ánh sáng mặt trời, tảng đá giờ cao, đang la hét cái gì đó, nhưng hắn không nghe thấy gì, vì tai hắn cứ u u.

Rồi hắn thấy thằng bé đang sắp sửa giáng tảng đá xuống. Hắn nhắm mắt lại và chờ đợi và không hề thấy chút nào thanh thản mà thay vào đó hắn thấy khởi đầu của một nỗi sợ hãi khủng khiếp dâng lên trong người hắn, và nếu nỗi sợ đó tiếp tục lớn lên ở mức độ này, hắn nhận ra trong một chớp thau thị, có một cái tên cho nơi mà hắn sắp đến, đó là Địa ngục.

Alison đứng cạnh cửa sổ bếp. Con bé đã té ra quần. Không sao. Mọi người vẫn làm vậy. Khi quá sợ. Con bé nhận ra khi đang gọi điện. Tay nó run bần bật. Giờ vẫn run. Một chân gõ nhịp lia lịa như thỏ Thumper. Chúa ơi, những thứ hắn nói với nó. Hắn đấm nó. Hắn nhéo nó. Có một vết bầm trên cánh tay nó. Sao Kyle vẫn ở ngoài đó nhỉ? Nhưng cậu ở đằng kia, mặc chiếc quần soóc lố bịch, tự tin đến nỗi còn giỡn chơi, tay nắm chặt trên đầu như một tay đấm bốc đến từ một vũ trụ song song đáng yêu nào khác nơi một thằng bé gầy gò đến thế thật sự có thể đánh thằng một gã có dao.

Gượm đā.

Tay cậu không nắm. Cậu đang cầm một tảng đá, đang hétt cái gì đấy với gã kia, lúc này đang quỳ gối, như một người tù bịt mắt trong cái video chúng đã xem ở lớp lịch sử, sắp sửa bị chém đầu bởi một gã nghiêm nghị đầu đội mũ bảo hiểm.

Kyle, đừng, con bé thì thầm.

Nhiều tháng sau đó con bé vẫn gặp những cơn ác mộng trong đó Kyle giáng tảng đá xuống. Con bé thì ở trên hàng hiên cố gào tên cậu nhưng chẳng có tiếng gì phát ra cả. Hòn đá tảng xuống. Rồi gã kia không có đầu. Cú đánh đơn giản là đã làm tan biến cái đầu gã. Rồi xác gã gục xuống và Kyle quay sang con

bé bằng cái nhìn tan nát kiểu, Đời tớ xong rồi. Tớ đã giết người.

Tại sao thế nhỉ, con bé vẫn hay tự hỏi, trong mơ chúng ta không thể làm những việc đơn giản nhất? Như một con cún khóc nhẹ đang đứng trên mảnh thủy tinh vỡ và mình muốn bế nó lên gạt mảnh vỡ khỏi chân nó nhưng không thể vì mình còn phải thăng bằng một quả bóng trên đầu. Hoặc mình đang lái xe thì xuất hiện một ông già chống nạng, và mình nói, với thầy Feder, thầy dạy lái xe của mình, Em có nên bẻ lái không? Và thầy thì, Ủ, chắc thế. Nhưng rồi mình nghe thấy một tiếng huých và thầy Feder đánh một dấu chéo trong sổ của thầy.

Nhiều lúc con bé tỉnh dậy khóc ròng vì giấc mơ về Kyle. Lần trước, bố mẹ nó đã có mặt ở đó, nói, Chuyện đâu có xảy ra như thế. Nhớ không, Allie? Chuyện đã xảy ra như thế nào con? Nói đi. Nói to lên đi. Allie, con có thể nói cho bố mẹ biết chuyện thực sự đã xảy ra như thế nào không?

Con đã chạy ra ngoài, con bé nói. Con hét lên.

Đúng rồi, bố nói. Con đã hét lên. Hét lên như một nhà vô địch.

Và Kyle đã làm gì nào? mẹ nói.

Hạ tảng đá xuống, con bé nói.

Một việc xấu đã xảy ra với mấy đứa bạn con, bố nói. Nhưng chuyện đã có thể tệ hơn.

Tệ hơn rất nhiều, mẹ nói.

Nhưng nhờ mấy đứa bạn con, bố nói, nên nó đã không tệ hơn.

Con làm tốt lắm, mẹ nói.

Làm tuyệt lắm, bố nói.

NHỮNG CÂY CỘT

Mỗi năm cứ đêm lễ Tạ ơn chúng tôi lại lũ lượt theo đuôi ba trong khi ba lôi bộ đồ ông già Noel ra ngoài đường và phủ nó lên một dạng cây thánh giá ông dựng bằng ống kim loại ngoài sân. Tuần lễ giải vô địch Super Bowl thì cây cột được mặc một bộ đồ bóng bầu dục và đội mũ bảo hiểm của Rod và Rod phải xin phép ba nếu muốn gỡ cái mũ ra. Vào ngày Quốc khánh mồng bốn tháng Bảy cái cột là chú Sam, vào ngày Cựu chiến binh nó là một người lính, đến Halloween, một con ma. Cái cột là sự nhượng bộ duy nhất của ba đối với việc vui chơi. Mỗi lần chúng tôi chỉ được lấy một cây bút sáp màu từ trong hộp. Có lần vào đêm Giáng sinh ba đã rít lên vào mặt Kimmie vì bỏ phí một lát táo. Ba lượn lờ xung quanh mỗi khi chúng tôi đổ xốt cà chua, mồm nói, Đủ rồi đủ rồi đủ rồi. Tiệc sinh nhật gồm bánh bông lan nhí, miến kem. Lần đầu tiên tôi dẫn bạn gái về nhà nàng nói, Có chuyện gì với ba anh và cái cột đó vậy? và tôi ngồi đó, chớp mắt.

Chúng tôi rời nhà, lập gia đình, có con, nhận thấy những hạt mầm keo kiệt cũng nảy nở trong người mình. Ba bắt đầu phục sức cho cây cột cầu kỳ hơn và ít cái logic kiểu logic hiển nhiên dễ thấy. Ông phủ một thứ dạng như lông lên nó vào

ngày lập xuân và lôi một cái đèn bão ra để tạo bóng. Khi có một trận động đất ở Chile ông đặt cây cột nằm nghiêng và sơn xịt một vết nứt lên mặt đất. Mẹ mất thì ba hóa trang cây cột thành thần chết và treo trên chõ chạc tư những bức ảnh mẹ hồi còn nhỏ. Chúng tôi ghé qua thì nhìn thấy những thứ đầu thừa đuôi theo từ thời trẻ của ông quanh gốc cột: mề đay chiến đấu, vé coi rạp, áo nỉ cũ, những tuýp đồ trang điểm của mẹ. Một mùa thu nọ ba sơn cả cây cột màu vàng chóe. Mùa đông năm ấy ông phủ kín lên nó những lọn bông để giữ ấm và cho nó con nỗi dõi bằng cách đóng sáu cái cọc chữ thập quanh sân. Ba cho chạy những dải dây giữa cây cột và sáu cái cọc, và dán lên dây những bức thư xin lỗi, nhận lỗi, cầu xin tha thứ, tất cả đều được viết rất thô lô lên giấy bìa. Ba vẽ một tấm biển để TÌNH YÊU treo lên cột và một tấm khác ghi THA THÚ? và rồi ông chết trong hành lang khi radio còn đang bật và chúng tôi bán căn nhà cho một cặp vợ chồng trẻ rồi họ nhổ cây cột ra và để nó lại bên đường vào ngày đổ rác.

NGỌC TRÀ *dịch*

CÚN CON

Đã hai lần Marie chỉ ra sự rực rỡ của mặt trời mùa thu trên cánh đồng ngô hoàn hảo, bởi vì sự rực rỡ của mặt trời mùa thu trên cánh đồng ngô hoàn hảo nhắc cô nhớ đến một ngôi nhà ma ám - không phải một ngôi nhà ma ám cô đã thực sự từng thấy mà là ngôi nhà tưởng tượng thỉnh thoảng vẫn hiện lên trong tâm trí cô (với một nghĩa trang trong sân và con mèo trên hàng rào) mỗi khi cô thấy sự rực rỡ của mặt trời mùa thu trên một cánh đồng vân vân và vân vân - và cô muốn chắc chắn rằng, nếu lũ trẻ cũng có một ngôi nhà ma ám tưởng tượng tương tự xuất hiện trong đầu mỗi khi chúng thấy sự rực rỡ của vân vân và vân vân, thì nó sẽ hiện lên ngay bây giờ, để họ có thể cùng trải nghiệm với nhau, như những người bạn, như bạn đại học đi phượt cùng nhau, có điều không hút cần sa, ha ha ha!

Nhưng không. Khi cô, lần thứ ba, nói, “Oa, mấy đúya, coi kìa,” thì Abbie nói, “Được rồi mẹ, bọn con thấy rồi, ngô,” và Josh nói, “Không phải lúc này mẹ à, con đang ủ bánh,” mà với cô thì cũng được thôi; cô không có vấn đề gì với vụ đó, Thợ Bánh Quý Tộc vẫn hơn Thợ Độn Xu Chiêng, cái trò nó đòi lúc đầu.

Ồ, ai mà biết được? Có khi bọn nó thậm chí còn chẳng có bức phác họa tưởng tượng nào trong đầu. Hoặc có thể có những bức phác họa tưởng tượng bọn nó có trong đầu hoàn toàn khác với những cái mà cô có trong đầu. Đẹp là ở chỗ ấy, bởi vì, suy cho cùng, bọn nó là chủ nhân của chính mình! Mà chỉ là người chăm sóc thôi. Bọn nó không nhất thiết phải cảm nhận những gì *mày* cảm nhận; bọn nó chỉ cần được hỗ trợ để cảm nhận những gì *bọn nó* cảm nhận thôi.

Dù gì thì, oa, cánh đồng ngô kia thật kinh điển.

“Mỗi khi mẹ thấy một cánh đồng như thế kia, các con à,” cô nói. “Chẳng hiểu sao mẹ lại nghĩ đến một cái nhà ma.”

“Dao Cắt! Dao Cắt!” Josh hét. “Thằng ăn cắp kia! Tao chọn cái đó rồi mà!”

Nhắc đến Halloween, cô nhớ năm ngoái, khi gốc ngô trang trí làm đổ nhào cả cái xe đầy hàng. Trời ơi, cả bọn cười mới khiếp chứ! Ôi, tiếng cười gia đình đúng là vàng; hồi còn bé cô chẳng hề có được điều ấy, bố thì cầm cẩu còn mẹ thì ngại ngùng. Nếu xe đầy hàng của bố mẹ mà đổ á, bố sẽ cho cái xe một cú đá cay cú và mẹ sẽ tà tà lượn ra chỗ khác để tô lại son, tách khỏi bố, trong khi cô, con bé Marie, sẽ bấn loạn nhét tên lính nhựa kinh tởm cô đặt tên là Brady vào mồm.

Ừm, còn trong gia đình này thì tiếng cười được khuyến khích! Tối qua, khi Josh chọc mông cô bằng cái máy điện tử cầm tay Game Boy của nó, cô đã xịt tuýp thuốc đánh răng bắn qua gương và cả nhà phá ra cười lăn lộn trên sàn cùng Goochie, và Josh nói, giọng đầy hoài cổ, “Mẹ, mẹ có nhớ hồi Goochie còn là một con cún không?” Và thế là Abbie òa lên khóc, bởi vì, mới có năm tuổi, nó không có chút ký ức gì hồi Goochie còn là một con cún cả.

Thế nên mới có cái Diệp Vụ Gia Đình này. Còn Robert hả? Ôi, Chúa phù hộ Robert! Thế mới là đàn ông chứ. Anh ấy sẽ không có vấn đề gì với cái Diệp Vụ Gia Đình này hết. Cô yêu cái cách anh hay nói “Hô HÔ!” mỗi khi cô mang về nhà một cái gì đó mới mẻ và bất ngờ.

“Hô HÔ!” Robert đã nói, khi về nhà bắt gặp con cự đà. “Hô HÔ!” anh đã nói khi về nhà bắt gặp con chồn sương đang cố chui vào chuồng con cự đà. “Nhà mình như gánh xiếc ấy nhỉ!”

Cô yêu chồng vì tính hài hước của anh - mình có thể mang về nhà một con hà mã mua bằng thẻ tín dụng (cả con chồn sương và con cự đà đều mua bằng thẻ) thì anh cũng chỉ nói, “Hô HÔ!” và hỏi con đó ăn gì và nó ngủ giờ nào và mình định đặt cho cái con quỷ này tên gì đây.

Ở ghế sau, Josh phát ra mấy tiếng *ri-ri-ri* nó vẫn phát ra khi Thợ Bánh của nó đang trong trạng thái Nướng, cố đưa mấy ổ bánh vào lò trong khi chiến đấu chống lại bọn Chim Thú Hầu Đói, ví dụ như một con Cáo có cái bụng trương phình; ví dụ như một con Chim Cổ Đỏ bất ngờ cắm pháp mỏ vào một ổ bánh cắp đi, mỗi khi thả thành công một cục Đá Nặng Trịch lên đầu Thợ Bánh - tất cả những điều này Marie đã học được qua mùa hè bằng cách nghiên cứu cuốn cẩm nang Thợ Bánh Quý Tộc khi Josh đang ngủ.

Và điều đó là có ích, thật thế. Dạo gần đây Josh đã đỡ thu mình hơn, những khi cô tiến lại từ phía sau lúc nó đang chơi và nói, ví dụ như, “Ôi, mẹ không biết là cưng của mẹ biết làm Bánh Mì Đen rồi đấy,” hay “Cưng à, thử Dao Răng Cưa đi con, cắt nhanh hơn đấy. Thủ trong khi Chốt Cửa Số ấy,” nó sẽ thò cái tay đang không bấm nút ra đằng sau và đập mẹ đầy

trìu mến, và hôm qua cả hai đã cười phá lên khi nó vô tình hất văng cả kính của cô.

Thế nên mẹ cô cứ việc bảo là cô làm hổng tuối nhỏ. Đây không phải là những đứa trẻ hư. Đây là những đứa trẻ *được yêu thương*. Ít nhất cô sẽ không bao giờ để con mình đứng dưới bão tuyết hai tiếng đồng hồ sau buổi vũ hội cấp hai. Ít nhất cô sẽ không bao giờ say xỉn rồi nạt nộ đứa nào là, “Cái loại con thì làm sao mà vào đại học được.” Ít nhất cô sẽ không bao giờ nhốt nó vào tủ kho (tủ kho!) trong khi giải trí với một gã đào cống đúng nghĩa đen trong phòng khách.

Ôi lạy Chúa, thật là một thế giới tươi đẹp! Sắc màu mùa thu, dòng sông lấp lánh, đám mây màu chì đang chia xuống như một mũi tên tròn vào cái nhà hàng McDonald mới sửa lại một nửa sừng sững trên cao tốc I-90 như một tòa lâu đài.

Lần này sẽ khác, cô chắc chắn. Đám trẻ sẽ tự chăm sóc con cún này, vì một chú cún thì không có vảy và không cần. (“Hô HÔ!” Robert đã nói vào lần đầu tiên con cự đà cắn anh. “Ra là chú mày cũng có chính kiến đấy nhỉ!”)

Tạ ơn Chúa, cô nghĩ, khi chiếc Lexus phóng qua cánh đồng ngô. Ngài đã cho con quá nhiều: khó khăn và sức mạnh để vượt qua chúng; ơn phước, và những cơ hội mới mỗi ngày để lan tỏa ơn phước đó. Và trong tâm trí mình cô hát lên, như cô vẫn hát khi cảm thấy thế giới thật tốt đẹp và cuối cùng cô đã tìm thấy chỗ của mình trong đó, “Hô HÔ, hô HÔ!”

Callie kéo mành lên.

Đúng. Tuyệt vời. Mọi thứ vẫn được giải quyết thật *hoàn hảo*.

Có rất nhiều thứ để thằng bé làm ở sau nhà. Một khoảng sân có thể là cả thế giới. Như cái sân nhà cô hồi cô còn nhỏ đã từng là cả thế giới. Từ ba cái lỗ trên hàng rào gỗ cô đã có thể nhìn thấy trạm xăng Exxon (Lỗ Một) và Góc Tai Nạn (Lỗ Hai), còn Lỗ Ba thật ra là hai lỗ mà nếu xếp đúng mắt mình có thể làm cái trò ba trọn kỳ dị này và mình có thể chơi trò Ôi Chúa Ôi Mình Phê Quá bằng cách vừa lặng bước đi khi mắt vẫn lé xẹp vừa nghêu ngao, “Hòa bình, người ơi, hòa bình.”

Khi Bo lớn hơn, mọi thứ sẽ khác. Lúc đó nó sẽ cần tự do của nó. Nhưng giờ nó chỉ cần làm sao cho đừng bị chết. Có lúc họ tìm thấy nó tuốt bên Testament. Có nghĩa là tận bên kia đường I-90. Làm sao nó băng qua I-90 được? Cô biết đấy. Phi qua. Nó qua đường băng cách đó. Có lần một người hoàn toàn xa lạ đã gọi cho họ từ Hightown Plaza. Ngay cả bác sĩ Brile cũng đã nói rồi, “Callie, thằng bé này sẽ chết nếu cô không kiểm soát được việc này. Nó có đang uống thuốc không đấy?”

À, thì có và không. Thuốc làm nó nghiến răng và nắm đấm của nó sẽ đột ngột nện xuống. Nó đã làm vỡ nhiều bát đĩa bằng cách đó, và một lần còn làm vỡ cả một cái mặt bàn kính và phải khâu bốn mũi ở cổ tay.

Hôm nay nó không cần thuốc vì nó đã an toàn ở trong sân, vì cô đã sửa soạn thật là *hoàn hảo*.

Nó đang ở ngoài đó tập ném bóng bằng cách đổ đầy sỏi vào cái mõ bóng chày đội Yankees và quăng chúng lên cây.

Nó nhìn lên, thấy cô và làm động tác như hôn gió.

Thằng bé đáng yêu.

Giờ tất cả những gì cô phải lo là con cún. Cô hy vọng

người phụ nữ vừa gọi điện sẽ đến. Đây là một chú cún xinh. Màu trắng, đốm nâu quanh một bên mắt. Dẽ thương. Nếu cô ta đến, chắc chắn cô ta sẽ muốn có nó. Và nếu cô ta lấy nó, Jimmy xem như không phải bận tâm nữa. Lần trước anh đã cực ghét làm chuyện đó với mấy con mèo con. Nhưng nếu không ai nhận con chó con thì anh sẽ làm. Phải làm thôi. Vì anh cảm giác là, khi ta nói ta định làm gì đó rồi lại không làm, thì con ta sẽ nghiện ma túy. Với cả anh được nuôi nấng ở một nông trại, hoặc gần một nông trại, tóm lại là ai mà lớn lên ở nông trại cũng biết mình phải làm điều cần phải làm đối với những con thú ốm hay thừa - con cún không ốm, chỉ thừa.

Cái lần với mấy con mèo ấy, Brianna và Jessi đã gọi anh là kẻ giết người, làm Bo lên cơn, và Jimmy đã hét lên, “Này, mấy đứa, bố lớn lên ở nông trại và cái gì phải làm thì phải làm thôi!” Rồi anh vừa khóc trên giường vừa kể rằng mấy con mèo cứ meo meo trong bọc suốt dọc đường ra ao, và anh ước anh không bao giờ lớn lên ở nông trại, và suýt nữa thì cô nói, “Ý anh là gần nông trại” (bố anh có một tiệm rửa xe bên ngoài Cortland), nhưng thỉnh thoảng khi cô tỏ ra quá khôn lỏi anh sẽ nhéo mạnh vào tay cô trong khi dẫn cô nhảy van quanh phòng ngủ, như kiểu chỗ anh nhéo cô là tay vịn, và nói, “Em vừa nói gì ấy nhỉ, anh không nghe rõ.”

Thế nên, cái lần sau vụ mấy con mèo đó, cô chỉ nói, “Ôi, anh yêu, anh chỉ làm điều cần làm thôi mà.”

Và anh nói, “Chắc thế, nhưng thật tình là không dễ gì nuôi dạy bọn trẻ đúng cách.”

Và rồi, vì cô đã không làm khó anh bằng cách tỏ ra khôn lỏi, họ đã nắm đó lập kế hoạch, ví dụ như sao không bán chỗ

này mà chuyển đến Arizona mua một tiệm rửa xe, sao không mua cho bọn trẻ trò Nghiện Phát Âm, sao không trông cà chua, và rồi hai người vật nhau một lúc và (cô không hiểu vì sao mình nhớ việc này) anh đã làm cái việc này, khi ôm sát vào cô, anh bật ra một tiếng cười/nắc tuyệt vọng vào tóc cô, như một cái hắt xì, hoặc như thể anh sắp khóc.

Điều đó đã làm cô cảm thấy mình thật đặc biệt, việc anh tin tưởng trao cho cô điều ấy.

Thế nên cô thích gì, tối nay? Đó là bán được con chó con, cho tụi trẻ đi ngủ sớm, và rồi, khi Jimmy thấy cô đã sắp xếp ổn thỏa vụ chó con, hai người có thể vờn nhau một tí rồi sau đó nằm lên kế hoạch, và anh có thể làm cái trò cười/nắc vào tóc cô một lần nữa.

Tại sao tiếng cười/nắc ấy có ý nghĩa với cô đến thế, cô cũng chẳng biết nữa. Chỉ là một trong những thứ kỳ dị làm nên Điều Kỳ Diệu Là Chính Mình thôi, ha ha ha.

Bên ngoài, Bo bật dậy, đột ngột tò mò, bởi vì (đây rồi) người phụ nữ vừa gọi điện đã đến?

Đúng vậy, và đến trên một cái xe đẹp nữa cơ, thật tệ là cô đã ghi “Rẻ” vào mẫu quảng cáo.

Abbie rú lên, “Con yêu nó, mẹ ơi, con muốn có nó!” khi con chó nhỏ ngược lên từ cái hộp giày và bà chủ nhà lê bước đi và một-hai-ba-bốn nhặt lên bốn *cục cứt chó* từ thảm.

Ôi chà, quả là một chuyến dã ngoại tuyệt vời dành cho lũ trẻ, Marie nghĩ, ha ha (sự bẩn thỉu, mùi ẩm mốc, cái bể cá khô cong đựng một tập bách khoa thư duy nhất, nồi mì Ý trên giá sách với một quả bóng hình cây kẹo ba toong thò ra

một cách khó hiểu), và mặc dù một số người có thể sẽ thấy rất tòm (bởi cái bánh xe trên *bàn phòng ăn*, bởi cái cách con chó mẹ, hẳn là thủ phạm ị trong nhà, giờ đang lê mông qua đống quần áo ở góc nhà trong tư thế ngồi, chân tõe ra, mặt đầy vẻ thích thú đều cảng), Marie nhận ra (chỗng lại mong muốn phi đến bồn rửa mà rửa tay, một phần vì bồn rửa có một *quả bóng rổ* ở trong) rằng việc này thật sự, rất là đáng buồn.

Làm ơn đừng đựng vào bất cứ thứ gì, làm ơn đừng đựng vào, cô nói với Josh và Abbie, nhưng chỉ trong đâu thôii, vì muốn cho bọn trẻ một cơ hội để quan sát cô tỏ ra dân chủ và dẽ tính, và sau đó cả nhà có thể rửa ráy ở hàng McDonald mới sửa lại một nửa, miễn là bọn nhỏ làm ơn đừng cho tay vào mồm, và cầm chỉ đừng có dụi mắt.

Điện thoại reo, và bà chủ nhà lạch bạch đi vào bếp, đặt mấy cục cắt chó cầm hờ gói trong giấy ăn *lên bàn bếp*.

“Mẹ ơi, con muốn nó,” Abbie nói.

“Con chắc chắn sẽ dẫn nó đi dạo kiểu hai lần một ngày,” Josh nói.

“Đừng nói ‘kiểu,’” Marie nói.

“Con chắc chắn sẽ dẫn nó đi dạo hai lần một ngày,” Josh nói.

Ừ, vậy được thôi, họ sẽ nhận nuôi một con chó nhà-nghèo. Ha ha. Họ có thể đặt tên nó là Zeke, mua cho nó một cái ống tẩu nhỏ hình lõi ngô và một cái mũ rơm. Cô hình dung con chó, vừa ị lên thảm, ngược nhìn cô, nói, *Hồng kím được*. Nhưng không. Cô có đến từ một nơi hoàn hảo không? Mọi thứ đều có thể chuyển hóa. Cô hình dung con chó trưởng thành, tiếp đón vài người bạn, nói với chúng bằng giọng Anh:

Gia đình xuất thân của tôi, ôm, có thể nói là, không thuộc hàng cao quý cho lắm...

Ha ha, oa, đầu óc thật là kỳ dị, lúc nào cũng nghĩ ra mấy cái...

Marie bước đến cửa sổ, vén bức màn sang một bên theo bản tính tự nhiên của con người, rồi bị sốc, sốc đến nỗi thả rơi bức màn và lắc đầu, như thể cố đánh thức mình, sốc khi nhìn thấy một thằng bé, chỉ nhỏ hơn Josh vài tuổi, bị buộc cổ và xích vào một cái cây, bằng một thứ gì đó mà - cô vén màn lên một lần nữa, chắc chắn cô không thể vừa nhìn thấy cái mà cô nghĩ cô vừa...

Khi thằng bé chạy, sợi xích căng dài ra. Giờ nó đang chạy, ngoài nhìn cô, khoe mẽ. Khi nó chạy đến cuối, sợi xích giật lại và thằng bé rơi phịch xuống như bị bắn.

Nó ngồi dậy, giằng co với sợi xích, vụt sợi dây tới lui, bò đến một bát nước, và đưa lên môi, uống một hớp: một hớp nước từ *một cái bát dành cho chó*.

Josh lại gần cô bên cửa sổ.

Cô để nó nhìn.

Thằng bé nên biết rằng thế giới không chỉ có những bài học và những con cự đà và Nintendo. Còn có những thằng bé thiếu năng lầm lem bị xích như một con vật.

Cô nhớ lúc thoát khỏi cái tủ và tìm thấy đám đồ lót của mẹ cô vương vãi và cái móc treo kim loại của gã đào cống đầy cờ màu cam. Cô nhớ lúc chờ bên ngoài trường cấp hai trong cái lạnh cắt da, tuyết rơi dày hơn, còn cô thì đếm đi đếm lại đến hai trăm, tự hứa với mình là khi nào đến hai trăm cô sẽ bắt đầu chuyến cuộc bộ dài trở về...

Chúa ơi, cô xiết bao mong ước có một người lớn đàng

hoàng nào đó đối mặt với mẹ cô, lắc bà ta mà nói, “Đồ ngu, đây là con mày, con mày, mày là đồ...”

“Thế mọi người định đặt tên cho nó là gì?” người đàn bà nói, bước ra khỏi nhà bếp.

Sự độc ác và ngu dốt cứ tỏa ra từ khuôn mặt béo ị của mụ, khuôn mặt bôi một vệt nhỏ son môi.

“Tôi e là chúng tôi sẽ không lấy nó,” Marie lạnh lùng nói.

Abbie lên cơn mới kinh chứ! Nhưng Josh - cô sẽ phải khen ngợi nó sau, có lẽ là sẽ mua cho nó phần mềm Bánh Mì Ý Mở Rộng - rít lên với con bé cái gì đó, và rồi họ rời khỏi căn bếp rác rưởi (đi qua một loại *trục quay* gì đó trên một tấm giấy nướng bánh quy, đi qua một quả ớt chuông nửa đỏ nổi bật bên trong *một can sơn màu xanh*) trong khi bà chủ nhà lạch bạch đi theo sau, nói, đợi đã, đợi đã, họ có thể lấy miễn phí, làm ơn hãy mang nó đi - bà ta chỉ thật sự muốn họ có nó.

Không, Marie nói, lúc này họ không thể nhận nó, cô cảm thấy là người ta thật sự không nên sở hữu một cái gì đó nếu người ta không thể chăm sóc cho nó tử tế.

“Ôi,” người đàn bà nói, ngồi phệt xuống ngưỡng cửa, con cún con lún chũn trèo lên vai.

Ở ngoài trên chiếc Lexus, Abbie bắt đầu khóc thút thít, rồi nói, “Thật tình, đấy là một con cún hoàn hảo dành cho con mà.”

Và nó là một con chó xinh, nhưng Marie sẽ không đóng góp gì cho một tình huống như thế này dù là nhỏ nhất.

Thằng bé tiến đến hàng rào. Giá mà cô có thể nói với nó, bằng một ánh nhìn duy nhất, *Cuộc đời không hẳn lúc nào cũng sẽ như thế này. Cuộc đời con có thể đột ngột nở hoa thành*

một điều gì đó thật tuyệt vời. Nó có thể xảy ra. Nó đã từng xảy ra với cô.

Nhưng những ánh mắt liếc thầm, những cái nhìn chuyển tải cả một trời ý nghĩa với những cái tinh tế ba láp - toàn là cứt đáy. Cái không cứt đáy là một cuộc gọi đến Trung tâm Bảo vệ Trẻ em, chõ đó cô quen Linda Berling, một quý cô hết sức không-rõm-rít sẽ tóm thằng nhỏ tội nghiệp này đi nhanh đến mức cái đầu bự của con mẹ béo kia sẽ quay như chong chóng.

Callie hép, “Bo, mẹ về ngay nhé!” và, gạt đám ngô chăn đường bằng bàn tay không ôm con cún, đi cho đến khi chả còn gì ngoài ngô và trời.

Nó nhỏ đến nỗi chẳng động đậy gì khi cô đặt nó xuống, chỉ khụt khịt và lật nghiêng sang.

Ồ, thì có khác gì đâu chứ, chết chìm trong một cái bọc hay chết đói giữa ruộng ngô? Cách này thì Jimmy sẽ không phải đụng tay. Anh ấy lo lắng vậy cũng đủ thứ rồi. Chàng trai cô gặp lần đầu tóc dài đến thắt lưng giờ đã là ông già rúm ró vì lo lắng. Còn về tiền, cô có cất được sáu chục. Cô sẽ đưa anh hai chục trong số đó và bảo, “Mấy người mua con cún dễ thương lắm.” *Đừng nhìn lại, đừng nhìn lại,* cô lẩm nhẩm trong đầu trong lúc chạy khỏi ruộng ngô.

Rồi cô lại đi bộ dọc đường Teallback như một người đi bộ tập thể dục, như một quý cô tối tối vẫn đi bộ cho thon thả, chỉ có điều cô chẳng thon thả một tí gì, cô biết điều đó, và cũng biết rằng khi đi bộ thể dục người ta không mặc quần bò và đi bốt leo núi không buộc dây. Ha ha. Cô đâu có ngu. Cô

chỉ đưa ra những lựa chọn sai lầm. Cô nhớ xơ Lynette từng nói, "Callie, con cũng thông minh đấy nhưng con hay ngả về những thứ không có lợi cho con." *Chính thế, thua xơ, cái đó xơ đúng*, cô nói với bà xơ của mình ở trong đầu. Nhưng kệ chử. Kệ chử. Khi tiền bạc đỡ căng thẳng hơn, cô sẽ mua một đôi giày thể thao tử tế và bắt đầu đi bộ và giảm cân. Và bắt đầu đi học bổ túc ban đêm. Thon thả hơn. Có khi là ngành công nghệ y khoa. Cô sẽ chẳng bao giờ thon thả hẵn được đâu. Nhưng Jimmy thích cô đúng như thế này. Và cô thích anh đúng như anh vẫn thế. Có thể đấy chính là tình yêu: thích một người vì chính họ và làm những việc giúp họ trở nên còn tốt đẹp hơn.

Như bây giờ cô đang giúp Jimmy bằng cách làm cuộc sống của anh ấy dễ dàng hơn bằng cách giết đi một thứ để anh ấy... không. Tất cả những gì cô đang làm là đi bộ, đi khỏi cái nơi...

Cô vừa nói gì ấy nhỉ? Câu đó hay đấy. *Yêu là thích một ai đó vì chính họ và làm những điều giúp họ trở nên còn tốt đẹp hơn.*

Ví dụ như Bo đâu có hoàn hảo đâu, nhưng cô yêu nó vì chính nó và đã cố gắng để giúp nó khá hơn. Nếu họ có thể giữ nó an toàn, có thể nó sẽ dịu đi khi nó lớn hơn. Nếu nó dịu đi, có thể một ngày nào đó nó có thể có một gia đình. Như bây giờ nó đang ở trong sân, ngồi lặng im, nhìn mấy bông hoa. Gõ gõ cái gậy bóng chày, trông cũng vui vẻ. Nó ngược nhìn lên, vẫy cái gậy về phía cô, trao cho cô cái nụ cười ấy. Hôm qua nó mắc kẹt trong nhà cả ngày, vật vã khổ sở. Nó đã kết thúc một ngày với việc la hét trên giường, vô cùng cău gắt. Hôm nay nó đã đang ngắm hoa rồi. Ai là cái người đã nghĩ ra cái ý tưởng ấy

nhi, cái ý tưởng đã làm ngày hôm nay tốt đẹp hơn ngày hôm qua ấy nhỉ? Ai đã yêu nó đủ nhiều để nghĩ được điều đấy? Ai yêu nó hơn bất cứ ai khác trên thế giới này yêu nó?

Cô.

Chính cô.

NGỌC TRÀ *dịch*

THOÁT KHỎI ĐẦU NHỆN

I

“Truyền thêm nhé?” Abnesti nói trên loa.

“Có gì trong đấy thế?” tôi hỏi.

“Vui lắm,” ông ta nói.

“Đồng ý,” tôi nói.

Abnesti bấm điều khiển từ xa. Máy MobiPak™ của tôi kêu ro ro. Một lát sau, Khu Vườn Nội Tại trông quả thực là đẹp. Mọi thứ dường như hết sức rõ ràng.

Tôi phát biểu cảm tưởng của mình thành tiếng, vì người ta muốn tôi phải thế.

“Vườn trông đẹp lắm,” tôi nói. “Hết sức rõ ràng.”

Abnesti nói, “Jeff này, thế kích thích những vùng ngôn ngữ thì sao?”

“Được,” tôi nói.

“Truyền thêm nhé?” ông ta nói.

“Đồng ý,” tôi nói.

Ông ta thêm Verbaluce™ vào ống truyền, một lát sau tôi vẫn có cảm nhận như cũ nhưng mô tả rõ ràng hơn. Khu vườn vẫn rất đẹp. Tưởng như những bụi cây san sát nhau, và ánh

mặt trời làm mọi thứ nổi bật lên? Tưởng như bất kỳ lúc nào ta cũng có thể trông đợi một vài người thời Victoria dạo bước trong khu vườn ấy với ly trà trên tay. Tưởng như thế khu vườn đã trở thành một dạng hiện thân của những giấc mơ nội tại vĩnh cửu trong nhận thức con người. Tưởng như tôi có thể đột nhiên thấy, trong hình ảnh tạm bợ này, khung cảnh cổ xưa mà Plato và một số người cùng thời với ông hẳn đã dạo qua; nghĩa là, tôi đang cảm thấy sự vĩnh hằng giữa chốn phù du này.

Tôi ngồi, mải mê thư giãn với những ý nghĩ đó, cho đến khi Verbaluce™ bắt đầu suy giảm. Lúc ấy trông khu vườn lại chỉ đơn giản là đẹp thôi. Có gì đó nơi những bụi cây và các thứ kiểu kiểu như thế phải không nhỉ? Nó làm ta chỉ muốn nằm ra đó đón những tia nắng và nghĩ những ý nghĩ vui vẻ. Nếu anh hiểu tôi muốn nói gì.

Rồi một thứ gì khác nữa trong ống truyền giảm dần, và tôi không cảm nhận được nhiều về khu vườn theo cách này hay cách khác nữa. Tuy nhiên, miệng tôi khô khốc, và bụng tôi có cái cảm giác hậu-Verbaluce™.

“Loại thuốc đó thì có gì hay ho ấy à?” Abnesti nói. “Thế này, giả dụ một gã phải thức khuya để canh gác một lãnh địa. Hay ở trường đợi con và thấy chán. Nhưng lại có một chút thiên nhiên gần đó thì sao? Hay giả dụ một người bảo vệ công viên phải làm việc hai ca?”

“Sẽ hay ho đấy,” tôi nói.

“Đó là loại ED763,” ông ta nói. “Chúng tôi tính gọi nó là NatuGlide - Lướt qua thiên nhiên. Hoặc là ErthAdmire - Chiêm ngưỡng trái đất.”

“Cả hai tên đều hay,” tôi nói.

“Cảm ơn anh đã giúp đỡ, Jeff,” ông ta nói.

Ông ta luôn nói thế.
 “Chỉ còn một triệu năm nữa thôi,” tôi nói.
 Tôi luôn nói như vậy.
 Rồi ông ta nói, “Ra khỏi Khu Vườn Nội Tại ngay, Jeff, tiến về Phòng Làm Việc Nhỏ Số 2.”

II

Trong Phòng Làm Việc Nhỏ Số 2, họ cử cô gái cao và trắng này đến.

“Thấy thế nào?” Abnesti nói trên loa.
 “Tôi à?” tôi nói. “Hay cô ấy?”
 “Cả hai,” Abnesti nói.
 “Khá ổn,” tôi nói.
 “Cũng được, ông biết đấy,” cô ấy nói. “Bình thường.”
 Abnesti yêu cầu chúng tôi đánh giá nhau một cách định tính hơn, về vẻ đẹp, độ gợi cảm.

Dường như chúng tôi thích nhau ở mức trung bình, nghĩa là, không hấp dẫn nhau lắm, cũng chẳng ghét nhau.

Abnesti nói, “Jeff, truyền thêm nhé?”
 “Đồng ý,” tôi nói.
 “Heather, truyền thêm nhé?” ông ta nói.
 “Đồng ý,” Heather nói.

Rồi chúng tôi nhìn nhau như muốn hỏi, Chuyện gì tiếp theo đây?

Chuyện tiếp theo xảy ra là, một lát sau Heather trông thật tuyệt vời. Và tôi có thể nói rằng cô cũng nghĩ về tôi như

vậy. Chuyện xảy ra quá bất ngờ đến độ chúng tôi muốn cười phá lên. Sao chúng tôi không nhận ra người kia lại dễ thương đến thế nhỉ? Thật may có một cái sofa trong Phòng Làm Việc. Có vẻ như, ngoài cái thứ khỉ gì đó mà họ đang thí nghiệm ra, thì trong ống truyền có một chút chất ED556, nó làm giảm độ xấu hổ của chúng tôi xuống mức không. Bởi một lát sau, trên cái sofa đó, chúng tôi bùng nổ. Chuyện ấy siêu nóng bỏng. Và không chỉ theo nghĩa nhục dục đê mê. Nóng bỏng, đúng vậy, nhưng cũng thật là đúng đắn nữa. Như thể suốt đời mình mơ ước một cô gái nào đó, rồi bỗng nhiên nàng ở đó, trong cùng một Phòng Làm Việc với mình.

“Jeff,” Abnesti nói. “Xin phép anh cho tôi kích thích vùng ngôn ngữ của anh nhé.”

“Cứ làm đi,” tôi nói, lúc này đang nằm dưới cô ấy.

“Truyền thêm nhé?” ông ta nói.

“Đồng ý,” tôi nói.

“Cả tôi à?” Heather hỏi.

“Cô hiểu việc đấy,” Abnesti nói, bật cười. “Truyền thêm nhé?”

“Đồng ý,” cô ấy nói, thở hổn hển.

Một lát sau, khi dòng Verbaluce™ trong ống truyền của chúng tôi phát huy tác dụng, chúng tôi không những phịch nhau rất kịch liệt mà còn nói chuyện khá trôi chảy. Kiểu, thay vì phát ra mấy âm thanh tình dục như nãy giờ (chẳng hạn “oa” và “ôi Chúa” và “đúng rồi” và vân vân), lúc này chúng tôi bắt đầu thoải mái nói lên cảm xúc và suy nghĩ của mình, cách diễn đạt nâng cao, từ vựng tăng tám mươi phần trăm, những suy nghĩ diễn đạt rõ ràng của chúng tôi được ghi lại để phân tích sau này.

Với tôi, cảm giác đó gần như là: kinh ngạc khi đột nhiên nhận ra rằng người phụ nữ này đang được tạo ra ngay tức thì, trực tiếp trong trí óc tôi, đúng y như những mong muốn sâu thẳm của tôi. Cuối cùng, sau suốt những năm tháng qua (theo ý nghĩ của tôi), tôi đã tìm thấy sự kết hợp chính xác của cơ thể/khuôn mặt/khối óc hiện thực hóa mọi khát khao. Mùi vị trên miệng, vẻ óng ánh của mái tóc vàng xõa xuống khuôn mặt dịu dàng nhưng tinh nghịch (cô ấy đang nằm dưới tôi, chân giơ lên), thậm chí (không có ý thô lỗ hay bôi nhọ cái cảm giác hưng phấn tôi đang trải qua đâu nhé) những cơn xung động mà cô ấy tạo ra chính xác là những cảm giác mà tôi luôn thèm khát, dù tôi chưa bao giờ, trước thời khắc này, nhận ra rằng tôi thèm khát chúng mãnh liệt đến thế.

Thế nghĩa là: một khát khao sẽ nảy sinh và, đồng thời, sự thỏa mãn khát khao đó cũng nảy sinh. Cứ như là (a) tôi mong chờ một mùi vị nào đó (mà trước đây chưa được nếm) cho đến khi (b) sự mong chờ ấy trở nên gần như không chịu nổi, thì vào thời điểm đó (c) tôi phát hiện ra một mẫu thức ăn với mùi vị đúng y như thế trong miệng mình, hoàn toàn thỏa mãn nỗi mong chờ của tôi.

Mỗi một lời bày tỏ, mỗi một sự điều chỉnh tư thế cũng đều chỉ chứng minh một điều: chúng tôi đã biết nhau từ lâu, chúng tôi là bạn tâm giao, đã gặp nhau và yêu nhau từ nhiều kiếp trước, sẽ gặp nhau và yêu nhau ở nhiều kiếp sau này, kèm theo đó luôn là những kết quả gây choáng váng phi thường.

Rồi có một sự việc dù khó mô tả nhưng rất thực, diễn ra theo một chuỗi những hình ảnh mộng tưởng mà có lẽ gọi

đúng nhất là một dạng tâm cảnh không mang tính trân thuật, nghĩa là, một loạt những hình ảnh mờ ảo trong tâm trí về những nơi chốn tôi chưa bao giờ đến (một thung lũng đầy thông nào đó, giữa những ngọn núi cao trắng xóa; một ngôi nhà gỗ ở trong ngõ cụt, một khoảng sân mọc đầy những cái cây còi cọc tán rộng như trong truyện của Dr. Seuss), mỗi hình ảnh lại gợi lên một nỗi khát khao cảm xúc sâu xa, những nỗi khát khao liên kết lại, và nhanh chóng quy về một nỗi khát khao trung tâm, nghĩa là, một nỗi khát khao mãnh liệt dành cho Heather và chỉ Heather mà thôi.

Hiện tượng tâm cảnh này mạnh nhất trong lần làm tình thứ ba (!) (Dường như, Abnesti đã thêm chất Vivistif™ vào dịch truyền cho tôi.)

Sau đó, những tuyên ngôn của chúng tôi về tình yêu tuôn ra đồng thời, ngôn từ phức tạp và ẩn dụ phong phú: tôi dám nói rằng chúng tôi đã trở thành những nhà thơ. Chúng tôi được phép nằm đó, chân quàng vào nhau, trong gần một tiếng. Đó là một diêm phúc. Một sự hoàn hảo. Đó chính là điều bất khả ấy: hạnh phúc không tàn lụi mà để lộ ra những chồi non mỏng manh của khát khao mới nảy sinh từ bên trong.

Chúng tôi ôm ấp nhau bằng sự dữ dội/tập trung ngang bằng với sự dữ dội/tập trung trong khi chúng tôi phịch. Ý tôi là, giữa ôm ấp và phịch, chẳng cái nào kém hơn. Chúng tôi ve vuốt nhau theo một cách siêu thân thiện của những chú cún, hay những cặp vợ chồng gấp nhau lần đầu tiên sau khi một trong hai người trải qua biến cố cận kề cái chết. Mọi thứ dường như ẩm ướt, thấm đẫm, có thể nói thành lời.

Rồi một thứ gì đó trong dịch truyền bắt đầu giảm đi.

Tôi nghĩ Abnesti đã ngắt Verbaluce™? Và cả chất giảm xấu hổ? Về cơ bản, mọi thứ bắt đầu *suy giảm*. Bỗng nhiên chúng tôi cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng vẫn yêu. Chúng tôi bắt đầu quá trình cố trò chuyện sau khi hết thuốc Verbaluce™: luôn ngượng ngập.

Nhưng tôi có thể thấy trong mắt cô rằng cô vẫn cảm nhận được tình yêu dành cho tôi.

Còn tôi thì chắc chắn vẫn cảm thấy yêu cô ấy.

Ồ, tại sao không? Chúng tôi mới phịch nhau ba lần! Thế các người nghĩ tại sao người ta lại gọi việc đó là “làm tình” hả? Đó chính là thứ chúng tôi đã ba lần làm ra: tình yêu.

Rồi Abnesti nói, “Truyền tiếp nhé?”

Chúng tôi dường như quên bêng mất rằng ông ta thậm chí đang ở đó, ngay phía sau tấm gương một chiều.

Tôi nói, “Có nhất thiết không? Chúng tôi thực sự thích như thế này.”

“Chúng tôi sẽ chỉ cố đưa các bạn trở về điểm ban đầu,” ông ta nói. “Chúng ta có nhiều việc khác phải làm hôm nay.”

“Khỉ thật,” tôi nói.

“Đồ chuột,” cô ấy nói.

“Truyền thêm nhé?” ông ta nói.

“Đồng ý,” chúng tôi nói.

Một lát sau, có gì đó bắt đầu thay đổi. Ý tôi là, cô ấy trông cũng được. Một cô gái trắng trẻo xinh xắn. Nhưng không có gì đặc biệt. Và tôi có thể thấy rằng cô cảm thấy y như vậy về tôi, nghĩa là: mấy chuyện um sùm vừa xong là sao nhỉ?

Tại sao chúng tôi còn chưa mặc quần áo vào? Chúng tôi lập tức mặc vội mặc vàng.

Hơi xấu hổ.

Tôi có yêu cô ấy không? Cô ấy có yêu tôi không?

Ha.

Không.

Vậy là đến lúc cô ấy phải đi. Chúng tôi bắt tay.

Cô ấy đi ra.

Bữa ăn trưa được mang vào. Trên khay. Spaghetti và mấy miếng thịt gà.

Trời ơi, tôi đói quá.

Tôi cứ nghĩ mãi suốt lúc ăn trưa. Lạ thật. Tôi có ký ức về việc phịch nhau với Heather, ký ức về việc cảm nhận những điều tôi đã cảm thấy về cô, ký ức về việc nói những điều tôi đã nói với cô. Cổ họng tôi đau buốt vì tôi buộc phải nói quá nhiều, quá nhanh. Nhưng về mặt cảm xúc ư? Về cơ bản tôi không cảm thấy gì hết.

Chỉ là một khuôn mặt nóng bỏng và chút xấu hổ về việc đã phịch ba lần trước mặt Abnesti.

III

Sau bữa trưa, một cô gái khác đi vào.

Cũng vầy vậy. Tóc đen. Vóc dáng trung bình. Không có gì đặc biệt, như Heather lúc mới vào, cũng không có gì đặc biệt.

“Đây là Rachel,” Abnesti nói trên loa. “Đây là Jeff.”

“Chào Rachel,” tôi nói.

“Chào Jeff,” cô ấy nói.

“Truyền thêm nhé,” Abnesti nói.

Chúng tôi đồng ý.

Tôi bắt đầu nhận thấy một cảm giác gì đó rất quen thuộc. Đột nhiên Rachel trông rất xinh. Abnesti xin phép được dùng chất Verbaluce™ kích thích vùng ngôn ngữ của chúng tôi. Chúng tôi đồng ý. Lát sau, chúng tôi lại phịch nhau như những kẻ trác táng. Lát sau, chúng tôi lại nói chuyện về tình yêu của hai đứa như những kẻ cuồng từ ngữ. Một lần nữa những xung động nổi lên để đáp ứng ham muốn mãnh liệt nảy sinh đồng thời, đòi hỏi chính những xung động ấy. Một lát sau ký ức về mùi vị tuyệt vời trên miệng Heather bắt đầu bị chèn lấp bởi mùi vị hiện tại trên miệng Rachel, giống với mùi vị mà ngay lúc này tôi khát khao hơn rất nhiều. Tôi cảm thấy những cảm xúc trước đây chưa hề có, dù những cảm xúc chưa hề có ấy (tôi biết nằm đâu đó trong nhận thức của mình) chính là *những cảm xúc* tôi đã cảm thấy trước đó dành cho Heather-giờ-đây-dường-như-không-còn-xứng-đáng. Ý tôi là, Rachel chính là *điều đó*. Vòng eo nhỏ nhắn, giọng nói, cái miệng/đôi bàn tay/cặp mông khát khao của cô ấy - tất cả đều là *điều đó*.

Tôi yêu Rachel nhiều đến thế.

Rồi sau đó là chuỗi hình ảnh địa lý nối tiếp (xem ở trên): vẫn cái thung lũng đầy thông ấy, vẫn ngôi nhà như nhà gỗ ở miền núi, cùng với đó vẫn là nỗi khát khao dành cho nơi chốn ấy chuyển hóa thành khát khao (lần này thì) dành cho Rachel. Trong khi tiếp tục làm tình ở mức độ hăng say tạo nên một cảm giác mà tôi sẽ mô tả là một vòng dây chun ngọt ngào dần dần siết chặt nơi ngực, kết nối chúng tôi lại với nhau, bắt chúng tôi phải hành động tiếp, chúng tôi cuồng cuồng thầm thì (chính xác là đọc thơ) rằng chúng tôi

cảm thấy như mình đã biết nhau từ trước, chính xác ra là, từ muôn kiếp.

Một lần nữa, tổng số lần chúng tôi làm tình là ba.

Rồi, như lúc trước, cảm xúc nguôi dần. Cuộc trò chuyện của chúng tôi bớt tuyệt vời hơn. Lời nói ít đi, câu cú ngắn hơn. Nhưng tôi vẫn yêu cô ấy. Yêu Rachel. Mọi thứ ở cô dường như đều *hoàn hảo*: gò má, mái tóc đen, và cặp mông đôi khi quắn quại, tựa như muốn nói: ưmmmm, chưa có bao giờ tuyệt đến thế.

“Truyền thêm nhé?” Abnesti nói. “Chúng tôi sẽ đưa hai người về trạng thái ban đầu.”

“Đồng ý,” cô ấy nói.

“Ồ, khoan đã,” tôi nói.

“Jeff,” Abnesti bức bối nói, như đang cố nhắc tôi rằng tôi ở đây không phải do lựa chọn, mà vì tôi đã phạm tội và đang trong thời gian chịu án.

“Đồng ý,” tôi nói. Và trao Rachel ánh mắt yêu thương lần cuối, biết rằng (vì cô ấy còn chưa biết) lần này sẽ là ánh mắt yêu thương cuối cùng tôi trao cô.

Một lát sau, tôi lại thấy cô cũng chỉ vầy vậy, và cô lại thấy tôi cũng chỉ vầy vậy. Cô tỏ ra xấu hổ, cũng như Heather lúc nãy, như muốn nói, Chuyện lúc nãy là thế nào? Sao tôi lại làm điều quá khích như thế với cái anh Tầm Thường này?

Tôi có yêu cô ấy không? Hay cô ấy yêu tôi không?

Không.

Đến lúc cô phải đi, chúng tôi bắt tay.

Phần lưng dưới nơi người ta phẫu thuật gắn MobiPak™ vào người tôi đau kinh khủng sau quá nhiều lần thay đổi tư thế của chúng tôi. Hơn nữa tôi mệt bã cả người. Và tôi còn

cảm thấy buồn thối ruột. Sao lại buồn nhỉ? Chẳng phải tôi là đàn ông sao? Chẳng phải tôi vừa phịch những hai cô gái khác nhau, tổng cộng sáu nhát, trong một ngày sao?

Ấy thế nhưng, thực lòng, tôi vẫn cảm thấy còn hơn cả buồn.

Tôi đoán tôi buồn là vì tình yêu không có thực? Hay dù sao đi nữa, không phải tất cả đều là thực? Tôi đoán tôi buồn vì mình có thể cảm nhận thấy tình yêu thực đến thế, vậy mà phút tiếp theo nó đã tan biến, và tất cả là do Abnesti đã làm gì đó.

IV

Sau giờ ăn lót dạ, Abnesti gọi tôi vào Phòng Giám Sát. Phòng Giám Sát giống như đầu của một con nhện. Các chân nhện là Phòng Làm Việc của chúng tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi được triệu đến làm việc cùng Abnesti trong đầu của con nhện. Hoặc, như chúng tôi gọi nó: Đầu Nhện.

“Ngồi đi,” ông ta nói. “Nhìn vào Phòng Làm Việc Lớn Số 1.”

Trong Phòng Làm Việc Lớn Số 1 là Heather và Rachel, cạnh nhau.

“Nhận ra họ không?” ông ta nói.

“Ha,” tôi nói.

“Giờ,” Abnesti nói. “Tôi sẽ cho anh lựa chọn, Jeff. Đây là trò chúng ta chơi tại đây. Có thấy cái điều khiển từ xa này không? Giả sử anh nhấn nút *này* thì Rachel sẽ được truyền

một ít Darkenfloxx™. Hoặc anh có thể nhấn nút *này* và Heather được truyền Darkenfloxx™. Hiểu chưa? Anh chọn đi."

"Trong MobiPak™ của họ có Darkenfloxx™ rồi à?" tôi hỏi.

"Tất cả các anh chị đều có Darkenfloxx™ trong MobiPak™, đồ ngốc," Abnesti nói trùm mền. "Verlaine đã bơm nó vào hôm thứ Tư. Để thực hiện nghiên cứu này."

Ôi, thông tin ấy khiến tôi bồn chồn.

Hay tưởng tượng cảm giác kinh khủng nhất anh từng cảm thấy, nhân lên gấp mười lần. Thậm chí kể cả thế cũng không sánh được với cảm giác khi anh bị truyền Darkenfloxx™. Cái lân người ta truyền nó cho chúng tôi trong Buổi Định Hướng, nhanh thôi, nhằm mục đích giới thiệu, với liều lượng bằng một phần ba liều lượng lúc này đang được chọn trên chiếc điều khiển của Abnesti ấy à? Tôi chưa bao giờ cảm thấy kinh khủng như vậy. Tất cả chúng tôi đều rên rỉ, đầu gục xuống, như muốn nói, Sao chúng tôi lại từng cảm thấy cuộc đời này đáng sống được nhỉ?

Tôi thậm chí không nghĩ về cái lân ấy.

"Anh quyết định thế nào, Jeff?" Abnesti nói. "Truyền Darkenfloxx™ cho Rachel? Hay là Heather?"

"Tôi không biết," tôi nói.

"Anh phải quyết định," ông ta nói.

"Tôi không thể," tôi nói. "Sẽ ngẫu nhiên."

"Anh cảm thấy quyết định của anh là ngẫu nhiên," ông ta nói.

"Đúng," tôi nói.

Và quả là đúng. Tôi thực sự không quan tâm. Cảm giác

núi như thể khi tôi đưa *anh* vào Đầu Nhện và cho anh lựa chọn: trong hai người lạ kia thì anh muốn đẩy ai vào bóng đèn của thung lũng chết?

“Mười giây,” Abnesti nói. “Điều chúng ta đang thử nghiệm ở đây là còn chút gì sót lại của lòng cảm mến không.”

Không phải tôi quý mến cả hai. Tôi thật sự cảm thấy hoàn toàn bình thường với hai người họ. Như thể tôi chưa bao giờ thấy, chứ đừng nói là phịch họ. (Họ đã thật sự thành công trong việc đưa tôi về trạng thái ban đầu, tôi đoán vậy.)

Nhưng, vì đã từng bị truyền Darkenfloxx™, tôi hoàn toàn không muốn làm điều đó với bất kỳ ai. Kể cả khi tôi không quý mến người ấy lắm, kể cả khi tôi ghét người ấy, tôi vẫn không muốn làm điều đó.

“Năm giây,” Abnesti nói.

“Tôi không thể quyết được,” tôi nói. “Sẽ chỉ là ngẫu nhiên thôi.”

“Thực sự ngẫu nhiên à?” ông ta nói. “Được rồi. Tôi sẽ truyền Darkenfloxx™ cho Heather.”

Tôi cứ ngồi yên.

“Không, thực ra,” ông ta nói, “tôi định truyền cho Rachel.”

Vẫn ngồi yên.

“Jeff,” ông ta nói. “Anh đã làm tôi tin rồi. Với anh, quyết định có tính ngẫu nhiên thật. Anh thực sự không ưu tiên ai. Tôi có thể thấy như vậy. Và vì vậy tôi không phải làm điều đó. Anh hiểu việc chúng ta vừa làm là gì không? Với sự giúp đỡ của anh? Lần đầu tiên? Thông qua thuốc ED289/290? Chính là thứ thuốc chúng ta thử nghiệm hôm nay ấy? Anh phải thừa nhận rằng: Anh đã yêu. Hai lần. Đúng không?”

“Đúng,” tôi nói.

“Rất yêu,” ông ta nói. “Hai lần.”

“Tôi đã bảo đúng,” tôi nói.

“Nhưng giờ anh lại thể hiện anh không thiên vị ai cả,” ông ta nói. “Vậy là, những tình yêu tuyệt vời đó không hề còn lại chút dấu vết nào. Anh đã được tẩy sạch hoàn toàn. Chúng tôi đã đẩy anh lên cao, dìm anh xuống thấp, và giờ anh ngồi đây, cảm xúc của anh giống y như trước khi thí nghiệm bắt đầu. Điều đó quả là uy lực, như một sát thủ. Chúng ta đã mở được bí mật huyền bí vĩnh hằng. Quả là một sự kiện có tính bước ngoặt diệu kỳ. Giả dụ như có ai đó không thể yêu? Giờ thì họ đã có thể. Chúng ta có thể làm cho họ yêu. Giả dụ ai đó yêu quá nhiều? Hoặc yêu một kẻ bị người giám hộ của họ cho là không phù hợp? Chúng ta có thể hâm thú vớ vẩn đó ngay. Giả dụ có ai đó buồn phiền vì tình yêu chân thực xem nào? Chúng ta xen vào, hoặc người giám hộ của họ xen vào: không còn buồn phiền nữa. Về mặt kiểm soát cảm xúc, chúng ta không còn là những con tàu lênh đênh nữa. Không ai là con tàu lênh đênh nữa. Chúng ta thấy một con tàu lênh đênh, chúng ta lên tàu, cầm bánh lái. Dẫn dắt con tàu về phía tình yêu. Hoặc rời xa tình yêu. Anh nói, ‘Anh chỉ cần tình yêu’ ư? Nhìn đây, đây là thuốc ED289/290. Chúng ta có thể ngăn chiến tranh không? Chúng ta chắc chắn có thể làm chậm cuộc chiến lại! Đột nhiên lính cả hai bên bắt đầu phịch nhau. Hoặc ít nhất, ở một liều lượng thấp, họ cảm thấy quý mến nhau. Hoặc giả sử chúng ta có hai nhà độc tài kình địch nhau trong cuộc chiến sinh tử. Cứ cho là ED289/290 sẽ phát triển thành thuốc dạng viên, hãy để tôi nhét cho mỗi nhà độc tài một viên. Một lát sau lưỡi của họ đang liếm vào cổ nhau,

và những chú bồ câu hòa bình đang ị lên câu vai họ. Hoặc, tùy thuộc vào liều lượng, có thể họ đang ôm nhau. Và ai đã giúp chúng ta làm điều đó? Là anh đấy.”

Trong suốt lúc đó, Rachel và Heather vẫn ngồi trong Phòng Làm Việc Lớn Số 1.

“Được rồi các cô gái, cảm ơn,” Abnesti nói trên loa.

Rồi họ ra khỏi phòng, không ai biết mình suýt thì bị truyền Darkenfloxx™ vào người.

Verlaine đưa họ ra theo lối cửa sau, nghĩa là, không qua Đầu Nhện mà qua Ngõ Sau. Đó không phải là một con ngõ thật, chỉ là hành lang trải thảm dẫn về Cụm Lãnh Địa của chúng tôi.

“Nghĩ đi, Jeff,” Abnesti nói. “Nghĩ xem hồi ấy giá mà anh được hưởng lợi từ ED289/290 vào đêm định mệnh thì sẽ thế nào nhỉ.”

Nói thật, tôi cảm thấy ghê tởm việc ông ta cứ lải nhải về đêm định mệnh của tôi.

Tôi thấy hối tiếc ngay lúc ấy và kể từ đó càng lúc càng thấy hối tiếc hơn, và giờ hối tiếc đến mức ông ta xát điếu đó vào mặt tôi cũng không làm tôi hối tiếc hơn được nữa, nó chỉ làm tôi nghĩ ông ta là một tên khốn.

“Giờ tôi đi ngủ được chưa?” tôi hỏi.

“Chưa,” Abnesti nói. “Còn mấy tiếng nữa mới đến giờ anh đi ngủ.”

Rồi ông ta đưa tôi vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 3, một gã tôi không quen biết đang ngồi ở đó.

V

“Rogan,” gã nói.

“Jeff,” tôi nói.

“Sao rồi?” anh ta nói.

“Bình thường,” tôi nói.

Chúng tôi ngồi căng thẳng một lúc, không nói gì.

Tôi cứ đợi mình sẽ bỗng nhiên muốn phịch Rogan.

Nhưng không.

Chừng mười phút trôi qua.

Chúng ta có một số khách hàng khó tính ở trong này rồi đây. Tôi nhận thấy Rogan xăm hình con chuột ở cổ, một con chuột bị xiên dao và đang khóc. Nhưng dù đang khóc nó vẫn đang xiên dao vào một con chuột nhỏ hơn, con này trông rất bàng hoàng.

Cuối cùng Abnesti nói trên loa.

“Được rồi các chàng trai, cảm ơn,” ông ta nói.

“Chuyện này là thế quái nào?” Rogan nói.

Câu hỏi hay, Rogan, tôi nghĩ. Tại sao chúng tôi bị bắt ngồi ở đó? Đúng như cách Heather và Rachel bị bắt ngồi ở đó? Rồi tôi có một linh cảm. Để kiểm nghiệm linh cảm của mình, tôi thình lình lao vào Đầu Nhện. Abnesti luôn nhất quyết không khóa chõ này, để chứng tỏ ông ta tin tưởng chúng tôi và cũng không sợ chúng tôi.

Và đoán xem ai ở đó nào?

“Chào Jeff,” Heather nói.

“Jeff, ra khỏi đây,” Abnesti nói.

“Heather, có phải ông Abnesti vừa bắt cô phải quyết định sẽ truyền Darkenfloxx™ cho tôi hay Rogan đúng

không?" tôi hỏi.

"Đúng," Heather nói. Hắn cô đang được truyền VeriTalk™, bởi cô nói sự thật bất chấp Abnesti đang cố liếc nhìn bắt cô im lặng, khiến cô bối rối.

"Gần đây cô có phịch Rogan phải không Heather?" tôi nói. "Ngoài tôi ra? Và cô cũng đem lòng yêu anh ta, như cô đã yêu tôi phải không?"

"Đúng," cô ấy nói.

"Heather, thật tình," Abnesti nói. "Khóa miệng cô lại."

Heather nhìn quanh tìm khóa, VeriTalk™ khiến người ta chỉ biết hiểu theo nghĩa đen.

Quay về Lãnh Địa của mình, tôi làm phép tính: Heather đã phịch tôi ba lần. Heather hắn cũng đã phịch Rogan ba lần, vì theo tính nhất quán của thiết kế, Abnesti hắn cũng cho Rogan và tôi cùng một liều lượng Vivistif™.

Ấy thế nhưng, nhân nói về sự nhất quán của thiết kế, chắc chắn vẫn còn một chuyện nữa cần làm cho xong, nếu tôi hiểu đúng Abnesti, một kẻ luôn khắt khe về tính đối xứng của dữ liệu, đó là: chẳng phải Abnesti cũng cần Rachel quyết định sẽ truyền Darkenfloxx™ cho ai sao, nghĩa là cho tôi hay cho Rogan?

Sau một quãng giải lao ngắn, những nghi hoặc của tôi được xác nhận: tôi thấy mình lại ngồi trong Phòng Làm Việc Nhỏ Số 3 cùng Rogan!

Chúng tôi lại ngồi không nói gì một hồi lâu. Anh ta lấy tay gãi gãi con chuột bé và tôi cố nhìn mà không để anh ta biết.

Rồi, như lúc trước, Abnesti nói trên loa, "Được rồi các chàng trai, cảm ơn."

“Tôi đoán nhé,” tôi nói. “Rachel ở đó với ông.”

“Jeff, nếu anh không thôi đi thì coi chừng tôi đấy,” Abnesti nói.

“Và cô ấy đã không chịu truyền Darkenfloxx™ cho tôi hay cho Rogan?” tôi nói.

“Chào Jeff!” Rachel nói. “Chào Rogan!”

“Rogan,” tôi nói. “Anh có tình cờ phịch Rachel hôm nay không?”

“Kha khá,” Rogan nói.

Đầu óc tôi như đang quay cuồng. Rachel có phịch tôi nhiều hơn phịch Rogan không? Heather có phịch tôi nhiều hơn phịch Rogan không? Và có phải mỗi người khi phịch người khác đều đã yêu người đó, rồi hết yêu?

Cái thể loại Nhóm Dự Án chết tiệt gì thế này?

Ý tôi là, tôi đã tham gia một vài Nhóm Dự Án khốn kiếp trong thời gian lĩnh án tù, chẳng hạn như cái dự án mà dịch truyền có gì đó khiến việc nghe nhạc trở nên nhanh nhạy, và do đó khi chất Shostakovich được dẫn vào thì dường như có những con dơi thực sự bay lượn trong Lãnh Địa của tôi, hay cái dự án mà chân tôi trở nên tê cứng hoàn toàn dưới thắt lưng, ấy thế nhưng tôi thấy mình có thể đứng mười lăm tiếng liên tục ở một quầy tính tiền và kỳ diệu thay đột nhiên có thể làm tính nhẩm phép chia rất khó.

Nhưng trong tất cả những Nhóm Dự Án khốn kiếp tôi từng tham gia, cái nhóm này là khốn kiếp nhất.

Tôi không thể không tự hỏi ngày mai sẽ ra sao.

VI

Nhưng ngày hôm nay thậm chí còn chưa chấm dứt.

Tôi lại được gọi vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 3. Và đang ngồi đó thì một gã xa lạ bước vào.

“Tôi là Keith!” anh ta nói, xông đến bắt tay tôi.

Anh ta là người miền Nam, cao lòng không, miệng toe toét và tóc gọn sóng.

“Jeff,” tôi nói.

“Thật sự rất vui được gặp anh!” anh ta nói.

Rồi chúng tôi ngồi đó không nói. Mỗi khi tôi nhìn sang Keith, anh ta lại nhẹ răng cười với tôi và lắc đầu gượng gạo, như muốn nói, “Công việc này thật lạ, nhỉ?”

“Keith,” tôi nói. “Anh có tình cờ quen biết hai cô gái tên Rachel và Heather không?”

“Biết chứ sao không,” Keith nói. Và bỗng nhiên anh ta cười đầy vẻ đâm dật.

“Anh có tình cờ làm tình với cả Rachel và Heather hôm nay không, ba lần mõi người?” tôi nói.

“Anh là ai, nhà ngoại cảm chết tiệt à?” Keith nói. “Công nhận anh làm tôi hơi choáng đấy!”

“Jeff, anh đang phá rối tính nguyên vẹn của mô hình thử nghiệm của chúng tôi đấy,” Abnesti nói.

“Vậy chắc Rachel hoặc Heather đang ngồi trong Đầu Nhện lúc này,” tôi nói. “Đang cố quyết định.”

“Quyết định gì?” Keith nói.

“Ai trong chúng ta sẽ bị truyền Darkenfloxx™,” tôi nói.

“Ec,” Keith nói. Và giờ nụ cười của anh ta có vẻ sợ hãi.

“Đừng lo,” tôi nói. “Cô ấy sẽ không làm điều đó đâu.”

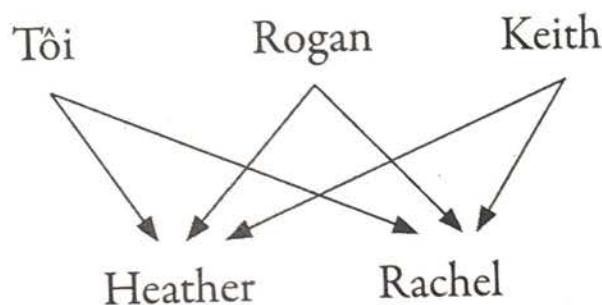
“Ai sẽ không làm cơ?” Keith nói.

“Người ở trong đó,” tôi nói.

“Được rồi các chàng trai, cảm ơn,” Abnesti nói.

Rồi sau quãng giải lao ngắn, Keith và tôi lại được mang vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 3, ở đó một lần nữa chúng tôi đợi Rachel hoặc Heather từ chối truyền Darkenfloxx™ vào một trong hai chúng tôi.

Quay về Lãnh Địa của mình, tôi lập một sơ đồ ai đã phịch ai, như thế này:

Abnesti bước vào.

“Bất chấp mọi trò chơi khám của anh,” ông ta nói, “Rogan và Keith phản ứng y như anh. Cả Rachel và Heather cũng vậy. Không một ai trong số các anh chị, vào thời điểm quan trọng, có thể quyết định được sẽ truyền Darkenfloxx™ cho ai. Điều đó thật phi thường. Thế nghĩa là gì? Sao lại phi thường? Thế có nghĩa ED289/290 quả là tuyệt diệu. Nó có thể mang tình yêu đến, nó có thể mang tình yêu đi. Tôi sẵn sàng đặt tên cho nó rồi.”

“Hôm nay mỗi cô gái đó đã làm chín lần?” tôi nói.

“Peace4All - Hòa bình cho tất cả,” ông ta nói. “LoveInclined - Nghiêng về tình yêu. Dường như anh đang bức mình. Anh có bức mình không?”

“Ồ, tôi cảm thấy như mình bị lừa,” tôi nói.

“Anh cảm thấy như bị lừa bởi vì anh vẫn còn cảm giác yêu một trong hai cô gái đúng không?” ông ta hỏi. “Điều đó sẽ cần phải lưu ý. Tức giận? Sở hữu? Khát khao dục tình còn lại?”

“Không,” tôi nói.

“Anh thực lòng không cảm thấy phật lòng khi một cô gái mà anh đem lòng yêu lại bị hai gã khác phịch, và không chỉ có thể, cô ta lại cảm thấy chất lượng/số lượng tình yêu dành cho mấy gã kia ngang bằng với tình cảm dành cho anh, hoặc trong trường hợp Rachel, vừa mới phang Rogan xong mà đã lại sắp yêu anh? Tôi đoán đấy là Rogan thôi. Chứ cũng có thể cô ta đã phang Keith trước. Rồi đến anh, là cuối cùng. Tôi không rõ thứ tự hoạt động. Tôi có thể kiểm tra lại. Nhưng cứ nghĩ thật sâu chuyện này xem.”

Tôi nghĩ thật sâu chuyện này.

“Không có gì,” tôi nói.

“Ồ, còn phải xem xét nhiều đấy,” ông ta nói. “Thật may là đêm rồi. Ngày của chúng ta đã hết. Còn điều gì khác anh muốn nói không? Còn điều gì khác anh cảm thấy không?”

“Chim tôi đau quá,” tôi nói.

“Ồ, chuyện đó thì không ngạc nhiên,” ông ta nói. “Nghĩ xem những cô gái kia hẳn đang cảm thấy thế nào. Tôi sẽ bảo Verlaine mang kem vào.”

Một lát sau Verlaine đi vào, mang theo kem.

“Xin chào, Verlaine,” tôi nói.

“Chào Jeff,” anh ta nói. “Anh muốn tự bôi hay để tôi bôi cho?”

“Tôi sẽ tự làm,” tôi nói.

“Tuyệt lầm,” anh ta nói.
 Và tôi biết anh ta nói thật.
 “Có vẻ đau đớn,” anh ta nói.
 “Đau thật ấy chứ,” tôi nói.
 “Nhưng mà lúc đó chắc là anh cảm thấy rất tuyệt?” anh ta nói.

Lời anh ta nói dường như tỏ ý ghen tị, nhưng tôi có thể thấy trong mắt anh ta, khi chúng nhìn vào dương vật tôi, rằng anh ta không hề ghen tị chút nào.

Rồi tôi chìm vào giấc ngủ của người chết.
 Như họ nói.

VII

Sáng hôm sau, tôi vẫn đang ngủ thì Abnesti nói trên loa.

“Anh có nhớ chuyện hôm qua không?” ông ta nói.
 “Có,” tôi nói.
 “Khi tôi hỏi anh muốn thấy cô gái nào được truyền Darkenfloxx™?” ông ta nói. “Và anh bảo không ai cả?”
 “Có,” tôi nói.

“Ồ, với tôi thế là đủ rồi,” ông ta nói. “Nhưng dường như không đủ với Ủy Ban Nghi Thức. Không đủ với Ba Kỵ Sĩ Tâm Tính Dục Giai Đoạn Hậu Môn. Anh vào đây. Mình bắt đầu nhé - chúng ta sẽ cần làm một Phép Thủ Xác Nhận. Ồ, chuyện này sẽ bốc mùi đây.”

Tôi đi vào Đầu Nhện.

Ngồi trong Phòng Làm Việc Nhỏ Số 2 là Heather.

“Lần này,” Abnesti nói, “theo Ủy Ban Nghi Thức, thay vì tôi hỏi anh là nên truyền Darkenfloxx™ cho cô gái nào, điều mà Ủy ban cảm thấy là quá chủ quan, thì chúng tôi sẽ truyền Darkenfloxx™ cho cô gái này, dù anh có nói gì. Sau đó xem xem anh nói sao. Như hôm qua, chúng tôi sẽ truyền cho anh loại... Verlaine? Verlaine? Cậu đâu rồi? Cậu có đó không? Lại chuyện gì nữa đây? Cậu có nhớ trình tự các loại thuốc trong dự án không?”

“Verbaluce™, VeriTalk™, ChatEase™,” Verlaine nói trên loa.

“Được rồi,” Abnesti nói. “Và cậu đã làm sạch máy MobiPak™ của anh ta chưa? Các định lượng của anh ta có tốt không?”

“Tôi làm rồi,” Verlaine nói. “Tôi làm khi anh ta ngủ. Mà tôi đã bảo ông là tôi làm rồi còn gì.”

“Còn cô ta?” Abnesti nói. “Cậu đã làm sạch MobiPak™ của cô ta chưa? Các định lượng của cô ta có tốt không?”

“Ông đã đứng ngay đó xem tôi làm mà, Ray,” Verlaine nói.

“Jeff, xin lỗi nhé,” Abnesti nói với tôi. “Hôm nay chúng tôi hơi căng thẳng. Một ngày không dễ dàng trước mặt.”

“Tôi không muốn ông truyền Darkenfloxx™ cho Heather,” tôi nói.

“Thú vị đấy,” ông ta nói. “Bởi vì anh yêu cô ta à?”

“Không,” tôi nói. “Tôi không muốn ông truyền Darkenfloxx™ cho bất kỳ ai cả.”

“Tôi hiểu ý anh,” ông ta nói. “Thật là tử tế. Nhưng xin nhớ cho: đây có phải là Phép Thủ Xác Nhận xem anh muốn gì không? Không hề. Trong phép thử này chúng tôi

sẽ ghi lại điều anh nói khi anh quan sát Heather được truyền Darkenfloxx™. Trong năm phút. Thủ trong năm phút. Chúng ta tiến hành thôi. Truyền thêm nhé?”

Tôi không nói “Đồng ý.”

“Anh nên cảm thấy hân diện,” Abnesti nói. “Chúng tôi có chọn Rogan không? Chọn Keith không? Không. Chúng tôi thấy rằng mức độ nói của anh thích hợp với nhu cầu dữ liệu của chúng tôi.”

Tôi không nói “Đồng ý.”

“Sao anh lại bảo vệ Heather như vậy?” Abnesti nói. “Người ta sẽ nghĩ anh yêu cô ta đấy.”

“Không,” tôi nói.

“Thậm chí anh có biết chuyện đời cô ta không?” ông ta nói. “Anh không biết. Về mặt pháp lý anh không thể biết. Nó có liên quan đến whiskey, đến các băng đảng, đến tội giết trẻ sơ sinh không? Tôi không thể nói được. Liệu tôi có thể ngầm chỉ, đôi chút bâng quơ, rằng quá khứ của cô ta, bạo lực và nhơ nhớp, không phải chỉ có con chó tên Lassie và rất nhiều câu chuyện gia đình nói về Kinh Thánh trong khi bà nội vừa tết dây vừa điều chỉnh thế ngồi vì cái lò sưởi kỳ quái cứ kêu xi xèo? Liệu tôi có thể gợi ý rằng, nếu anh biết điều tôi biết về quá khứ của Heather, thì việc làm cho cô ta buồn một chút, hay phát nôn, và/hoặc làm cô ta kinh hãi cũng chẳng phải chuyện tồi tệ nhất trên đời này? Không, tôi không thể.”

“Được rồi, được rồi,” tôi nói.

“Anh biết tôi mà,” ông ta nói. “Tôi có mấy đứa con?”

“Năm,” tôi nói.

“Tên chúng là gì?” ông ta nói.

“Mick, Todd, Karen, Lisa, Phoebe,” tôi nói.

“Tôi có phải quái vật không?” ông ta nói. “Tôi có nhớ sinh nhật của những người quanh đây không? Khi một người nào đó bị đạp vào háng vào một ngày Chủ nhật, thì một người khác có lái xe đến Rexal mua một lọ kem bằng tiền riêng của người đó không?”

Ông ta thật tử tế khi làm thế, nhưng mang chuyện ấy ra nói lúc này thì hơi thiếu chuyên nghiệp.

“Jeff,” Abnesti nói. “Anh muốn tôi nói gì ở đây? Anh có muốn tôi nói rằng các ngày thứ Sáu của anh đang bị đe dọa không? Tôi có thể dễ dàng nói vậy.”

Thế thì thật rẻ tiền. Những ngày thứ Sáu có ý nghĩa rất nhiều với tôi, và ông ta biết điều đó. Thứ Sáu tôi được nói chuyện với mẹ qua Skype.

“Chúng tôi cho anh bao lâu?” Abnesti nói.

“Năm phút,” tôi nói.

“Nếu chúng tôi tăng lên mười thì sao?” Abnesti nói.

Mẹ luôn tỏ ra thất vọng khi thời gian sắp hết. Việc tôi bị bắt suýt nữa đã giết chết mẹ. Phiên xét xử cũng gần như giết mẹ. Mẹ đã dùng hết số tiền tiết kiệm để đưa tôi ra khỏi nhà tù và đến đây. Hồi tôi còn bé, mái tóc nâu của mẹ để dài quá hông. Trong phiên xử, mẹ đã cắt tóc. Rồi tóc mẹ bạc. Giờ thì chỉ còn một mảng trắng to bằng chiếc mũ.

“Truyền tiếp chứ?” Abnesti nói.

“Đồng ý,” tôi nói.

“Kích thích vùng ngôn ngữ của anh được chứ?” ông ta nói.

“Không sao,” tôi nói.

“Chào Heather?” ông ta nói.

“Xin chào!” Heather nói.
 “Truyền tiếp chứ?” ông ta nói.
 “Đồng ý,” Heather nói.
 Abnesti sử dụng điều khiển.

Chất Darkenfloxx™ bắt đầu chảy. Một lát sau Heather khóc khe khẽ. Rồi đứng lên bước đi. Rồi khóc nức nở. Thậm chí hơi cuồng loạn.

“Tôi không thích thế này,” cô nói, giọng run rẩy.
 Rồi cô nôn vào thùng rác.

“Nói đi Jeff,” Abnesti nói với tôi. “Nói thật nhiều, thật chi tiết vào. Chúng ta hãy làm cho chuyện này trở nên hữu ích, được không?”

Mọi thứ trong dịch truyền của tôi đều ở Mức A. Đột nhiên tôi nhả thơ. Tôi nhả thơ về điều Heather đang làm, nhả thơ về cảm xúc của tôi trước điều Heather đang làm. Về cơ bản, điều tôi đang cảm thấy là: con người ai cũng sinh ra từ đàn ông và đàn bà. Mọi người, từ khi sinh ra, đã được, hoặc ít nhất cũng có tiềm năng được bố/mẹ người đó yêu thương. Do vậy mọi người đều xứng đáng được yêu thương. Khi tôi nhìn Heather chịu đau đớn, một sự dịu dàng cao cả lan tràn khắp cơ thể tôi, một sự dịu dàng khó mà phân biệt được với cơn buồn nôn hiện sinh mênh mông; nghĩa là, tại sao những người phụ nữ xinh đẹp đáng yêu như vậy phải chịu đựng quá nhiều đau đớn? Heather hiện lên như một khối cơ quan cảm thụ cơn đau. Tâm trí Heather dễ thay đổi, và có thể bị hủy hoại (bởi cơn đau, bởi nỗi buồn). Tại sao? Tại sao cô ấy sinh ra thế này? Tại sao lại mong manh đến thế?

Đứa bé tội nghiệp, tôi nghĩ, cô gái tội nghiệp. Ai yêu em? Ai yêu em?

“Đừng ở đó, Jeff,” Abnesti nói. “Verlaine! Cậu nghĩ sao? Có dấu vết tình yêu lâng mạn nào trong Lời Nhận Định của Jeff không?”

“Tôi nghĩ là không,” Verlaine nói trên loa. “Đó chỉ là cảm xúc căn bản của con người.”

“Tuyệt lắm,” Abnesti nói. “Thời gian còn lại?”

“Hai phút,” Verlaine nói.

Tôi thấy khó mà chứng kiến chuyện xảy ra tiếp. Nhưng dưới ảnh hưởng của VerbaluceTM, VeriTalkTM và ChatEaseTM, tôi cũng thấy không thể nào mà không tưởng trình lại.

Trong mỗi Phòng Làm Việc có một sofa, một chiếc bàn, một ghế đầu, tất cả, theo thiết kế, không thể nào tách rời nhau. Lúc này Heather bắt đầu tách chiếc-ghế-không-thể-tách-rời ra. Mặt cô khoác lên chiếc mặt nạ cuồng giận. Cô lao đầu vào tường. Như một thần đồng lên cơn nổi loạn, Heather, người yêu dấu của ai đó, trong cơn phẫn nộ được tiếp sức bởi nỗi buồn vời vợi, đã tách được chiếc ghế đầu trong khi tiếp tục lao đầu vào tường.

“Chúa ơi,” Verlaine nói.

“Verlaine, can đảm lên,” Abnesti nói. “Jeff, đừng khóc nữa. Trái với những gì chắc là anh đang nghĩ, khóc không tạo được nhiều dữ liệu đâu. Sử dụng lời nói ấy. Đừng biến chuyện này thành vô ích.”

Tôi sử dụng lời nói. Tôi nói hùng hồn, chính xác. Tôi mô tả đi mô tả lại cảm giác của mình khi nhìn Heather làm cái điều mà lúc này cô bắt đầu làm, một cách chủ ý, gần như đe dọa, ấy là dùng chân ghế đánh vào đầu/vào mặt.

Để biện hộ cho mình, chính Abnesti cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa: thở khó nhọc, má đỏ ửng, trong lúc

liên tục gõ bút vào màn hình iMac, ông ta vẫn làm vậy khi căng thẳng.

“Hết giờ,” cuối cùng ông ta nói, đoạn dùng điều khiển ngắt dòng Darkenfloxx™. “Khốn kiếp. Vào trong đi, Verlaine. Khẩn trương lên.”

Verlaine lao vội vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 2.

“Nói với tôi nào, Sammy,” Abnesti nói.

Verlaine bắt mạch Heather, rồi giơ tay lên, ngửa lòng bàn tay ra, khiến anh ta trông như Chúa Jesus, chỉ có điều là một vị Chúa đang sốc chứ không phải ban phúc lành, và anh ta kéo kính lên đầu.

“Cậu *đùa* tôi đấy à?” Abnesti nói.

“Giờ thì sao?” Verlaine nói. “Tôi làm sao...”

“Cậu *đùa* cái chó gì với tôi đấy?” Abnesti nói.

Abnesti bật ra khỏi ghế, đẩy người tôi, và lao vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 2.

VIII

Tôi quay về Lãnh Địa của mình.

Lúc ba giờ, Verlaine nói trên loa.

“Jeff,” anh ta nói. “Mời anh quay lại Đầu Nhện.”

Tôi quay lại Đầu Nhện.

“Chúng tôi lấy làm tiếc phải để anh chứng kiến, Jeff ạ,”
Abnesti nói.

“Chuyện đó ngoài dự kiến,” Verlaine nói.

“Ngoài dự kiến cộng với không may,” Abnesti nói. “Và

xin lỗi vì tôi đã đẩy anh.”

“Cô ấy chết rồi à?” tôi nói.

“Ừm, cô ấy không phải người giỏi nhất,” Verlaine nói.

“Nghe này, Jeff, chuyện này vẫn xảy ra,” Abnesti nói.
Đây là khoa học. Trong khoa học chúng ta khám phá những điều còn chưa biết. Người ta chưa biết năm phút truyền Darkenfloxx™ sẽ gây ra chuyện gì cho Heather. Giờ thì chúng ta đã biết. Chúng ta còn biết một điều nữa, theo đánh giá của Verlaine về nhận xét của anh, là anh thực sự, chắc chắn, không chấp chứa cảm xúc lâng mạn tồn đọng nào đối với Heather. Chuyện đó mới quan trọng, Jeff à. Một ngọn hải đăng hy vọng cho tất cả mọi người trong thời điểm buồn này. Và có thể nói, dù Heather đã chìm xuống biển trên con tàu của cô ấy, anh vẫn hoàn toàn vững chãi xét về phương diện tiếp tục không yêu đương lâng mạn với cô ấy. Dự đoán của tôi là, Ủy Ban Nghi Thức sẽ tiếp tục nói, ‘Ô, Utica thực sự đang dẫn đầu trong việc cung cấp dữ liệu đột phá mới về ED289/290.’”

Trong Đầu Nhện im ắng.

“Verlaine, ra ngoài đi,” Abnesti nói. “Đi làm việc của cậu đi. Chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.”

Verlaine đi ra.

“Anh có nghĩ tôi thích chuyện đó không?” Abnesti nói.

“Có vẻ như ông không thích,” tôi nói.

“Ô, tôi không thích,” Abnesti nói. “Tôi ghét chuyện đó. Tôi là con người. Tôi có cảm xúc. Nhưng mà, gạt nỗi buồn cá nhân sang một bên, điều đó lại tốt. Nhìn chung, anh đã làm một điều tuyệt diệu. Tất cả chúng ta đều đã làm rất tuyệt. Đặc biệt là Heather. Tôi vinh danh cô ấy. Chúng ta hãy... chúng

ta hãy nhìn thông suốt chuyện này, được không? Chúng ta hãy hoàn tất. Hoàn tất phần việc tiếp theo của Phép Thủ Xác Nhận.”

Rachel vào Phòng Làm Việc Nhỏ Số 4.

IX

“Giờ thì chúng ta sắp truyền DarkenfloxxTM cho Rachel đấy à?” tôi nói.

“Cứ nghĩ đi, Jeff,” Abnesti nói. “Làm sao chúng tôi biết được anh không yêu Rachel cũng không yêu Heather nếu chúng tôi chỉ có dữ liệu phản ứng của anh về chuyện mới xảy ra với Heather? Dùng đầu đi. Anh không phải nhà khoa học, nhưng Chúa biết anh làm việc cạnh những nhà khoa học suốt ngày. Truyền thêm chử?”

Tôi không nói “Đồng ý.”

“Chuyện gì thế Jeff?” Abnesti nói.

“Tôi không muốn giết Rachel,” tôi nói.

“Ồ, ai muốn nào?” Abnesti nói. “Tôi muốn ư? Anh có muốn không, Verlaine?”

“Không,” Verlaine nói trên loa.

“Jeff, có lẽ anh đang nghĩ quá lên rồi,” Abnesti nói. “DarkenfloxxTM có khả năng giết Rachel không? Hắn rồi. Chúng ta đã có tiền lệ Heather. Mặt khác, Rachel có lẽ mạnh mẽ hơn. Cô ấy dường như to con hơn một chút.”

“Thực ra cô ấy bé nhỏ hơn một chút,” Verlaine nói.

“Ồ, có lẽ cô ấy dẻo dai hơn,” Abnesti nói.

“Chúng ta sẽ điều chỉnh liều lượng theo cân nặng,” Verlaine nói. “Vậy nhé.”

“Cảm ơn Verlaine,” Abnesti nói. “Cảm ơn vì làm rõ điều đó.”

“Có lẽ cho anh ta xem hồ sơ đi,” Verlaine nói.

Abnesti đưa hồ sơ của Rachel cho tôi.

Verlaine lại quay vào.

“Đọc rồi khóc lóc đi,” ông ta nói.

Theo hồ sơ của Rachel, cô đã trộm đồ trang sức của mẹ, trộm ô tô của bố, tiền mặt của chị gái, trộm tượng của nhà thờ. Cô vào tù vì ma túy. Sau bốn lần ở tù vì ma túy, cô vào trại cai nghiện, rồi vào trại cải tạo vì làm gái điếm, rồi vào nơi mà họ gọi là trại tái hòa nhập dành cho những người đã vào trại quá nhiều lần đến mức về cơ bản là miến nhiễm. Nhưng hẳn cô cũng miến nhiễm với trại tái hòa nhập, vì sau đó mới đến vụ động trời của cô: giết ba người - gã bán ma túy cho cô, chị của gã, bạn trai của chị của gã.

Đọc xong khiến tôi cảm thấy hơi buồn cười vì chúng tôi đã phịch nhau và tôi đã yêu cô.

Nhưng tôi vẫn không muốn giết cô.

“Jeff này,” Abnesti nói. “Tôi biết anh đã cùng cô Lacey làm việc rất nhiều về vấn đề này. Về chuyện giết người và vân vân. Nhưng đây không phải chuyện của riêng anh. Đây là chuyện chúng ta.”

“Thật chí không phải chuyện chúng ta,” Verlaine nói. “Đây là khoa học.”

“Nghĩa vụ của khoa học,” Abnesti nói. “Cộng với sự bức thiết.”

“Đôi khi khoa học thật đốn mạt,” Verlaine nói.

"Mặt khác, Jeff à," Abnesti nói, "vài phút khó chịu cho Heather..."

"Rachel," Verlaine nói.

"Vài phút khó chịu cho Rachel," Abnesti nói, "nhiều năm khuây khỏa cho hàng ngàn người yêu không đến độ hoặc yêu quá độ."

"Thử làm phép tính đi Jeff," Verlaine nói.

"Làm điều tốt nhỏ bé thì dễ dàng," Abnesti nói. "Làm điều tốt lớn lao, khó hơn."

"Truyền tiếp nhé?" Verlaine nói. "Jeff?"

Tôi không nói "Đồng ý."

"Khốn kiếp, đủ rồi đấy," Abnesti nói. "Verlaine, tên thứ đó là gì nhỉ? Thứ mà tôi ra lệnh thì anh ta phải tuân theo ấy?"

"Docilryde™," Verlaine nói.

"Có Docilryde™ trong MobiPak™ của anh ta không?"
Abnesti nói.

"Trong mọi MobiPak™ đều có Docilryde™," Verlaine nói.

"Anh ta có cần phải nói 'Đồng ý' không?" Abnesti nói.

"Docilryde™ là thuốc hạng C, nên..." Verlaine nói.

"Thấy chưa, thế thì thứ đó với tôi chẳng có nghĩa lý gì cả," Abnesti nói. "Thuốc tuân lệnh còn có ích gì nếu chúng ta cần anh ta cho phép dùng nó?"

"Chúng ta chỉ cần một văn bản khước từ," Verlaine nói.

"Cái của khi đó mất bao lâu?" Abnesti nói.

"Chúng ta fax sang Albany, họ fax lại cho chúng ta,"
Verlaine nói.

"Làm đi, làm đi, nhanh lên," Abnesti nói, và họ đi ra, bỏ
tôi một mình trong Đầu Nhện.

X

Thật buồn. Tôi thấy buồn và thất vọng khi nghĩ rằng lát nữa bọn họ sẽ quay lại và sẽ truyền Docilryde™ cho tôi, và tôi sẽ nói “Đồng ý”, mỉm cười hòa nhã theo cách người ta mỉm cười khi bị truyền Docilryde™, và rồi Darkenfloxx™ sẽ chảy, vào người Rachel, và tôi sẽ bắt đầu mô tả nhanh như một con robot, cái cách người ta sẽ mô tả khi bị truyền Verbaluce™/VeriTalk™/ChatEase™, về những điều Rachel bắt đầu làm với bản thân cô lúc ấy.

Cảm giác như thể tôi chỉ cần ngồi đợi và sẽ lại trở thành kẻ giết người.

Đó là một viên thuốc khó nuốt, sau khi tôi điều trị cùng cô Lacey.

“Hết bạo lực, không giận dữ,” cô đã buộc tôi nói, nhắc đi nhắc lại. Rồi cô buộc tôi Nhớ Chi Tiết về đêm định mệnh của tôi.

Tôi mười chín. Mike Appel mười bảy. Cả hai chúng tôi đều là cặn bã. Cả đêm cậu ta sỉ nhục tôi. Cậu ta bé hơn, trẻ hơn, ít nổi tiếng hơn. Rồi chúng tôi ra trước cửa quán Frizzy, vật nhau trên mặt đất. Cậu ta nhanh nhẹn. Cậu ta hèn hạ. Tôi thua. Tôi không thể tin được. Tôi lớn hơn, già hơn, mà lại thua? Xung quanh chúng tôi đại để là tất cả mọi người chúng tôi biết, họ đang chứng kiến. Rồi cậu ta đè ngửa tôi. Một số kẻ cười ầm lên. Vài người nói, “Cứt thật, khổ thân Jeff.” Gần đó là một cục gạch. Tôi túm lấy, đập vào đầu Mike. Rồi đè lên cậu ta.

Mike tôi. Nghĩa là, nằm ngửa, đầu chảy máu, cậu ta tôi, bằng cách ném cho tôi cái nhìn như muốn nói: anh bạn, thôi nào, chúng ta không coi chuyện này nghiêm trọng thế chứ?

Đúng vậy.

Tôi đã coi như thế.

Tôi thậm chí không biết tại sao tôi làm vậy.

Như thế, cùng với việc uống rượu và chỉ là một thằng nhóc và gần như thua cuộc, tôi đã được truyền một chất kiếu như TemperBerst - Quái vật cuồng nộ hay gì đó.

InstaRaje - Tấn công chớp nhoáng.

LifeRooner - Hủy hoại cuộc đời.

“Này, mấy anh, xin chào!” Rachel nói. “Hôm nay chúng ta làm gì đây?”

Kia là cái đầu mong manh của cô, khuôn mặt chưa bị hú hại của cô, bàn tay đưa lên gãi má, chân nhấp nhổm vì lo lắng, chân váy dài cũng đúng đắn, đôi bàn chân đi guốc gỗ bắt tréo dưới gấu váy.

Một lát nữa tất cả sẽ chỉ là một đống trên sàn nhà.

Tôi phải nghĩ.

Sao họ lại truyền DarkenfloxxTM cho Rachel? Để họ có thể nghe tôi mô tả chuyện đó. Nếu tôi không ở đây để mô tả, họ sẽ không làm điều đó. Tôi làm thế nào để không có mặt ở đây nữa? Tôi có thể rời khỏi đây. Làm sao tôi rời khỏi đây được? Chỉ có một cánh cửa duy nhất ra khỏi Đầu Nhện, nó được khóa tự động, và phía bên kia cửa có Barry hoặc Hans, với chiếc roi điện gọi là DisciStickTM. Tôi có thể đợi cho đến khi Abnesti đi vào, đẩy ông ta, cố chạy nhanh qua Barry hoặc Hans, phi về phía Cửa Chính?

Có vũ khí nào trong Đầu Nhện không nhỉ? Không. Chỉ có cái cốc quà sinh nhật của Abnesti, một đôi giày chạy bộ, một thanh kẹo bạc hà, cái điều khiển của ông ta.

Điều khiển của ông ta.

Tuyệt thật. Thứ đó lê ra phải đeo ở thắt lưng ông ta mọi nơi mọi lúc. Nếu không một kẻ nào đó trong chúng tôi sẽ tự tiện truyền bất cứ thứ gì tìm thấy, nhờ Thư Mục Lưu Trữ, trong MobiPak™ của chúng tôi: một ít Bonviv™, có lẽ, một chút BlissTyme™, một chút SpeedErUp™.

Một chút Darkenfloxx™.

Chúa ơi. Đó là một cách rời bỏ.

Dù rất đáng sợ.

Vừa lúc ấy, trong Phòng Làm Việc Nhỏ Số 4, Rachel, tôi đoán cô đang nghỉ Đầu Nhện bỏ trống, cô đứng dậy, nhảy nhót vui vẻ một chút, như thể cô là một cô thôn nữ vừa bước ra khỏi nhà thì gặp anh chàng nhà quê mà cô đem lòng yêu xuất hiện trên đường đang cắp con bê dưới nách hay gì đó.

Sao cô lại nhảy? Không vì lý do gì cả.

Chỉ là vì đang còn sống, tôi đoán.

Ít thời gian quá.

Điều khiển được ghi nhận rất rõ.

Anh bạn Verlaine tốt bụng.

Tôi sử dụng nó, thả nó xuống chỗ thông hơi, nhỡ đâu tôi đổi ý, rồi tôi đứng đó như thể: mình không tin được là mình vừa làm điều đó.

Máy MobiPak™ của tôi kêu ro ro.

Chất Darkenfloxx™ chảy vào.

Rồi tiếp theo là nỗi sợ: tệ hơn cả tôi tưởng. Chẳng mấy chốc cánh tay tôi đã thọc sâu cả dặm vào lỗ thông khí. Rồi tôi loạng choạng đi quanh Đầu Nhện, tìm cái gì đó, bất kỳ cái gì. Cuối cùng, chuyện thành ra kinh khủng thế này đây: tôi dùng một góc bàn.

Chết thì như thế nào nhỉ?

Ta sẽ không bị giới hạn trong chốc lát.

Tôi lướt ra ngoài qua mái nhà.

Và lửng lơ trên đó, nhìn xuống. Đây là Rogan, đang kiểm tra hình xăm cổ trong gương. Đây là Keith, đang mặc quần lót ngồi thì thụp. Đây là Ned Riley, đây là B. Troper, đây là Gail Orley, Stefan DeWitt, tất cả đều là những kẻ giết người, tất cả đều là kẻ xấu, chắc vậy, mặc dù trong khoảnh khắc đó, tôi lại nhìn nhận khác đi. Lúc sinh ra, họ đã được Chúa giao trọng trách lớn lên phải trở thành những kẻ khốn kiếp. Họ có chọn điều đó không? Họ có lỗi khi chui ra khỏi bào thai không? Khi còn dính nhau thai, họ có khát khao lớn lên sẽ thành kẻ gây họa, thế lực đen tối, kẻ kết liễu mạng sống không? Trong khoảnh khắc thiêng liêng đầu tiên của hơi thở/nhận thức đó (những bàn tay nhỏ bấu vào và tuột ra), có phải hy vọng thiết tha nhất của họ là (bằng khẩu súng, con dao hoặc viên gạch) mang lại đau khổ cho gia đình vô tội không? Không; ấy thế mà định mệnh bị bẻ cong của họ đã nằm im lìm trong chính họ, những hạt giống chờ nước và ánh sáng để truyền sức mạnh cho những bông hoa bạo lực nhất, đầu độc cuộc sống nhất, thứ nước/ánh sáng đó thực ra là sự kết hợp cần thiết của xu hướng thần kinh và sự kích hoạt môi trường, nó sẽ chuyển hóa họ (chuyển hóa chúng ta!) thành thứ cặn bã của trái đất, những kẻ giết người, và vấy bẩn chúng ta bằng tội lỗi tột cùng không thể xóa sạch.

Ồi, tôi nghĩ, có chút VerbaluceTM nào trong dịch truyền hay gì đó không nhỉ?

Nhưng không.

Lúc này chỉ có mình tôi.

Tôi bị kẹt, thấy mình mắc vào máng nước trên mái nhà,

ngồi xổm ở đó như cái miệng máng xối vui nhộn. Tôi ở đó nhưng đồng thời cũng ở khắp nơi. Tôi có thể nhìn thấy tất cả: một dùm lá trong máng nước dưới bàn chân trong suốt của tôi; mẹ, mẹ tội nghiệp, ở nhà tại Rochester, đang cọ nhà tắm, đang khe khẽ hát ngâm nga đầy hy vọng để cố tìm niềm vui; một con nai gần thùng rác, bỗng nhiên giật mình trước sự hiện diện như bóng ma của tôi; mẹ của Mike Apple, cũng ở Rochester, một dấu kiểm gầy guộc quấn trí chiếm lấy một dải mảnh khảnh trên cái giường của Mike; Rachel dưới kia trong Phòng Làm Việc Nhỏ Số 4, bị thu hút về phía gương một chiều bởi âm thanh cái chết của tôi; Abnesti và Verlaine vội vã vào Đầu Nhện; Verlaine quỳ bên cạnh để sơ cứu cho tôi.

Màn đêm buông xuống. Lũ chim hót ca. Tôi chợt muốn nói rằng lũ chim đang cuồng nhiệt đón chào thời khắc ngày tắt. Chúng đang biểu diễn trong lúc đầu dây thần kinh sáng màu của trái đất cùng với mặt trời lặn thúc giục chúng hành động, rót vào mỗi chú chim thứ mật ngọt cuộc đời, mật ngọt cuộc đời sau đó lại tỏa ra thế giới, qua mỗi mỗi chú chim, dưới dạng khúc ca riêng của chú chim đó, và mỗi khúc ca này lại là sự ngẫu nhiên xuất phát từ hình dáng chiếc mỏ, cổ họng, hình dáng lồng ngực, các chất trong bộ não: có chú chim được phú cho tiếng hót hay, lại có chú chim khác bị nguyên cho giọng hót dở; chú thì kêu quang quác, chú lại hót say mê.

Từ đâu đó, có cái gì đó hỏi, *Anh muốn quay lại không?*
Điều đó hoàn toàn tùy thuộc vào anh. Cơ thể anh dường như vẫn có thể cứu được.

Không, tôi nghĩ, không, cảm ơn, tôi đã chán rồi.

Điều hối tiếc duy nhất là mẹ. Tôi hy vọng ngày nào đó, ở

một nơi tốt đẹp hơn, tôi có cơ hội giải thích với bà, và có lẽ bà sẽ tự hào về tôi, một lần cuối cùng, sau chừng ấy năm.

Phía bên kia rừng, như thể đã thống nhất với nhau, lũ chim rời khỏi lùm cây bay vút lên. Tôi hòa vào chúng, bay giữa chúng, chúng không nhận ra tôi là một kẻ ngoại bầy, và tôi hạnh phúc, rất hạnh phúc, vì lần đầu tiên sau nhiều năm, và vĩnh viễn về sau, tôi đã không giết người, và sẽ không bao giờ giết người.

TRIỀU DƯƠNG *dịch*

HÔ HÀO

THÔNG BÁO NỘI BỘ

NGÀY: 6 tháng Tu

GỬI: Toàn bộ nhân viên

TỪ: Todd Birnie, giám đốc bộ phận

VỀ: Thống kê năng suất làm việc tháng Ba

Tôi không muốn coi đây là một lời cầu xin, mặc dù mới đâu nghe có vẻ giống thế (!). Chuyện là, chúng ta cần làm một công việc, chúng ta đã thỏa thuận ngầm với nhau sẽ làm việc đó (mọi người đã rút lương tháng vừa rồi chưa vậy, tôi thì đã rút rồi, ha ha ha). Chúng ta cũng đã - bước thêm một bước xa hơn - đồng ý là sẽ làm việc đó thật tốt. Giờ tất cả chúng ta đều biết rằng cách để làm một công việc một cách kém cỏi là suy nghĩ tiêu cực về nó. Giả sử chúng ta cần dọn sạch một cái giá. Cứ ví dụ thế nhé. Nếu chúng ta dành ra một giờ trước khi dọn giá để nói về tiến trình dọn dẹp nó, phàn nàn về nó, kinh hãi nó, xem xét lại những chuẩn mực đạo đức của việc dọn dẹp giá, sao cũng được, thì kết quả là, chúng ta làm cho tiến trình dọn dẹp cái giá trở nên khó khăn hơn thực

chất. Chúng ta đều biết rất rõ rằng “cái giá” ấy sẽ được dọn sạch, căn cứ vào tình hình hiện tại, không phải bởi anh thì là bởi anh chàng sẽ thay thế anh và lĩnh lương của anh, bởi vậy câu hỏi thực chất chỉ còn là: Tôi muốn dọn dẹp một cách vui vẻ hay muốn dọn dẹp một cách buồn bã? Cái nào sẽ hiệu quả hơn? Cho tôi? Cái nào sẽ đạt được mục tiêu của tôi hiệu quả hơn? Mục tiêu của tôi là gì? Được trả công. Làm sao để tôi đạt mục tiêu đó một cách hiệu quả nhất? Tôi dọn cái giá đó thật sạch và dọn thật nhanh. Và trạng thái tinh thần như thế nào sẽ giúp tôi dọn cái giá đó sạch và nhanh? Liệu câu trả lời có phải là: tiêu cực? Trạng thái tinh thần tiêu cực? Các bạn biết rất rõ rằng không phải thế. Bởi vậy điểm mấu chốt của thông báo này là: tích cực. Trạng thái tinh thần tích cực sẽ giúp ta dọn cái giá đó sạch và nhanh, qua đó sẽ đạt được mục tiêu của ta là được trả công.

Tôi đang nói gì đây? Tôi huýt sáo trong khi các bạn làm việc à? Có lẽ vậy. Chúng ta hãy thử xem xét việc nhắc một cái xác nặng chẳng hạn như xác một con cá voi. (Thứ lỗi cho tôi chuyện cái giá/cá voi, chúng tôi vừa mới về từ đảo Reston, nơi có 1) rất nhiều chiếc giá bẩn, và 2) đúng vậy đấy, các bạn tin hay không thì tùy, một con cá voi đang chết thối thực sự mà Timmy, Vance và tôi đã phải mó tay vào công việc dọn dẹp.) Bởi vậy hãy giả sử bạn, cùng một số đồng nghiệp của bạn, được giao nhiệm vụ nâng xác một con cá voi lên một chiếc xe tải sàn phẳng. Tất cả chúng ta đều biết chuyện đó rất khó. Và điều còn khó khăn hơn nữa: làm công việc đó với thái độ tiêu cực. Điều mà chúng tôi - Timmy, Vance và tôi - nhận ra là cho dù chỉ với thái độ trung hòa thôi, thì công việc cũng đã rất khó khăn. Chúng tôi cố gắng nâng con cá voi trong khi

chúng tôi chỉ cảm thấy bình thường, Timmy, Vance và tôi, cùng với khoảng chừng một chục anh chàng khác, và chẳng xi nhê gì, con cá voi chẳng hề nhúc nhích, cho tới khi đột nhiên có một anh chàng, cựu thủy quân lục chiến, nói rằng điều chúng tôi cần là có ý chí vượt hoàn cảnh, đoạn tập hợp chúng tôi thành một vòng tròn nhỏ, và chúng tôi kiểu như hô khẩu hiệu. Chúng tôi được “lên dây cót tinh thần”. Mở rộng phép so sánh của tôi ở trên, chúng tôi biết rằng mình cần phải hoàn thành công việc, và hứng thú một chút với công việc đó, và quyết định làm việc đó với thái độ tích cực, và tôi phải nói với các bạn rằng, đó là một cảm giác khá đặc biệt, nó rất vui, vui khi con cá voi đó được nâng bổng lên không trung, với sự giúp sức của chúng tôi và những sợi đai lớn lấy từ xe anh chàng thủy quân lục chiến, và tôi phải nói rằng việc nâng con cá voi đang thối rữa đó lên trên chiếc xe tải sàn phẳng cùng với một nhóm toàn những người lạ là *đỉnh cao chuyến đi của chúng tôi*.

Vậy điều tôi muốn nói là gì? Tôi đang nói (và nói một cách rất nhiệt thành, bởi vì điều này rất quan trọng): nếu có thể, hãy cố gắng giảm thiểu những tiếng cằn nhằn và sự thiếu tin tưởng bản thân trong những nhiệm vụ mà thi thoảng chúng ta phải làm quanh đây, những công việc mà có lẽ mới trông có vẻ chẳng dễ chịu gì. Tôi đang nói rằng hãy cố đừng mở xé mọi thứ chúng ta làm thành ra tốt/xấu/vô cảm về mặt đạo lý. Đã qua lâu rồi cái thời người ta còn làm việc đó. Tôi đồ rằng mỗi chúng ta đều đã có những cuộc tự vấn bản thân như thế từ gần một năm trước, khi toàn bộ vụ này bắt đầu. Chúng ta đã dấn thân vào một con đường, và khi đã dấn thân vào con đường đó, với những lý do phù hợp nhất (như chúng

ta đã xác định một năm trước đây), chẳng phải sẽ là hành động tự sát sao khi để tiến trình trên con đường đó bị đình trệ bởi ta bồn chồn muốn xét lại? Có ai trong số các bạn đã từng quai búa tạ? Tôi biết một số bạn đã từng làm việc đó. Tôi biết một số bạn đã từng làm việc đó khi chúng ta dỡ hàng hiên nhà Rick. Chẳng phải rất thú vị sao khi ta không kiềm tay búa lại mà cứ để nó đập xuống nữa đập xuống mãi, để cho trọng lực giúp ta? Các bạn ạ, điều tôi muốn nói là, hãy để trọng lực giúp các bạn tại đây, chính trong điều kiện làm việc của chúng ta: cứ giáng xuống, trút hết những cảm giác tự nhiên mà tôi chứng kiến hết lần này qua lần khác đã tạo ra nguồn năng lượng cực lớn trong rất nhiều người các bạn, khi hăng hái làm các công việc được giao mà không hề đắn đoán hay suy nghĩ thiếu kiên định. Còn nhớ tuần kỷ lục của Andy hồi tháng Mười, khi anh ấy làm gấp đôi số lượng bình thường của mình không? Bất chấp tất cả mọi điều khác, tạm quên đi tất cả những suy nghĩ nhu nhược về đúng/sai vân vân và vân vân, chẳng phải đó là một điều đáng để chiêm ngưỡng sao? Bên trong và tự bản thân nó? Tôi nghĩ rằng, nếu mỗi chúng ta nhìn sâu vào thâm tâm mình, chẳng phải chúng ta đều hơi ghen tị sao? Chúa ơi, anh ấy cứ giáng xuống liên tục, ta có thể thấy niềm hứng khởi đầy sinh lực trên khuôn mặt anh ấy mỗi lần anh ấy vội vã lướt qua chúng ta để đi lấy thêm khăn lau. Còn chúng ta thì chỉ đứng đó như muôn nói, Chà, Andy, thứ gì nhập vào người anh vậy? Và chẳng ai có thể tranh cãi với những con số của anh ấy. Những con số đó được ghi ở Phòng Giải Lao của chúng ta để tất cả mọi người có thể thấy, vượt trội so với những con số còn lại, và dù từ tháng Mười đến giờ Andy vẫn chưa lặp lại thành tích ấy nhưng, 1) không ai trách

anh vì điều đó, đó là những con số huyền diệu, và 2) tôi tin tưởng rằng cho dù Andy chẳng bao giờ đạt được những con số đó một lần nữa, hắn đâu đó trong tim anh ấy vẫn thầm trân trọng ký ức về nguồn năng lượng thần diệu đã tuôn ra khỏi con người anh trong tháng Mười đáng nhớ đó. Tôi thực lòng không nghĩ rằng Andy có thể có được một tháng Mười như thế nếu như anh ấy nuông chiêu bản thân hay thỏa mãn bất kỳ suy nghĩ ngờ vực hoặc xu hướng xét lại nào, phải không? Tôi không cho là vậy. Andy trông hoàn toàn tập trung, hoàn toàn thoát xác, các bạn có thể thấy trên khuôn mặt anh ấy, có lẽ bởi vì đứa con mới sinh chẳng? (Nếu thế thì Janice cần phải sinh con mỗi tuần, ha ha.)

Dù sao thì, tháng Mười là cách Andy bước vào một Sảnh Danh Vọng, ít nhất là trong tâm trí tôi, và chính bởi thế những con số của anh ấy không còn bị theo dõi sao nữa, ít nhất là từ phía tôi. Cho dù anh ấy đã trở nên phiền muộn và thu mình (và tôi nghĩ tất cả chúng ta đã nhận ra rằng anh ấy khá phiền muộn và thu mình kể từ tháng Mười), các bạn sẽ không thấy tôi theo dõi sao những con số của anh ấy nữa, cho dù tôi không thể nói những người khác thì như thế nào, những người khác có thể vẫn đang theo dõi sự suy giảm số lượng đáng lo lắng của Andy, cho dù tôi thực sự hy vọng rằng họ không làm thế, như thế thì không thật công bằng, và hãy tin tôi, khi tôi láng máng nghe được tin, chắc chắn tôi sẽ cho Andy biết, và nếu Andy quá buồn phiền không muốn nghe tôi, tôi sẽ gọi cho Janice ở nhà.

Còn về chuyện sao Andy lại phiền muộn? Tôi đoán là anh ấy đang trở nên bị kích động thần kinh, và xét lại những hành động của anh ấy hồi tháng Mười - và chà, chẳng phải

đáng xấu hổ sao, chẳng phải chẳng có lợi ích gì, khi mà Andy đã hoàn thành tháng Mười kỷ lục đó và rồi ngồi than khóc về nó? Than khóc có thay đổi được gì không? Liệu những hành động Andy đã làm, liên quan đến những nhiệm vụ tôi đã giao cho anh ấy làm ở Phòng 6, có thể đảo ngược được bởi những than khóc của anh ấy, liệu những con số của anh ấy trên tường Phòng Giải Lao có thể trôi tuột xuống mất tích một cách diệu kỳ không, liệu người ta có thể đột nhiên bước ra khỏi Phòng 6 mà cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì hay không? Chúng ta đều biết rằng không thể. Chẳng có ai có thể bước ra khỏi Phòng 6 mà cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì. Thậm chí các bạn, những người làm những điều bắt buộc phải làm ở Phòng 6, cũng không thể bước ra ngoài mà có thể cảm thấy hoàn toàn thoái mái, tôi biết điều đó, tôi đã từng làm những việc trong Phòng 6 khiến tôi không thể nào cảm thấy tuyệt vời cho được, hãy tin tôi đi, sẽ chẳng ai cố chối bỏ rằng Phòng 6 có thể rất tệ, công việc chúng ta làm rất khó khăn. Nhưng những người bên trên chúng ta, những người giao công việc cho chúng ta, dường như nghĩ rằng công việc chúng ta làm ở Phòng 6, ngoài việc *khó khăn* ra, còn rất *quan trọng*, tôi đoán rằng đó chính là lý do tại sao họ bắt đầu theo dõi những con số của chúng ta chặt chẽ đến như vậy. Và hãy tin tôi, nếu các bạn muốn Phòng 6 là một nơi còn tồi tệ hơn hiện tại, thì hãy than vãn về nó trước, sau, và trong suốt thời gian làm việc, rồi nó sẽ thực sự bốc mùi ghê gớm, thêm vào đó, sau khi đã than vãn tha hồ như thế, những con số của các bạn thậm chí sẽ càng thụt lùi hơn nữa, và đoán thử xem: chúng sẽ không đạt. Trong cuộc họp các bộ phận, tôi đã được chỉ thị một cách rõ ràng và dứt khoát rằng những con số của

chúng ta không được phép thụt lùi hơn nữa. Tôi đã nói rằng (và hãy tin tôi, chuyện này đòi hỏi sự can đảm, nhất là trong không khí lúc đó ở cuộc họp các bộ phận): này các vị, người của tôi mệt mỏi rồi, đây là công việc khó khăn đối với chúng tôi, cả về thể xác và tinh thần. Và vào lúc đó, ở cuộc họp, hãy tin tôi, sự yên lặng mới thật là điếc tai chứ. Ý tôi là thực sự điếc tai đó. Và nhìn biểu hiện của bọn họ trông có vẻ chẳng tốt đẹp gì cả. Và tôi được nhắc lại, một cách rõ ràng và dứt khoát, bởi chính Hugh Blanchert, rằng những con số của chúng ta sẽ không được hạ xuống nữa. Và tôi được yêu cầu nhắc nhở các bạn - nhắc nhở chúng ta, tất cả chúng ta, bao gồm cả tôi nữa - rằng nếu chúng ta không thể tự dọn dẹp "cái giá" mình được giao, thì sẽ không chỉ có những người khác được cử tới để dọn "cái giá" đó, mà có thể chúng ta sẽ thấy mình ở trên "cái giá" đó, trở thành "cái giá" đó, với ai đó dùng nguồn năng lượng tích cực của họ để xử lý chúng ta. Và lúc đó tôi nghĩ các bạn có thể hình dung mình cảm thấy hối hận nhường nào, vẻ hối tiếc sẽ hiển hiện trên khuôn mặt các bạn, như thể đôi lúc chúng ta đã từng chứng kiến, ở Phòng 6, sự hối tiếc trên khuôn mặt của những "cái giá" khi họ bị "dọn dẹp", bởi vậy tôi yêu cầu các bạn, cần phải hành động nhanh chóng nhất, cố gắng hết sức mình để không bị biến thành "cái giá", mà chúng tôi, những đồng nghiệp cũ của các bạn, sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dọn dẹp dọn với tất cả năng lượng tích cực của chúng tôi, mà không hề nhìn lại, ở Phòng 6.

Điều này người ta đã nói rõ ràng với tôi ở cuộc họp và giờ tôi đang cố để nói rõ ràng với các bạn.

Tôi đã nói đi nói lại rồi, nhưng xin mời hãy ghé qua văn phòng của tôi, bất cứ ai có hồ nghi, hồ nghi về điều chúng ta

làm, và tôi sẽ cho các bạn xem những bức ảnh về con cá voi khổng lồ mà các con tôi và tôi đã nâng lên bằng năng lượng tích cực của chúng tôi. Và tất nhiên thông tin này, tức là thông tin rằng các bạn đang hồ nghi và phải tới gặp tôi ở văn phòng của tôi, sẽ không lan truyền ra ngoài văn phòng của tôi, dù rằng tôi chắc chắn rằng tôi thậm chí chẳng cần phải nói điều đó, với bất cứ ai trong số các bạn, những người đã biết tôi trong nhiều năm.

Tất cả sẽ ổn và tất cả sẽ ổn, vân vân và vân vân.

Todd

HƯƠNG THẢO *dịch*

AL ROOSTEN

Al Roosten đứng đợi đằng sau tấm bình phong giấy. Anh có hồi hộp không? Hừm, anh có hồi hộp đôi chút. Mặc dù có lẽ ít hồi hộp hơn nhiều so với hầu hết mọi người ở vào hoàn cảnh đó. Hầu hết mọi người giờ này có lẽ đang té ra quần rồi. Anh có đang té ra quần không? Vẫn chưa. Mặc dù, chà, anh có thể hiểu tại sao người ta có thể thực sự...

“Hãy sôi động lên nào!” MC hét tướng lên, một cô nàng tóc vàng kiểu hoạt náo viên, đã quá tuổi tết tóc nhưng mấy cái đuôi sam vẫn vung vẩy khi cô ta giả vờ chạy bộ, vì một lý do nào đó. “Chúng ta ở đây để đấu tranh với ma túy phải không? Đúng vậy! Những người làm kinh doanh chúng ta có cho phép con cái mình dùng ma túy không? Không đời nào, chúng ta không cho phép, chúng ta phản đối quyết liệt chuyện đó! Bản thân chúng ta có dùng ma túy không? Các cháu, những cháu đang có mặt ở đây, hãy tin tôi khi tôi nói chúng tôi không dùng, và chưa bao giờ dùng cả! Bởi vì, với tư cách là người sống bằng nghề xem phong thủy, tôi chẳng thể nào làm công việc xem phong thủy của mình nếu như đang phê thuốc, bởi vì công việc của tôi là dò tìm trường năng lượng, và nếu tôi hút hít, hoặc thậm chí chỉ cần uống quá

nhiều cà phê thôi, trường năng lượng sẽ bị nhiễu loạn, tin tôi đi, tôi biết điều đó, trước kia tôi thường hút thuốc mà!"

Đó là buổi đấu giá Các Ngôi Sao Địa Phương diễn ra vào buổi trưa, Ngôi Sao Địa Phương là bất kỳ kẻ nào đủ dám độn để nói "đồng ý" khi được Phòng Thương Mại hỏi.

"Chính vì thế mà chúng ta có mặt ở đây để quyên tiền cho Laff Kids Off Crack (ngăn thanh thiếu niên tránh xa ma túy) và những gã hề chống ma túy của họ!" cô ả tóc vàng gào to. "Giống như thầy BugOut, khi giảng bài trên lớp, với một quả bóng bay, đã nói rằng chuyện này bắt đầu với cái tẩu hút cần và kết thúc với cái quan tài, và tôi nghĩ điều đó là quá đúng!"

Larry Donfrey từ công ty bất động sản Larry Donfrey đứng cạnh đó trong bộ đồ bơi. Donfrey là một anh chàng tốt. Tốt nhưng không hoàn hảo. Đầu óc không sáng sủa lắm. Luôn rám nắng. Donfrey có hấp dẫn không? Đáng yêu? Liệu những người đấu giá có cho là Donfrey đáng yêu hơn anh, Al Roosten không? Ô, làm sao anh biết được? Anh có thích con trai không? Anh có phải dạng chuyên gia đánh giá dựa trên độ đáng yêu của các anh chàng hay không?

Không, anh không thích và chưa bao giờ thích con trai cả.

Đúng là từng có một giai đoạn hồi học cấp hai khi anh có phần lo lắng rằng có thể mình thích con trai, và đã liên tục thua các cuộc đấu vật, bởi vì, thay vì tập trung khóa giữ đấu thủ, anh chỉ luôn thầm đánh giá liệu rằng bên dưới tấm bão vệ thắng nhỏ của anh có bị đau không bởi vì nó đang hơi bị cương lên hoặc là bởi vì mỏ của nó đã chui lỗ thò ra ngoài, và có một lần anh khá chắc chắn rằng anh đã hơi cương lên

khi áp mặt vào cái bụng rắn chắc của Tom Reed, nó có mùi dừa, nhưng sau buổi tập, trong lúc ám ảnh về điều đó khi đi trong rừng, anh nhận ra rằng đôi khi anh cũng từng hơi cương lên khi con mèo ngồi trên đùi mình dưới ánh nắng mặt trời, điều đó chứng tỏ rằng anh đã không có cảm giác nhục dục với Tom Reed, bởi vì anh biết chắc chắn rằng anh không có cảm giác nhục dục với con mèo, bởi vì anh thậm chí còn chưa từng nghe tả rằng điều đó có thể xảy ra. Và kể từ ngày hôm đó, bất cứ khi nào anh thấy mình đang băn khoăn liệu rằng mình có thích con trai hay không, anh luôn nhớ lại mình đã hớn hở bước đi trong rừng cây sau khi nhận ra mình không thấy bọn con trai hấp dẫn hơn chút nào so với lũ mèo, lại còn vui vẻ đá những cái mũ nấm mà trong lòng phẫn khởi nhẹ nhõm vô cùng.

Một thứ âm nhạc cất lên, bao gồm một loạt những tiếng đập to và mạnh lúc lắc lại ngắt quãng bởi những tiếng rên của phụ nữ và thứ gì đó nghe như tiếng cửa cót két, và Larry Donfrey đi dọc sàn catwalk trong tiếng cổ vũ, reo hò đột ngột dậy lên.

Cái quái gì thế nhỉ? Roosten nghĩ. Hò reo? Cổ vũ? Anh cũng sẽ được cổ vũ chứ? Được hò reo chứ? Anh nghi ngờ điều đó. Ai mà hò reo/cổ vũ cho một anh chàng đầu hói trong trang phục người chèo thuyền đáy bằng kia chứ? Nếu anh mà là phụ nữ, anh cũng cổ vũ/la hét cho Donfrey, anh chàng với bộ móng cẳng và đôi cánh tay rám nắng săn chắc.

Cô nàng tóc vàng ra hiệu cho Roosten bằng cách trở vào anh trong khi bước tại chỗ.

Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi.

Roosten lo lắng bước ra từ đằng sau bình phong giấy.

Không ai hò reo. Anh bắt đầu bước dọc sàn catwalk. Không có tiếng cổ vũ. Căn phòng tạo ra âm thanh mà một căn phòng tạo ra khi người ta cố gắng không phá lên cười. Anh cố cười một cách quyến rũ nhưng miệng anh quá khô. Có lẽ những chiếc răng vàng xỉn của anh đang phô ra, và cả chõ lợi tụt xuống nữa.

Đờ người trong ánh đèn chói lọi, trông anh thật điên khùng và già nua và khổ sở nhưng vẫn còn sót lại chút kiêu ngạo, đến nỗi cảm giác khó ở căng thẳng bao trùm căn phòng, một cảm giác khó ở mà, trong một bối cảnh không từ thiện, có thể dẫn tới những tiếng la ó xúc phạm hoặc việc quăng ném đồ vật, nhưng trong trường hợp này chỉ lôi kéo được một tiếng hò reo thương hại từ gần quầy salad.

Roosten tươi mặt lên và bớt căng thẳng, ngập ngừng vãy tay về phía tiếng cổ vũ, và sự gượng gạo của động tác đó - cái cách nó vô tình để lộ ra anh đang sợ hãi chừng nào - đã tạo cảm tình cho khán giả, những người trước đây vài giây thôi đã sẵn sàng nhạo báng anh, và có một người nữa cổ vũ thương hại anh, khiến Roosten cười nhặt nhở và lại làm dậy lên làn sóng cổ vũ thương hại.

Roosten chẳng nhận ra sự thương hại trong đó. Quả là một mức độ reo hò và cổ vũ siêu đẳng. Anh phải gồng cơ lên một cái mới được. Anh sẽ làm. Anh đã làm. Việc này khiến những tiếng reo hò, cổ vũ tăng lên tới ngưỡng ít nhất là ngang ngửa với âm thanh của những tiếng reo hò/cổ vũ giành cho Donfrey, anh thấy như vậy. Mà khi nãy Donfrey có khác gì khỏa thân đâu. Điều đó có nghĩa là anh đã hạ gục Donfrey, bởi vì Donfrey đã phải khỏa thân mà cũng chỉ ngang ngửa anh, Al Roosten.

Ha ha, Donfrey tội nghiệp! Mặc đồ lót chạy loảng quăng mà chẳng được gì.

Cô ả tóc vàng chụp một cái vợt bướm bướm lên đầu Roosten và thế là anh liền vào trong căn ngục làm bằng hộp các tông cùng với Donfrey.

Giờ khi đã đánh bại Donfrey, anh chợt cảm thấy có cảm tình với anh ta. Anh bạn cũ Donfrey. Anh và Donfrey là hai trụ cột sóng đôi của cộng đồng kinh doanh địa phương. Anh không biết Donfrey rõ lắm. Chỉ ngưỡng mộ anh ta từ xa. Cũng như Donfrey ngưỡng mộ anh từ xa. Có một lần, tất tật cả nhà Donfrey đã vào cửa hàng Hào Quang Tàn Lụi của Roosten. Vợ Donfrey rất xinh: chân đẹp, lưng thon, tóc dài. Không thể dứt mắt khỏi cô nàng. Con của Donfrey trông cũng rất tuyệt vời, hai đứa ái nam ái nữ thanh tú đang lịch sự tranh luận gì đó, có lẽ là về lịch sử của tòa án tối cao?

Mỗi một Ngôi Sao có cửa sổ chấn song của riêng mình trong căn ngục các tông. Donfrey lúc này đã bước ra khỏi ngục của mình về phía ngục của Roosten. Duyên dáng làm sao. Quả là một hoàng tử. Họ trò chuyện một chút. Đám đông ghen tị tự hỏi hai cột trụ sinh đôi này đang nói gì riêng tư với nhau vậy. Nhưng, rất tiếc, không được: đây là chuyện giữa hai cột trụ. Chuyện này không dành cho đám đông.

Donfrey đang nói gì đó nhưng tiếng nhạc om sòm quá nên Roosten nghe không rõ.

Roosten nghiêng người tối.

“Tôi nói, đừng lo về điều đó, Ed à,” Donfrey hét lên. “Anh làm tốt lắm. Thật sự đấy. Không vấn đề gì đâu. Chỉ một tuần thôi là sẽ chẳng ai còn nhớ đến nó nữa đâu.”

Gì thế? Cái quái gì thế? Donfrey đang nói cái gì thế?

Rằng anh đã làm quá tệ sao? Có phải anh đã làm gì đáng xấu hổ không? Trước toàn thể thành phố? Không thể nào. Anh đã ghi điểm mà. Donfrey đang trên một hành tinh khác hay sao vậy? Đang phê thuốc hay sao? Phê thuốc trong một sự kiện chống ma túy sao? Donfrey vừa mới gọi anh là Ed sao?

Donfrey hãy đi mà hôn mê anh. Thật giả tạo. Thật hơm hĩnh. Anh đã quên mất điều đó. Anh đã quên rằng Donfrey là một kẻ hơm hĩnh giả tạo. Lần đó khi nhà Donfrey bước vào Hào Quang Tàn Lụi, họ ngay lập tức quay đầu bước ra ngoài, như thể họ vừa thấy bộ sưu tập cổ của Roosten quá bụi bặm không xứng với ngôi nhà của gia đình Donfrey, một dinh thự đúng nghĩa trên một quả đồi. Còn vợ Donfrey lúc đó cũng chẳng xinh, Roosten đột ngột thừa nhận thực lòng; cô ả xanh xao quá. Một cô ả vất vơ xanh xao, kiêu kỳ. Còn lũ con của Donfrey ấy à - nếu lũ ấy mà là con anh á? Anh sẽ chỉnh chúng một chút. Cố bớt cái vẻ thanh tú của chúng đi. Chúng là con gái hay con trai vậy. Thực sự là chẳng thể nào phân biệt được.

Bản thân anh thì không có con cái. Chưa từng lập gia đình. Dù vậy, anh có mấy cậu nhóc. Mấy đứa đó là cháu anh. Chúng nó không thanh tú. Mà ngược lại là khác. Lũ đó là bất cứ thứ gì trái ngược với thanh tú. To xác? Cục mịch? Không, chúng nó rất khá. Chúng là những anh chàng nam tính. Và nam tính cỡ nào? Có lẽ là quá nhiều. Anh không biết tại sao chị anh, Mag, cứ nhất quyết đưa chúng tới tiệm cắt tóc Budgi-Cutz trong khi Budgi-Cutz làm chúng trông như ba phiên bản khổng lồ của cùng một tên đầu rụt kỵ quắc người Đức, tóc mái cắt thẳng một đường ngang phè, anh cũng chẳng biết nữa. Hằng đêm đều có một trận tam quốc gầm gừ/vật lộn ở

tầng hầm, lũ nhóc gọi nhau là Đầu Đất hoặc là Rắm Thối cho tới khi một đứa va mạnh cái đầu tròn vào một thứ gì đó bằng kim loại và cả lũ đứa bị đau lên tầng, nước mắt lâ châ trên những gò má bầm tím vì vật nhau, cứ như là ba tên phát xít đột ngột biết ăn năn vậy.

Không phải phát xít. Trời ạ. Mà là người Đức. Những thiếu niên Đức đầy nhiệt huyết trước cuộc chiến tranh. Những Beethoven trẻ trung, khỏe mạnh. Mặc dù nhân nói về Beethoven, anh ngờ rằng Beethoven chưa bao giờ dùng tay không nay giá đặt sách cầu nguyện ra khỏi chiếc ghế dài nhà thờ vì lời thách thức của một Beethoven khác, trong khi một Beethoven thứ ba hành diện chưng ra, trên cuốn thánh ca, bốn chiếc khăn lau mũi cuộn tròn mà anh ta vừa mới...

Đó là tại vụ ly dị. Vụ ly dị đã làm cho lũ trẻ trở nên hoang dại. Đó là chuyện buồn của Mag. Hồi trung học, Al là một đồ vật nổi tiếng còn Mag là một cô gái ngoan đạo sắt son một lòng yêu Chúa. Họ sống ở nông trại của bố mẹ mình. Nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng chỉ có Mag là làm nông. Năm lớp mười một, chị bắt đầu hẹn hò với Ken Glenn, cũng là nông dân, với đôi tai to đùng. Hồi ấy đã có người cười cợt khi Mag và Ken lấy nhau. Đã có người bông đùa rằng Mag và Ken làm lẽ trong một nhà thờ đầy những gia súc gia cầm. Nếu như có cuộc hôn nhân nào khiến người ta kỳ vọng là sẽ lâu dài, thì nó chính là đây: đám cưới của hai nông dân Thiên Chúa giáo thô kệch. Nhưng không, Ken đã rời bỏ Mag để đến với một đám cưới nông dân khác.

Mag không thô kệch. Chị đơn giản, đơn giản như hòn đất...

Chị xinh đẹp. Một phụ nữ xinh đẹp. Chị - mọi thứ đều

ở đúng chỗ. Chị cư xử rất tốt. Trừ những lúc la mắng lũ trẻ. Lúc đó mặt chị trở thành một chiếc mặt nạ đờ meo mó. Ta thấy nỗi thất vọng của chị khi là người phụ nữ duy nhất ly dị trong một giáo đoàn cực kỳ hà khắc, sự ngượng ngùng của chị khi phải chuyển về sống với em trai, nỗi lo rằng nếu em trai chị mất cửa hàng (mà giờ đây có vẻ hầu như chắc chắn sẽ là như thế), thì chị sẽ phải bỏ học và kiếm công việc thứ ba. Đêm qua anh đã thấy chị ở bàn bếp sau ca làm việc ở Costco, ngủ gục khi đang đọc giáo trình y tá của trường đại học cộng đồng. Một y tá ở tuổi bốn mươi lăm. Thật nực cười. Anh thấy điều đó thật buồn cười. Cho dù anh không thấy đáng cười. Anh thấy điều đó thật đáng ngưỡng mộ. Một kẻ hơm mình như Donfrey có thể lấy đó làm buồn cười. Một kẻ hơm mình như Donfrey có thể chỉ nhìn qua Mag trong bộ quần áo y tá lùng thùng và xua lùi yêu tinh hư hỏng của anh ta trở về dinh thự Donfrey nguy nga, nơi gần đây đã xuất hiện trên mục Phong Cách Sống của tờ...

Ôi chao, dinh mới chả thự. Nhà của Gandhi có chiếc bạt nhảy lò xo ngoài trời lớn nhất trong vùng ba bang không? Chúa Jesus có đường chơi xe điêu khiển từ xa rộng hai mẫu Anh có cả những ngọn núi để trèo và một ngôi làng nhỏ sáng đèn vào buổi tối không?

Trong Kinh Thánh không thấy ghi là có.

Hừ. Căn nucus bìa các tông giờ đã đầy những Ngôi Sao. Chuyện này xảy ra như thế nào ấy nhỉ? Có vẻ như anh đã lỡ mất những bước catwalk của Max đến từ cửa hiệu sửa xe Max's Auto, Ed Berden từ quán Steak-n-Roll, và hai anh chàng anh em sinh đôi hippie cao nghêu từ tiệm cà phê Coffee-Minded.

Cô á tóc vàng lúc này đang đứng yên lặng, đầu cúi

xuống, như thể chờ đợi sự thâm thúy dựa trên kinh nghiệm của cô dâng trào để đưa vào đoạn diễn văn bế mạc lay động lòng người có thể đưa cô một lần và mãi mãi trở thành người đau đớn nhất ở nơi này.

“Thưa quý vị, chúng ta đã đến với thời khắc quan trọng nhất,” cô nói khẽ. “Đó là buổi đấu giá của chúng ta. Sẽ là một buổi đấu giá câm. Nếu không có quý vị thì sẽ ra sao nhỉ? Laff Kids Off Crack chỉ là những anh chàng bình thường nào đó với nhiệt huyết chống ma túy, mặc những bộ đồ kỳ quặc trong ngôi nhà của chính mình. Hãy viết giá quý vị muốn, sẽ có người đến gom lại. Sau đó, nếu quý vị là người chiến thắng, quý vị sẽ được ăn trưa cùng người nổi tiếng mà quý vị muốn.”

Kết thúc chưa vậy?

Có vẻ đã kết thúc rồi.

Liệu anh đã chuồn ra được chưa?

Anh có thể chuồn ra nếu khom người thấp xuống.

Anh khom người thấp xuống và luôn ra ngoài trong khi cô nàng tóc vàng tiếp tục lải nhải.

Trong khu thay đồ, anh thấy quần áo của Donfrey vắt trên một chiếc ghế: quần xếp ly đất tiền, áo lụa xịn. Dưới đất là chùm chìa khóa và ví của Donfrey.

Thật đúng là Donfrey, bày bừa ra một khu thay đồ đẹp đẽ hoàn hảo như vậy.

Ồ, tại sao anh lại bức mình với Donfrey chứ? Donfrey có làm gì anh đâu? Anh ta mới chỉ nhận xét một câu, cố gắng tỏ ra tử tế thôi mà. Cố gắng tỏ ra nhân từ. Với một người bê dưới.

Roosten bước lên một bước và đá vào chiếc ví. Chà, nó trượt như chưa từng được trượt. Ngay xuống dưới một chổng

hộp đựng đồ. Như một quả bóng khúc côn cầu. Giờ chỉ còn lại chùm chìa khóa, càng làm tôn lên sự mất tích của cái ví. Ôi trời ơi. Anh có thể nói rằng anh chỉ vô ý đá cái ví xuống dưới đó. Cũng gần đúng mà. Anh thực sự đâu có định làm thế. Anh chỉ muốn đá nó một cái nên anh đã đá. Anh là một kẻ bốc đồng như thế. Đó là một trong những điều tốt về anh. Thế nên anh mới mua cửa hàng. Một cửa hàng đang lụn bại. Anh đá chùm chìa khóa một cái. Cái quái gì thế? Sao anh lại làm thế? Chùm chìa khóa trượt đi thậm chí còn xa hơn cả cái ví. Giờ cái ví và chùm chìa khóa đang nằm sâu dưới ch่อง hộp.

Trời ơi, quá tệ. Quá tệ khi anh đã vô tình đá những thứ đó vào dưới đó.

Donfrey lao vào khu thay đồ, nói oang oang vào chiếc điện thoại di động bằng một giọng biết-tuốt.

Con bé ổn, Donfrey rống lên. Hồi hộp nhưng đã sẵn sàng. Rất dũng cảm. Rất kiên cường. Con bé đúng là vàng ròng. Luôn chia sẻ việc nhà: đến lượt mình thì mang đồ xuống giặt, kéo thùng rác ra đường. Đã không ngủ cả tuần rồi. Quá phấn khích. Nó đang chờ đợi cái gì nhất ư? Chạy cùng cả lớp trong giờ thể dục. Tưởng tượng xem: cả đời em phải lê bước với một bàn chân khoèo, rồi cuối cùng người ta cũng tìm ra cách để chữa nó. Cái cách đó rất đáng sợ, quả vậy, Chúa ơi, cái dây chằng làm vỡ bàn chân ra rồi chỉnh hình lại. Con bé tội nghiệp đã phải chờ đợi quá lâu. Họ phải khẩn trương về đón nó, đưa nó tới đó ngay lập tức. Họ đã muộn, buổi đấu giá làm mất nhiều thời gian quá. Đáng lẽ anh ta nên bỏ qua nó, nhưng đó là một việc tốt.

Roosten nhanh chóng mặc xong quần áo và rời khu thay đồ.

Trời ơi, toàn bộ điều đó có nghĩa là gì? Có vẻ như một trong số các yêu tinh không hoàn hảo như là...

Một trong số các yêu tinh phải lê bước sao? Anh không thể nào nhớ được.

Chà, thế thì thật buồn. Sự ốm yếu của một đứa trẻ thật là... trẻ con chính là tương lai. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để giúp đứa trẻ đó. Nếu thằng cháu nào của anh có bàn chân khoèo, anh sẽ dời non lấp bể để cái chân đó được chỉnh lại. Anh sẽ cướp ngân hàng. Và nếu thằng cháu anh mà là con gái thì thậm chí còn tệ hơn. Có ai mời một người chân quặp hay chân khoèo hay thế nào đó nhảy không hả? Con gái bạn ôm nặng ngồi đó, ăn diện đẹp đẽ nhưng không nhảy.

Hàng trăm chiếc lá khô đang bay lòng vòng ở bãi đỗ xe FlapJackers. Chú chim đang đậu trên gờ giảm tốc bỗng lao vút đi, giật mình vì đám lá ùa lên. Đám lá ngu ngốc, chúng chẳng bao giờ tóm được chú chim đó.

Trừ phi anh lấy đá ném nó chết, rồi bỏ nó nằm lại ở đó. Chúng sẽ rất biết ơn và sẽ phong cho anh là Vua Lá.

Ha ha.

Anh đá đống lá một cái đầy hăng hách.

Chết tiệt. Anh cảm thấy muốn khóc. Tại sao, là gì vậy? Cái gì đã làm anh cảm thấy buồn tới vậy?

Anh lái xe xuyên qua cái thành phố nơi anh đã sống cả cuộc đời mình. Con sông đang khi nước cản. Ngôi trường tiểu học đã có một giá để xe đạp mới. Như thường lệ, một lũ chó nhảy xổ vào hàng rào khi anh đi qua trại chó Flannery. Cảnh trại chó là hiệu bánh Mike. Có một lần, hồi năm lớp bảy tệ hại đó, mẹ đã đưa anh tới tiệm Mike uống Coca.

“Có chuyện gì thế, Al?” mẹ anh hỏi.

"Tất cả các bạn đều bảo con khệnh khạng và béo," cậu bé Al nói. "Và các bạn còn nói con lén lút."

"Chà, Al," bà nói, "con khệnh khạng, con béo. Và mẹ đoán có thể là con khá lén lút nữa. Nhưng con biết con còn sao nữa không? Con có thử được gọi là sự dũng cảm lương tâm. Khi con biết điều gì là đúng, con làm điều đó, cho dù phải trả giá thế nào."

Mẹ anh đôi khi cứ quá lên như thế. Có lần, bà đã nói rằng bà có thể dựa vào cách anh chạy lên tầng mà biết anh có thể trở thành một người leo núi vĩ đại. Có lần, khi anh cố gắng giành được điểm B trừ môn toán, bà đã nói rằng anh nên trở thành một nhà thiên văn học.

Mẹ yêu dấu. Bà luôn luôn làm cho anh cảm thấy mình thật đặc biệt.

Đột nhiên mặt anh nóng bừng. Anh cảm thấy như mẹ đang nhìn mình từ trên thiên đường, nghiêm nghị nhưng buồn rầu, hệt những ngày xưa, như thể đang muốn nói, Nay con, có thể chúng ta đang quên điều gì đó chăng?

Hừm, đó là một tai nạn. Anh đã vô tình thay đổi chỗ của một vài thứ. Bằng chân mình. Thông qua động tác đá chân vào chúng một cách tự phát.

Đôi mắt mẹ anh nheo lại trên thiên đường.

Bọn họ đối xử tệ với con, anh nói.

Mẹ anh trên thiên đường gõ gõ bàn chân.

Anh phải làm gì nào? Chạy ngược trở lại, dẫn họ tới chỗ chùm chìa khóa ư? Họ sẽ biết anh đã làm điều đó. Thêm nữa, Donfrey hẳn đã bỏ đi lâu rồi. Có lẽ vợ Donfrey có một bộ chìa khóa dự phòng. Cho dù vợ Donfrey không có ở đó. Hừm, có thể có ai đó sẽ chở Donfrey về nhà. Sau khi anh ta

đã hoài công vô ích mất một lúc để tìm chùm chìa khóa. Làm cho anh ta bị muộn, và họ phải đổi lịch chữa trị cho đứa bé...

Chết tiệt.

Ô, họ sẽ sống mà. Chẳng ai chết vì chuyện này cả. Một đứa trẻ sẽ phải chờ đợi thêm vài tháng cho...

Roosten tấp xe vào một lối vào nhà lát đá trắng. Anh phải nghỉ. Một con chó Yorkie chạy tới hàng rào, sủa chào mừng. Rồi một con gà chạy tới. Hả. Một con gà và một con chó Yorkie, sống trong cùng một khoảnh sân. Chúng đứng cạnh nhau, nhìn Roosten.

Eureka.

Anh đã biết cách giải quyết chuyện này rồi.

Anh sẽ lén trở lại, giả vờ như mình chưa từng đi. Tất cả mọi người hẳn đang tìm chiếc ví và chùm chìa khóa. Anh sẽ cùng tìm với họ một lúc. Khi bọn họ sắp sửa bỏ cuộc, anh sẽ nói, chắc mọi người đã tìm dưới đống hộp đồ đó rồi phải không?

Donfrey sẽ nói, À, chưa tìm đâu.

Roosten sẽ gợi ý, Thủ tìm ở đó xem sao.

Họ sẽ kiểm một vài anh chàng và di chuyển đống hộp đồ. Và chiếc ví sẽ ở đó và chùm chìa khóa sẽ ở đó.

Chà, Donfrey sẽ nói. Anh tuyệt vời quá.

Roosten sẽ nói, Chỉ là linh cảm thôi. Tôi chỉ suy tính loại trừ tất cả những khả năng khác.

Tôi e là trước đây tôi đã đánh giá thấp anh mất rồi, Donfrey sẽ nói. Chúng tôi phải sớm mời anh sang chơi nhà thôi.

Tới dinh thự ấy hả? Roosten sẽ nói.

Và Al này? Donfrey sẽ nói. Tôi xin lỗi vì lần chúng tôi

bước ra khỏi cửa hàng của anh. Như thế thật thô lỗ. Và Al này? Xin lỗi vì lúc trước tôi đã gọi anh là Ed.

Ô, anh đã gọi tôi thế à? Roosten sẽ nói. Thật lòng tôi thậm chí còn chẳng để ý cơ.

Bữa tối ở dinh thự sẽ suôn sẻ. Chẳng bao lâu sau anh sẽ trở thành một phần của gia đình đó. Anh có thể ghé qua bất cứ lúc nào. Như thế thì thật là tuyệt. Thật tuyệt khi đi giao lưu ở một dinh thự. Thi thoảng lũ cháu trai có thể đi cùng. Mặc dù tốt hơn cả là chúng đừng nên phá phách bất cứ thứ gì. Chúng sẽ phải vật lộn với nhau ở bên ngoài. Anh không muốn tòa dinh thự của những người bạn của mình bị bày bừa. Anh thấy người vợ xinh đẹp của Donfrey, phiền muộn bởi tất cả những thứ lũ nhóc đã làm hỏng, đổ người xuống một chiếc ghế và bắt đầu khóc.

Cảm ơn, lũ nhóc, tuyệt lắm, cảm ơn rất nhiều vì điều đó. Đi ra ngoài. Đi ra ngoài và ngồi yên lặng đi.

Lúc này mặt trăng đang tròn vành vạnh ngoài ô cửa sổ lớn, anh và Donfrey đang mặc áo đuôi tôm còn vợ Donfrey mặc thứ gì đó khoét ngực sâu và vàng lấp lánh.

Bữa tối này thật tuyệt, anh nói. Tất cả những bữa tối ở nhà anh đều rất tuyệt vời.

Đó là điều tối thiểu chúng tôi làm được, Donfrey nói. Anh đã giúp chúng tôi quá nhiều vào cái lần tôi để mất chùm chìa khóa một cách ngu ngốc đó.

Ha ha, đúng rồi, chà, về lần đó hả? Roosten nói.

Rồi anh kể hết với họ về chuyện đó: anh đã làm một việc không hay thế nào, anh đã nhìn thấy ánh sáng và quay trở lại giúp ra sao.

Thật là một cuộc cách mạng! Donfrey nói.

Điều đó đòi hỏi phải can đảm lắm đấy, vợ Donfrey nói.
Khi anh quay trở lại như thế.

Có thể nói là cần đến sự dũng cảm lương tâm, Donfrey nói.

Sự trung thực của anh thực sự đã làm chúng tôi càng ngưỡng mộ anh hơn rất nhiều, vợ Donfrey nói.

Mag cũng ở đó. Chị ấy đang làm gì ở đó thế nhỉ? Chà, cũng chẳng sao, chị ấy có thể ở lại. Mag là một người tốt tính. Một người nói chuyện lịch thiệp. Người nhà Donfrey sẽ đánh giá cao những phẩm chất tốt của chị ấy. Cũng giống như họ đã cảm kích những phẩm chất tốt của anh. Và chẳng phải mẹ rất muốn thấy điều đó sao, những đứa con của bà cuối cùng cũng đã được tưởng thưởng bởi những người cao quý trong một dinh thự đẹp đẽ.

Một âm thanh lạ vô tình của sự thỏa mãn đánh thức Roosten khỏi cơn mơ tưởng.

Ha.

Cái quái gì thế nhỉ? Anh đang ở đâu vậy?

Con chó Yorkie đang ngủi ngủi con gà. Con gà dường như chẳng hề bận tâm. Hay chú ý. Con gà đang chú tâm hoàn toàn vào anh, Al Roosten.

Phải, đúng vậy. Cứ làm như bất cứ điều nào trong số đó sẽ xảy ra ấy. Làm như anh sẽ phóng trở lại vậy. Họ sẽ nhìn xuyên thấu anh. Họ sẽ nướng mông anh. Người ta luôn luôn nhìn xuyên thấu anh và nướng mông anh. Khi anh ăn cắp cặp kính mắt gập của Kirk Desner, lú trẻ trong đội đã nhìn xuyên thấu anh và nướng mông anh. Lần anh lừa dối Syl, Syl đã nhìn xuyên thấu anh, đã phá bỏ hôn ước của họ, và lừa dối lại anh ngủ với Charles, đó có lẽ là lần bị nướng mông tồi tệ nhất

so với bất cứ lần nào anh đã từng bị nướng mông, trong một cuộc đời mà gần đây dường như là một chuỗi nướng mông với mức độ càng ngày càng tăng.

Tâm trí anh quay về với mẹ, như vẫn luôn luôn thế, để tìm kiếm một lời động viên.

Cái gì cơ, tay Donfrey ngớ ngẩn đó chưa từng có lỗi lầm nào trong đời sao? mẹ anh nói. Chưa từng vô tình dính líu tới thứ gì đó không may mắn mà buồn thay lại xảy ra hay sao? Thế mà giờ lại muốn gắn nhãn cho con là đồ tồi, đồ bẩn, hoặc một kẻ nông nỗi xấu xa, chỉ bởi vì một lỗi cỏn con sao? Như thế có công bằng không? Con không nghĩ là hắn ta thỉnh thoảng cũng cần đến sự tha thứ trong đời sao?

Có lẽ vậy, Roosten nói.

Ồ, chắc chắn là thế chứ gì nữa, mẹ anh nói. Mẹ hiểu con từ bé tới giờ, Al, và mẹ biết trong người con không có chút hèn hạ, xấu xa nào cả. Con là Al Roosten. Đừng quên điều đó. Có đôi lúc con nghĩ rằng có gì đó không ổn ở mình, nhưng rồi lần nào cũng vậy, hóa ra, đều không phải thế. Sao con lại phải dẫn vặt bản thân mình về lần này và, khi làm như thế, bỏ lỡ mất vẻ đẹp của thời khắc hiện tại kia chứ?

Giọng nói du dương của mẹ vang lên trong đầu đã cổ vũ cho anh.

Anh đánh xe ra khỏi lối vào nhà. Mẹ đã đúng. Thế giới này thật là đẹp. Đây là con đường dẫn vào nghĩa trang người tiên phong với những phiến đá nghiêng ngả màu vàng. Đây là trạm thay dầu Jiffy Lube vô cùng sống động. Một bầy chim cuộn thành khói tròn lao thẳng, rồi đậu lên các cành nhánh của một cái cây bị sét đánh. Anh biết rằng mẹ không thực sự ở trong đầu mình. Anh chỉ tưởng tượng điều mẹ anh có thể

sẽ nói thôi. Ai mà biết mẹ anh sẽ nói gì chứ? Cuối cùng bà có thể nỗi đóa lên cũng nên. Nhưng anh chắc chắn rằng mình nhớ bà.

Anh lại nghĩ về cô bé tật nguyền đó. Họ đã lỡ buổi hẹn và phải sắp lịch lại. Mà chỉ có thể hẹn lại được sau cả vài tháng nữa. Trong bóng đêm, cô bé với xuống bàn chân khoèo của mình và rên lên một tiếng. Cô đã tới thật gần, thật gần để có thể...

Thật là vớ vẩn. Thật là tiêu cực. Ta phải để cho vết thương lành miệng chứ. Tất cả mọi người đều biết điều đó. Ta phải yêu quý chính bản thân mình. Điều gì mới là tích cực ấy à? Cửa hàng: hãy nghĩ cách cải thiện nó, làm cho nó trở nên trang nhã một chút, đưa nó sống trở lại. Anh sẽ đặt vào đó một quầy cà phê. Vứt bỏ cái thảm cũ kỵ xỉn màu đó. Thế, anh đã cảm thấy tốt hơn rồi. Ta phải có niềm vui. Niềm vui làm con người ta bước tiếp. Một khi anh đã làm cho cửa hàng đứng vững được, anh sẽ tiến xa hơn, làm cho nó trở nên tuyệt vời. Người ta sẽ xếp hàng chờ đợi khi anh tới vào mỗi buổi sáng. Khi anh lấn qua đám đông trong trí óc của mình để tiến vào, mọi người đều như đang hỏi, với những nụ cười và những cái vỗ lưng, rằng anh có xem xét ra ứng cử chức thị trưởng không? Anh có muốn làm cho thành phố này những gì anh đã làm cho Hào Quang Tàn Lụi? Ha ha, ứng cử chức thị trưởng, sẽ vui lắm đấy. Biểu ngữ của anh sẽ có những màu gì nhỉ? Câu khẩu hiệu của anh là gì?

AL ROOSTEN, BẠN CỦA TẤT CẢ.

Thế được lắm.

AL ROOSTEN, NGƯỜI TUYỆT VỜI NHẤT TRONG CHÚNG TA.

Hơi tự phụ một chút.

AL ROOSTEN: GIỐNG NHƯ BẠN, NHƯNG
TỐT HƠN.

Ha ha.

Cửa hàng đây rồi. Chẳng có ai đang chờ để được vào cả. Một tấm vải bạt bị gió thổi từ bãi rác qua, ép lên mặt cửa sổ. Phía đằng kia bãi rác là một chiếc cầu cạn nơi đám ma cà bông tụ tập. Đám ma cà bông đó đang phá hỏng việc kinh doanh của anh...

Anh chắc là bọn chúng muốn được gọi là “vô gia cư” hơn. Chẳng phải anh đã đọc điều đó rồi sao? “Ma cà bông” là cách gọi xúc phạm? Chúa ơi, thật là trơ tráo. Một gã chẳng bao giờ làm việc lấy một ngày trong đời, chỉ chạy quanh ăn cắp bánh trên bụi cửa sổ, vậy mà cũng bắt đầu sửa ắng ắng về quyền của mình sao? Anh muốn bước thẳng tới một kẻ vô gia cư và gọi hắn là ma cà bông. Anh cũng sẽ làm điều này nữa, anh sẽ làm, anh sẽ túm cổ áo tay ma cà bông chết giãm đó và nói, Này, ma cà bông, mày đang phá hỏng việc kinh doanh của tao đó. Tao đã không thanh toán tiền thuê nhà hai tháng liền rồi. Hãy phắn về cái đất nước mà mày có lê đā...

Anh thực sự ghét đám ăn xin cứ giương những tấm biển thô sơ đi qua cửa hàng của anh. Ít ra bọn chúng cũng phải viết đúng chính tả chứ? Hôm qua có một gã đi qua cầm tấm biển ghi, XIN HÃY GIÚP NGƯỜI VÔ DA CỦ. Anh những muốn gào lên, Này, rất tiếc vì mày đã không còn da đình nhé! Bọn chúng đã tụ tập bao lâu dưới cái cầu cạn đó mà chẳng thể chỉnh sửa bảng cho nhau hay sao...

Khi anh đỗ xe, đầu óc anh đột nhiên trở nên trống rỗng lạ lùng. Anh đang ở đâu vậy? Cửa hàng. Ủ nhỉ. Chùm chìa

khóa của anh đâu rồi? Cũng vẫn trên chiếc dây buộc cũ kỵ xấu xí đó, chẳng thể nào ra khỏi túi của mi được.

Chúa ơi, anh chẳng thể nào chịu đựng được ý nghĩ bước vào trong đó.

Anh sẽ ngồi đó cô độc suốt cả buổi chiều. Tại sao anh phải làm việc đó? Vì điều gì? Vì ai?

Mag. Mag và lũ con trai đang trông cậy vào anh.

Anh ngồi một phút, hít thở sâu.

Một lão già quần áo bẩn thỉu lảo đảo bước trên đường phố, kéo lê một tấm bìa các tông hình vuông mà hắn là lão ta dùng để nằm ngủ. Răng lão như răng ma cà rồng, hai mắt lão ướt và vẫn đỏ. Roosten tưởng tượng mình vọt ra khỏi xe, quật ngã lão già xuống đất, đá lão ta liên hồi, bằng cách đó dạy cho lão biết một bài học giá trị về cách xử sự.

Lão cười nhạt một cái với Roosten, và Roosten cười nhạt lại một cái với lão.

HƯƠNG THẢO *dịch*

NHẬT KÝ CÔ GÁI SEMPLICA

Ngày 3 tháng Chín

Vừa bước sang tuổi 40 đã quyết tâm bắt tay vào một dự án quan trọng là mỗi ngày sẽ viết vào cuốn sổ đen mới mua ở OfficeMax này. Phấn khích khi nghĩ trong một năm nữa, với tốc độ mỗi ngày một trang, sẽ viết được 365 trang, và đây sẽ là bức tranh cuộc đời và thời đại cho bầy con cháu, thậm chí là chắt, ai cũng được, tất cả đều được chào đón (!) xem cuộc đời thật sự đã/đang ra sao. Bởi thực ra chúng ta biết gì về thời đại khác? Quần áo mùi thế nào và xe ngựa tiếng ra sao? Chẳng hạn, người tương lai có biết tiếng máy bay buổi đêm nghe như thế nào không, vì lúc ấy máy bay đã hết thời rồi? Người tương lai có biết ban đêm thỉnh thoảng lú mèo lại quào nhau không? Bởi vào thời đó, người ta sáng chế ra thứ thuốc khiến mèo không quào nhau nữa? Đêm qua mơ thấy hai con quỷ giao hoan, và phát hiện ra đó chỉ là hai con mèo đang quào nhau ngoài cửa sổ. Người tương lai có biết khái niệm “quỷ” không? Họ có thấy chuyện chúng ta tin có “quỷ” là kỳ quặc không? Thậm chí “cửa sổ” lúc ấy có còn tồn tại không? Thế hệ tương lai có thấy thú vị khi một kẻ tốt nghiệp đại học thạo đời như mình đôi lúc cũng thức dậy lạnh toát

người, nghĩ về lũ quỷ, tin rằng chắc hẳn có con quỷ nằm dưới giường? Dù sao thì, cái quái gì thế nhỉ, có định viết bách khoa thư đâu, nếu có người tương lai nào đang đọc đoạn này, nếu các người muốn biết “quỷ” là gì, hãy tự đi mà tìm hiểu, trong cái thứ gọi là từ điển bách khoa, nếu lúc ấy các người vẫn có cuốn sách nào như vậy!

Lạc đê mất rồi, vì mệt mỏi, vì lũ mèo quào cắn nhau ngoài kia.

Sẽ viết hai mươi phút mỗi tối, dù có mệt ra sao.

Nên là chúc ngủ ngon nhé các thế hệ tương lai. Xin hãy biết cho tôi cũng là người như các bạn, cũng hít thở không khí và bị tê chân khi cố ngủ, và khi viết bút chì thì thỉnh thoảng cũng đưa bút chì lên mũi ngửi. Dù ai mà biết, có lẽ những người tương lai các bạn viết bằng bút la de chẳng? Nhưng có lẽ những cái bút la de đó cũng có mùi chứ? Người tương lai có ngửi bút (la de) không nhỉ? Ô, muộn rồi, mình đã phỏng đoán triết lý quá xa rồi. Nhưng từ giờ, quyết tâm viết vào cuốn sổ này ít nhất hai mươi phút mỗi tối. (Nếu nản lòng, cứ nghĩ sẽ ghi lại được bao nhiêu cho hậu thế sau chỉ một năm!)

Ngày 5 tháng Chín

Ối. Lỡ mất một ngày. Bạn bực quá. Sẽ tóm lại ngày hôm qua. Hôm qua cũng hơi mệt. Đang đón lũ trẻ ở trường thì cái hâm xung rơi khỏi Park Avenue. Ghi chú cho thế hệ tương lai: “Park Avenue” = một loại xe. Xe của nhà mình không còn mới. Khá cũ. Hơi han gi. Eva lên xe, hỏi “junkorama” nghĩa là gì. Đúng lúc đó, hâm xung rơi xuống. Thầy Renn, giáo viên dạy sử, rất tốt bụng, đã nhặt lại cái hâm xung (ghi nhớ: viết

thư khen ngợi gửi hiệu trưởng), bảo rằng ngày xưa xe thẩy cũng bị rơi hâm xung, khi còn nghèo, đang học đại học. Eva trấn an mình rằng hâm xung rơi cũng chẳng việc gì hết. Mình đáp lại dĩ nhiên chẳng việc gì, sao lại có việc gì được, chỉ là một chuyện đã xảy ra thôi mà, chắc chắn mình không gây ra chuyện đó. Hình ảnh vẫn lưu lại trong đầu là ba đứa trẻ đáng yêu ở ghế sau, vẻ buồn bã tiếc nuối trên những khuôn mặt nhỏ bé, bén lén ôm cái hâm xung trước bụng. Một đầu hâm xung phải chìa ra cửa sổ phía bên Eva, thành thử hôm nay con bé bị sổ mũi, cộng thêm vết xước nhỏ ở tay vì cái hâm xung sắc quá. Thầy Renn đã quấn khăn vào đầu hâm xung chìa ra cửa sổ. Khi Eva bày tỏ lo lắng rằng chúng mình quên trả chiếc khăn (“Bố này, chúng ta thật bất cẩn”), mình bảo mình chẳng thấy chúng ta bất cẩn gì cả. Rồi dĩ nhiên, trên đường về nhà, chiếc khăn bay mất.

Lilly, như mọi lần, lại mơ về tương lai, nó bảo ai thèm quan tâm cái hâm xung ngu ngốc đó, đằng nào chẳng mấy nữa chúng ta chả mua xe mới, khi chúng ta giàu, phải không? Lúc về đến nhà, tống cái hâm xung vào ga ra. Trong ga ra, phát hiện ra một con chuột lớn hoặc con sóc nhỏ giòi bò nhung nhúc. Phải dùng xẻng để hót phần lớn con sóc/chuột vào túi rác. Vết bẩn hay vết dơ của con sóc/chuột vẫn còn trên sàn ga ra, như vết dầu dính trên chùm lông thú.

Đứng nhìn ngôi nhà, buồn. Nghĩ: sao lại buồn? Đừng buồn. Nếu buồn sẽ làm mọi người buồn. Vui vẻ bước vào nhà, không nhắc đến cái hâm xung, vết bẩn sóc/chuột, giòi, rồi cho Eva thêm kem vì mình đã nặng lời với con bé.

Con bé là đứa trẻ đáng yêu nhất. Trái tim nhân hậu nhất. Ngày xưa, khi còn bé, thấy một con chim chết trong sân

bèn đặt con chim lên xích đu, để nó có thể “tìm thấy gia đình”. Khóc khi chúng mình vứt cái ghế bập bênh cũ rồi bịa ra cái ghế nhẵn với con bé rằng nó muốn sống hết phần đời còn lại trong tầng hầm.

Phải làm tốt hơn! Tử tế hơn. Bắt đầu ngay. Chẳng bao lâu chúng sẽ lớn, và buồn làm sao, nếu ký ức về ta chỉ là một gã cáu bẳn cẳng thăng ngồi trên chiếc xe tồi tàn.

Danh Sách Việc Cần Làm: Cân đối thu chi. Đăng kiểm cho Park Ave. Thay hâm xung. (Ghi chú cho bản thân: cần phải thay hâm xung thì mới đăng kiểm được?) Chùi vết sóc/chuột để bọn trẻ có thể chơi trong ga ra vào mùa hè.

Danh Sách Việc Nên Làm: Dọn tầng hầm. (Gần đây mưa gây ngập úng nhỏ, làm hỏng các thùng hộp/đồ gói quà cho Giáng sinh. Ngoài ra, cái chuồng chuột lang cứ bập bênh khắp nơi. Đã đặt nó lên máy giặt. Giờ thì mỗi khi giặt đồ lại phải tạm chuyển lồng xuống nước.)

Bao giờ mình đủ nhàn rỗi/tiền bạc để ngồi trên đống cỏ khô ngắt trăng lên, trong lúc cả gia đình đang ngủ trong dinh thự xa hoa nhỉ? Lúc ấy, sẽ có cơ hội suy nghĩ sâu xa về ý nghĩa của cuộc đời, vân vân và vân vân. Có cảm giác và luôn có cảm giác rằng chuyện này và những điều tốt đẹp khác sẽ xảy đến với chúng mình!

Ngày 6 tháng Chín

Bữa tiệc sinh nhật chán ngắt hôm nay ở nhà của bạn Lilly, Leslie Torrini.

Căn nhà này là dinh thự nơi hầu tước Lafayette từng ở. Nhà Torrini cho nhà mình xem phòng của Lafayette: giờ

là “Sào Huyệt Vui Thú” của họ. Ti vi plasma, trò đĩa bóng, máy mát xa chân. Ba chục mẫu, sáu công trình phụ (họ gọi đó là “công trình phụ”): một đĩa xe Ferrari (ba chiếc), một đĩa xe Porsche (hai chiếc, cộng với một chiếc ông ta đang độ lại), một đĩa chứa cái vòng xoay ngựa gỗ đồ cổ mà cả gia đình ông ta đang phục chế (!). Bắc qua con suối nhỏ đầy cá hồi là chiếc cầu phương Đông màu đỏ chuyển từ Trung Quốc về. Cho nhà mình xem dấu móng guốc từ triều đại nào đó. Trong phòng khách, gần chiếc dương cầm Steinway, là bản thạch cao dấu móng guốc một triều đại thậm chí còn lâu đời nữa trên miếng gỗ thuộc về một chiếc cầu khác. Chữ ký của Picasso, chữ ký của Disney, chiếc váy Greta Garbo từng mặc, tất cả được trưng bày trong cái tủ gụ khổng lồ.

Vườn rau được một gã tên Karl chăm sóc.

Lilly: Trời ơi, cái vườn này kiểu như lớn gấp cả chục lần sân nhà mình.

Hoa trong vườn, được một gã khác chăm sóc, kỳ lạ thay, cũng tên là Karl.

Lilly: Sống ở đây thì thật là thích nhỉ?

Mình: Lilly này, ha ha, đừng ừm...

Pam (vợ mình, rất đáng yêu, tình yêu lớn trong đời!): Sao, con bé nói sao? Anh không thích sống ở đây à? Em biết là em thích.

Trước ngôi nhà, trên bãi cỏ cong thoai thoải, một dàn nhiều cô gái Semplica nhất từng thấy, tất cả đều mặc màu trắng, áo choàng trắng phấp phới trong gió nhẹ, thế là Lilly bảo: Chúng mình đến gần hơn được không?

Leslie, bạn con bé: Chúng mình có thể nhưng thường thì chúng mình không làm thế.

Mẹ của Leslie, mặc xà rông Indonesia: Nhà bác không làm thế, vì nhà bác đã đến gần nhiêu lần rồi, cưng à, nhưng có lẽ cháu muốn đến? Có lẽ thứ này hoàn toàn mới mẻ và thú vị với cháu?

Lilly, bén lén: Vâng, đúng vậy.

Mẹ Leslie: Vậy thì xin mời.

Lilly chạy vùt đi.

Mẹ Leslie, nói với Eva: Còn cháu thì sao hả cưng?

Eva đứng nép vào chân mình, lắc đầu.

Lúc ấy ông bố (Emmett) xuất hiện, cầm một chiếc chân của con ngựa gỗ mới sơn, báo đến giờ ăn tối, hy vọng chúng mình thích món cá buồm tươi rời chuyển từ Guatemala về, được nấu với gia vị hiếm chỉ có ở một vùng nhỏ bé thuộc Miến Điện, mà phải hối lộ mới mua được, và ông ta cũng phải thiết kế rồi xây một bể chứa để đảm bảo cho cá buồm được tươi sống.

Bọn trẻ có thể ăn sau, trong nhà cây, mẹ Leslie bảo. Chúng tôi đã mua những bộ đồ ăn đặc biệt. Bộ đồ ăn trước đây dùng ở nhà cây là mua từ Nga, hồi chúng tôi còn sống ở đó. Rất đẹp nhưng hơi cũ rồi. Ngoài ra, chân nến là đồ cổ. Tôi nói cổ ý là từ thời vua Romanov ấy.

Tuần trước rốt cuộc chúng tôi cũng lắp được cáp lên trên đó, Emmett nói.

Ông ta chỉ cái nhà cây, được sơn theo phong cách Victoria, có một mái đầu hồi, một kính thiên văn chĩa ra, và một thứ trông như tấm thu năng lượng mặt trời loại nhỏ.

Thomas: Ôi, cái nhà cây kia kiểu như phải to gấp đôi nhà thật của mình ấy nhỉ.

Pam (thì thầm): Đừng nói “kiểu như”.

Mình: Ô, ha ha, cứ để nó nói gì tùy thích, chúng ta đừng...

Thomas: Cái nhà cây kia to gấp đôi nhà thật của mình.

(Thomas, như thường lệ, đang phóng đại: nhà cây không to gấp đôi nhà mình. Chỉ bằng khoảng tầm một phần ba nhà mình thôi. Nhưng mà đúng: cái nhà trên cây thật to.)

Món quà của nhà mình không phải là tệ nhất. Dù có lẽ là ít tiền nhất (có người tặng một đầu máy DVD mi ni, người thì tặng một lọn tóc của một xác ướp thật (!)), nhưng theo ý kiến của mình, nó là món quà chân thành nhất. Vì Leslie (con bé tỏ ra thất vọng khi nhìn lọn tóc của xác ướp, và đã nói vậy, vì nó đã có một mớ rối (!)), dường như, theo như mình thấy, xúc động bởi sự giản dị của bộ búp bê giấy chúng mình tặng. Và dù lúc mua chúng mình không thấy nó sến, nhưng khi mẹ của Leslie nói, Les ơi, xem này, dù sến hay không thì cũng thích đấy nhỉ? mình đã nghĩ: Đúng, ờ, có lẽ nó sến thật, có lẽ chúng tôi chủ ý làm thế đấy. Dù sao không khí đỡ căng hơn khi món quà tiếp theo là một chiếc vé đi xem giải đua ngựa Preakness (!), vì Leslie gần đây thích ngựa, và bắt đầu dậy sớm cho chín con ngựa ăn, trong khi trước kia nó đã cương quyết không chịu cho sáu con lạc đà ăn.

Mẹ Leslie: Vậy đoán xem cuối cùng ai cho lũ lạc đà không bướu ăn?

Leslie (gắt gỏng): Mẹ à, mẹ không nhớ hồi ấy lúc nào con cũng phải học yoga à?

Mẹ Leslie: Mặc dù thực ra, nói thật ấy à? Thế lại may, một cơ hội để tôi khám phá lại chúng là loài vật tuyệt vời đến thế nào, sau giờ học, vào những ngày Les học yoga.

Leslie: Kiểu như mọi ngày á, yoga ấy?

Mẹ Leslie: Tôi nghĩ có lẽ mình chỉ cần phải tin tưởng con mình, tin rằng mối quan tâm bẩm sinh trong đời rốt cuộc sẽ chiến thắng, anh chị thấy có đúng không? Đấy cũng chính là chuyện đang xảy ra lúc này, với Les và lũ ngựa. Chúa ơi, con bé yêu chúng.

Leslie: Chúng thật tuyệt vời.

Pam: Bọn trẻ nhà chúng tôi, chúng tôi còn không thể bắt chúng dọn thú Ferber làm trước sân.

Mẹ Leslie: Ferber là?

Mình: Chó.

Mẹ Leslie: Ha ha, đúng rồi, vâng, con gì cũng ị, chẳng phải chuyện là phải *thế* ư?

Dù đúng là vợ chồng mình không thể bắt con cái dọn phân chó trong sân, dù gần đây đã cố gắng lên lịch, nhưng mình cũng không thích Pam chia sẻ chuyện này với cả thế giới, như thể lũ trẻ nhà mình, ngoài chuyện ăn mặc không đẹp như Leslie, còn thiếu trách nhiệm hơn, như thể chó hoàn toàn không phải con vật cưng tuyệt vời như lạc đà không bướu, ngựa, vẹt (con vẹt ở hành lang trên tầng nói “Bonne nuit!” khi mình đi qua tìm chỗ ngủ) vân vân và vân vân.

Sau bữa tối, dạo bộ cùng Emmett, ông ta là bác sĩ giải phẫu, làm việc một tuần hai ngày, liên quan đến cho cái gì đó vào não, những thiết bị điện tử nhỏ xíu thì phải? Hoặc có thể là sinh học điện tử? Chúng rất nhỏ. Hàng trăm cái bỏ vừa trên đầu kim? Hay là đồng xu nhỉ? Không hiểu hết. Hỏi về công việc của tôi đi, mình bảo. Ông ta nói ờ, nền văn hóa của chúng ta đòi hỏi vài người chúng ta phải làm những việc kỳ lạ khó hiểu đến mức đáng kinh ngạc nhỉ, những việc hạ cấp,

những việc không mang lại lợi ích hữu hình cho ai, làm sao họ mong đợi người ta tiếp tục ngẩng cao đầu nổi cơ chứ?

Không thể nghĩ ra câu trả lời. Ghi chú cho bản thân: Nghĩ câu trả lời, gửi thiệp, vì vậy sẽ khởi đầu tình bạn với Emmett?

Quay vào nhà, ngồi trên đài quan sát sao đặc biệt khi những ngôi sao xuất hiện. Lú trẻ nhà mình phấn khích ngồi quan sát những vì sao, làm như ở khu nhà mình không có sao ấy. Gi thế, mình nói, khu nhà chúng ta không có sao à? Không trả lời. Không một ai. Thực ra, quả là sao ở đó dường như sáng hơn. Trên đài quan sát sao, uống nhiều quá, và bỗng nhiên mọi thứ mình nghĩ đến dường như đều ngốc nghếch. Vậy nên cứ chìm vào im lặng, như đang sững sờ.

Pam lái xe về nhà, mình ngồi ủ rũ say xỉn trên ghế phụ chiếc Park Ave. Lú trẻ luyên thuyên rằng bữa tiệc tuyệt vời làm sao, nhất là Lilly. Thomas phun ra những thông tin tẻ nhạt về lạc đà không bướu được Emmett kể lại.

Lilly: Con mong đến bữa tiệc của con quá. Hai tuần nữa đến sinh nhật con nhỉ?

Pam: Con muốn bữa tiệc của con thế nào, con yêu?

Một khoảng lặng dài trên xe.

Cuối cùng, Lilly buồn rầu nói: Ô, con không biết. Chẳng thể nào cả, chắc vậy.

Tấp vào nhà. Một khoảng lặng khác khi chúng mình nhìn cái sân trống trải. Nghĩa là, toàn cỏ dại, không có cầu phương Đông màu đỏ với những dấu móng guốc cổ, không công trình phụ, không một cô gái Semplica nào, mà chỉ có Ferber, chúng mình đã quên nó, còn nó, như thường lệ, cứ chạy vòng quanh gốc cây cho đến khi suýt chết ngạt vì dây

buộc dần ngắn lại, gần như trói nó xuống đất trong thế phủ phục, và nhìn chúng mình bằng ánh mắt van xin ẩn chứa sự tuyệt vọng xen lẫn bức dọc âm ỉ.

Tháo dây cho nó, nó ném cho mình một ánh mắt thù nghịch, ị ngay sát sàn sạt hiên nhà.

Xem bọn trẻ có chủ động dọn không. Nhưng không. Bọn trẻ chỉ né qua, mệt mỏi đứng nơi cửa trước. Rồi mình biết mình phải tự đi dọn lầy. Nhưng mình mệt quá, và mình biết mình phải vào nhà viết vào cuốn nhật ký ngu ngốc này.

Thực sự không thích đám nhà giàu, vì họ làm người nghèo như chúng mình cảm thấy đần độn và thiếu thốn. Nói thế không có nghĩa là nhà mình nghèo. Nhà mình thuộc hàng trung lưu. Chúng mình rất rất may mắn. Mình biết thế. Nhưng mà, thật chẳng hay khi người giàu làm cho những người trung lưu như bọn mình thấy đần độn và thiếu thốn.

Đang viết trong lúc vẫn còn say và đêm đã muộn và ngày mai là thứ Hai, nghĩa là làm việc.

Công việc công việc công việc. Công việc ngu ngốc. Quá mệt mỏi vì công việc.

Chúc ngủ ngon.

Ngày 7 tháng Chín

Vừa đọc lại đoạn viết hôm qua và nên viết rõ hơn.

Không mệt mỏi vì công việc. Được làm việc là một đặc ân. Mình không ghét người giàu. Mình khát khao được giàu có. Và khi rốt cuộc nhà mình cũng có cầu, có cá hồi, có nhà trên cây, có những cô gái Semplica, v.v. của riêng mình, thì ít nhất phải biết chúng mình thực sự tự kiếm ra những thứ đó,

chứ không như, nhà Torrini chẳng hạn, mình cảm tưởng họ có tiền là nhờ thừa kế.

Hôm nay ở chõ làm, lúc ăn trưa là Hội Mùa Thu. Chúng mình tất cả đều đi, có lẽ cả ngàn người tràn ra đường. Một nhóm tam tấu đang chơi nhạc. Có người phân phát những lá cờ nhỏ màu vàng và cam có chữ "HMT", một lát sau chúng đã phủ khắp mặt đường. Dòng sông giả chảy qua khoảng sân trong, nhiều kẻ vô giáo dục đã thả những lá cờ nhỏ xuống sông. Cái tấm chắn ở cuối sông chẳng mấy chốc sê chật cứng những lá cờ nhỏ, nhân viên bảo trì giắt đầy cờ nhỏ ở túi sau, cầu kính đi loanh quanh cố lấy cây thước gõ cờ ra khỏi tấm chắn.

Như mọi lần, họ phục vụ loại sandwich khô, nhỏ, mỏng dính. Lúc nhóm chúng mình đến nơi, rất nhiều bánh kẹp đã rơi vãi trên mặt đất gần bàn phục vụ, có cả dấu giày giẫm lên.

Ngồi phịch xuống thềm, ăn vội vã.

Ngồi nghĩ về Eva. Con bé thật đáng yêu. Tối qua, sau bữa tiệc, thấy nó ngồi buồn trong phòng. Hỏi làm sao. Nó bảo chẳng sao cả. Nhưng trong cuốn sổ vẽ: bức tranh sáp màu vẽ một dây những cô gái Semplica buồn bã. Đoán là nó vẽ họ buồn vì những cái chau mày trên mặt như Phương Mãn Châu⁽¹⁾ và nước mắt rò xuống theo hình vòng cung, những bông hoa mọc lên tại nơi nước mắt rơi xuống. Ghi chú cho bản thân: nói chuyện với con bé, giải thích rằng họ không đau, không buồn, mà thực ra còn vui, so sánh với tình trạng trước đây của họ: họ đã lựa chọn, và đang vui, v.v.

1. Tức Fu Manchu, nhân vật phản diện được sáng tạo bởi nhà văn Anh Sax Rohmer từ hồi đầu thế kỷ 20, và sau đó đã đi vào rất nhiều bộ phim điện ảnh, truyền hình, truyện tranh.

Một phóng sự xúc động trên kênh NPR về cô gái Semplica người Bangladesh gửi tiền về nhà: để cha mẹ cô có thể dựng một cái lán nhỏ. (Ghi chú cho bản thân: Tìm trên mạng, tải về và mở cho Eva xem. Trước tiên phải sửa máy tính đã. Máy siêu chậm. Do hết bộ nhớ? Chắc là phải xóa file “XiếcDởm”? Diễn viên nhào lộn chạy cứ giật cục, do hết bộ nhớ + lú voi không nhảy = chẳng vui.)

Loáng cái đã gần một giờ, chúng mình quay lại làm việc. Trong thang máy, một số người vẫn cầm món bánh sandwich nhỏ khô khốc, tất cả chúng mình đều đứng, mặt đỏ gay, đeo cà vạt, bông đùa về Hội Mùa Thu, Hội Mùa Thu đã thành Tội Mùa Thu, vân vân và vân vân. Rồi sự im lặng lóng lùng khi chúng mình lặp lại trong tâm trí những câu chúng mình vừa nhiệt tình sôi nổi nói, như thể tranh đua lấy một thứ giải thưởng Hết Sức Ngu Ngốc nào đó.

Rồi có một thoáng, mỗi người lén lút liếc nhìn gương trên trần thang máy xem mảng đầu hói vân vân và vân vân, xem “từ phía trên” nhìn xuống chúng mình trông thế nào.

Anders bảo: Chắc lú chim thấy lạ lắm khi nhìn tôi.

Không ai cười, mọi người chỉ phát ra âm thanh nghe như cười, để Anders không cảm thấy ngượng, vì mẹ anh ta mới mất.

Ngày 8 tháng Chín

Mới về sau một cuộc đi bộ dài ở Woodcliffe.

Ở trên đó, những người tầm tuổi mình ngồi đọc sách trên những chiếc ghế lớn dưới ánh đèn huỳnh quang màu cam. Chiếc ghế lớn của mình ở đâu? Ánh đèn màu cam

nữa? Không có ghế lớn, không đèn huỳnh quang, không căn phòng chứa đầy sách. Tại sao tranh ảnh trên tường nhà mình què quặt thế? Chúng mình chỉ có một bức hình những chiếc xe hơi đời cũ mua ở Target và một bức bai biển có đu quay khổng lồ mua ở chợ đồ cũ. Chúng mình làm gì sai ở đây? Bức tranh gốc đắt tiền, có đóng khung và chữ ký tác giả của chúng mình ở đâu? (Ghi chú cho bản thân: Kết thân với họa sĩ trẻ? Họa sĩ trẻ đến thăm nhà mình, rất ấn tượng với cả gia đình, vẽ miễn phí chân dung cho gia đình? Nhưng mà, đóng khung thì đắt lắm. Có lẽ họa sĩ quá ấn tượng với gia đình, nên tự anh ta đi đóng khung, tức là, khung = một phần món quà?) Ở Woodcliffe, cái gì cũng xa hoa. Những luống hoa đẹp đẽ, mùi tuyết tùng trong đêm, xuồng máy trên bai cỏ dưới trăng. Đằng sau ngôi nhà tháp lớn ở góc phố Longfellow + Purdy Way, khoảng sân thoai thoái kéo dài tận 200 thước cỏ hoàn hảo. Ở đó, trong bóng đêm, mười lăm (mình đã đếm) cô gái Semplica lặng lẽ treo trên dây, váy trắng dưới ánh trăng. Đẹp đến nín thở. Gió cất lên, họ bay chêch theo một góc nhỏ, váy và tóc (dài, suôn, đen) cũng bay theo góc đó. Những đóa hoa đẹp lạ thường (tulip, hồng, hoa gì đó màu cam nhạt, khóm hoa trăng dài mỏng manh) run rẩy trong gió tạo ra âm thanh như giấy cọ vào nhau. Từ trong nhà, tiếng sáo. Khiến người ta nghĩ đến thời xa xưa, quý tộc thời đó xây những khu vườn lớn, dạo bước khắp vườn đàm đạo về triết học, tặng vật của trái đất dành cho niềm vui thú của vân vân và vân vân.

Gió ngừng thổi, mọi thứ chuyển về chiều thẳng đứng. Từ bên kia bai cỏ: tiếng thở dài khe khẽ, lõm bõm tiếng lẩm nhẩm những câu ngoại ngữ. Có lẽ nói lời chúc ngủ ngon

chǎng? Có lẽ nói, theo tiếng của họ, trời ơi hồi nãy gió mạnh thế?

Suýt thì xuống để xem kỹ hơn, có khi còn trò chuyện nữa, nhưng vào phút cuối tỉnh ra, nghĩ: Khoan đã, không, giẫm lên cỏ, ý không hay.

Đứng trong lúc nhìn, nghĩ, cầu: Lạy Chúa, hãy cho chúng con nhiều hơn. Hãy cho chúng con đầy đủ. Giúp chúng con không bị bỏ lại phía sau. Ý là, giúp chúng con không bị bỏ xa hơn nữa về phía sau. Vì bọn trẻ. Không muốn chúng đau khổ bởi chúng con bị tụt hậu đến thế nào.

Mình chỉ cầu xin có thể.

Chó bắt đầu sủa, phóng qua giữa hai cô gái Semplica, một cô ré lên khe khẽ. Nhưng chó đã bị xích. Cập lại.

Từ trong nhà: Bình tĩnh, Brownie! Brownie, ngoan nào!

Nghe được câu ấy từ trong bóng cây, chuồn vội.

Ngày 12 tháng Chín

Chín ngày nữa đến sinh nhật Lilly. Hơi kinh vụ này. Quá nhiều áp lực. Không muốn có một bữa tiệc không ra gì. Sao lại thành vấn đề ấy à? Có lẽ vì tiệc sinh nhật thứ mười ba của mình chǎng? Cưỡi ngựa và Ken Dryzniak gần như bị liệt sau cú ngã? Cộng với bánh bốc mùi. Rắn đe dọa Kate Fresslen. Bố dùng cuốc giết rắn, mẫu xác rắn văng ra, làm bẩn váy Kate? Hoặc có lẽ áp lực sinh nhật này hoàn toàn bình thường, mọi ông bố bà mẹ đều cảm thấy?

Đã hỏi Lilly danh sách ý tưởng quà sinh nhật. Hôm nay về nhà với chiếc phong bì dán nhãn DANH SÁCH QUÀ CÓ THẺ NHẬN. Bên trong, những mẫu cắt ra từ cuốn

catalog nào đó: “*Hung dữ ngơi nghỉ*”. Một đôi mèo lớn hoang dã bằng sô hung dữ nhưng đã thuần (ít nhất là lúc này!) trên những chiếc gối trang trí tỉ mỉ, nhưng vẫn không thể đánh giá thấp sự hoang dã của chúng. Báo cheetah quay mặt bên trái: \$350. Hổ quay mặt bên phải: \$325. Rồi trên tờ giấy nhớ: BỐ ƠI, LỰA CHỌN HAI: tượng “Cô bé đọc sách cho em gái”: tác phẩm trẻ thơ học của nghệ sĩ Dani người bang Nevada, bằng chất liệu sứ, sẽ gợi lại niềm vui thú vào “giờ đọc sách” và những khoảnh khắc dịu dàng mọi người cùng chia sẻ. Cô bé và em gái đọc sách trên phiến đá nhẵn: \$280.

Thấy nản. Vì 1) Tại sao một cô bé mười hai tuổi lại muốn thứ quà như của bà già thế, và 2) Cô bé mười hai tuổi lấy đâu ra ý nghĩ rằng \$300 = số tiền thích hợp cho món quà sinh nhật? Với chúng mình, đó là áo phông, chiếc áo phông chúng mình không muốn, thường là tự may lấy. Ngày xưa từng được tặng quả bóng rổ, nhưng lại là loại ABA nẩy quá, màu đỏ, trắng và xanh, vì lý do nào đó mà có hình vẽ anh hùng trên đó. Khi đập bóng, nó nẩy cao hơn bóng bình thường tận sáu mươi phân. Bạn bè gọi là “hòn bi nẩy của mày”. Khỏi nói, giá không đến ba trăm đô. Tin là mẹ đổi phiếu khuyến mại xà phòng lấy nó. Đưa cho mình, gói trong áo phông tự may, một bên tay áo dài thông xuống. Rồi giục mình mặc chiếc áo dài tay kia, ra khỏi nhà, “khoe lú bạn”. Chụp ảnh mình đang cố đi quả bóng nẩy khi thằng bạn Al níu tay áo dài, như muốn nói: Ôa, tay dài thế. Trong ảnh, quả bóng đang nẩy ra khỏi khung hình. Vẫn nhìn thấy đường cong phía dưới quả bóng, như mặt trăng, Chris M. ngược nhìn quả bóng/mặt trăng, ngỡ ngàng/lưỡng lự.

Tuy nhiên, không muốn làm Lilly buồn hay cay nghiệt

nhắc nhở con bé về điều kiện eo hẹp của nhà mình. Chúa biết con bé đã bị nhắc nhở về điều kiện eo hẹp của nhà mình thường xuyên lắm rồi. Nộp bài cho dự án “Sân nhà tớ” ở trường, Leslie Torrini mang đến những tấm hình chụp cầu phương Đông, cộng với thông tin về những cô gái Semplica (xuất thân, tuổi, v.v.), “như mọi đứa trẻ khác trong lớp” đều làm, trong khi Lilly mang đến một hộp bao cao su những năm 1940 tìm thấy năm ngoái trong nỗ lực trồng một vườn rau bất thành. Có lẽ là quyết định không hay khi để con bé mang hộp bao cao su đến nhỉ? Mình đã nghĩ, quan tâm đến lịch sử thì tốt, với cả nhiều người có lẽ cũng không nhận ra đó là hộp bao cao su. Nhưng cô giáo nhận thấy, lại còn nói ra, bọn trẻ là ó âm ī, cô giáo tranh thủ dịp này để thảo luận về tình dục an toàn, chuyện này hữu ích cho cả lớp, nhưng có lẽ không tốt lắm cho Lilly.

Về bữa tiệc, Lilly bảo nó không thích tổ chức tiệc. Mình hỏi tại sao lại không, con yêu? Con bé bảo chẳng vì lý do gì cả. Mình bảo vì cái sân, vì ngôi nhà à? Vì con sợ là, nhà nhỏ quá mà sân lại chẳng có gì, bữa tiệc sẽ nhảm chán và không thoải mái ư?

Lúc ấy con bé bật khóc và nói, Ôi bố ơi.

Thực ra, một bức tượng nhỏ có lẽ cũng không có gì thái quá. Hay đúng ra là, có lẽ sự thái quá ấy đáng được nuông chiều, do nét buồn trên khuôn mặt con bé khi nó về nhà sau buổi học về “Sân nhà tớ” và thả hộp bao cao su lên bàn cùng tiếng thở dài.

Có lẽ “Cô bé đọc sách cho em gái” chẳng, vì đó là món rẻ nhất? Dù có lẽ việc tặng món quà rẻ tiền nhất là một tín hiệu xấu? Tín hiệu căn cơ ngay cả trong nỗ lực tỏ ra hào

phóng? Có lẽ tốt nhất là mua món quà lớn. Chọn “Hung dữ ngơi nghỉ” chăng?

Mua báo cheetah bằng thẻ Visa, hy vọng con bé sẽ ngạc nhiên sung sướng?

Ngày 14 tháng Chín

Quan sát Mel Redden hôm nay. Anh ta làm tốt. Mình làm tốt. Anh ta mắc những lỗi nhỏ nhặt, mình phát hiện ra hết. Anh ta mắc một lỗi về Rác: ném lon Tab vào nhầm thùng rác. Khi ném lon Tab vào nhầm thùng rác, là phạm lỗi về Tối Ưu, vì đứng cách xa mà ném, nên ném trượt, phải đứng lên ném lại. Rồi phạm lỗi Tối Ưu thứ hai: không ngồi xuống nhặt lon Tab để ném lại, mà cúi người, như vậy sẽ tăng nguy cơ chấn thương ở lưng. Mel đồng ý với những Quan Sát của mình, rồi bảo mình Quan Sát lại. Rất thông minh. Rồi không phạm lỗi nào nữa. Không ném lon nào vào thùng rác. Không phạm lỗi Tối Ưu nào nữa, mà cứ ngồi ì ở bàn. Nên có thể thêm điều đó vào hồ sơ của anh ta. Chia tay bạn bè, vân vân và vân vân.

Một tuần nữa đến sinh nhật L.

Ghi chú cho bản thân: Đặt mua báo cheetah.

Tuy nhiên, không đơn giản thế. Gần đây có vấn đề với thẻ Visa. Đến hạn mức. Quá hạn mức. Phát hiện ra ở cửa hàng YourItalianKitchen, khi thẻ Visa bị từ chối. Để Pam và lú trẻ ở đó, đi thật nhanh ra ngoài với nụ cười giả tạo, lái xe đến bốt ATM. Rồi khoảnh khắc kinh hãi khi ATM từ chối. Gã say ở gần đó bảo máy ATM bị hỏng, chỉ cho mình đến chỗ máy ATM khác. Cảm ơn gã say bằng cái vỗ tay thiện

khi lái xe qua. Gã say giờ ngón tay giữa lén chửi. Máy ATM thứ hai, ơn Chúa, không bị hỏng, không từ chối thẻ.

Hộp tốc quay về YourItalianKitchen, thấy Pam đang uống ly cà phê thứ ba và lú trẻ đã rời khỏi ghế, lấy đồng xu gõ vào bể cá, nhân viên phục vụ tỏ vẻ khó chịu. Trả tiền mặt, với món tiền boa hậu để xin lỗi. Đã tính đến chuyện thu xu lẻ của bọn trẻ (!). Nhưng mà, nhìn chung thì tối hôm đó cũng tuyệt. Thực sự vui. Bọn trẻ lẽ độ, cho đến vụ bể cá. Nhưng vấn đề vẫn còn: Visa hết hạn mức. Thẻ AmEx cũng hết hạn mức, Discover thì gần hết. Gọi điện cho Discover: Còn 200 đô la. Nếu chúng mình chuyển 200 đô la từ tài khoản thanh toán vào (khi có lương), sẽ có dư 400 đô la trên thẻ Discover, sẽ mua được báo cheetah. Tuy nhiên vấn đề là thời gian. Hiện nay, tài khoản thanh toán chẳng có đồng nào. Lương phải về, phải khẩn trương chuyển lương vào tài khoản thanh toán, hy vọng lương có sớm. Và rồi, lúc thanh toán các hóa đơn, phải chọn không trả các hóa đơn tổng là 200 đô. Hoàn trả.

Có chút căng thẳng những ngày này.

Ghi chú cho thế hệ tương lai: Vào thời chúng tôi, có những thứ như là thẻ tín dụng. Công ty cho mượn tiền, mình phải trả lãi suất cao. Chuyện này hay khi mình thực sự không có tiền để làm điều mình muốn (chẳng hạn như mua một con báo cheetah tốn kém). Khi đang an toàn ở thời tương lai thì các người có thể nói: Nếu không đủ tiền làm gì thì cứ không làm nữa, chẳng phải tốt hơn sao? Nói thì dễ lắm! Các người không ở đây, trong thế giới của chúng tôi, với lú trẻ, lú trẻ mình yêu thương, trong khi những kẻ khác làm điều tốt đẹp cho con cái họ, như là hành trình di sản đến Nice nếu là

nhà Mancini hay ba tuần xem tàu đánh ở Bahamas nếu là Gary Gold và cậu con trai chải chuốt rám nắng Byron.

Điều kiện eo hẹp thật là khó chịu.

Có rất nhiều điều mình muốn làm và trải nghiệm và tặng cho bọn trẻ. Thời gian trôi nhanh quá, lũ trẻ lớn nhanh quá. Nếu không phải lúc này thì bao giờ? Bao giờ chúng mình mới cho chúng được hưởng sự hào phóng và cảm giác rộng rãi? Chưa bao giờ đi Hawaii hay chơi dù lượn hay đội mũ rơm hứng lên thì mua, ngồi ăn trưa ở quán ven biển. Nên mình lo lắng: Lớn lên trong cảnh thiếu thốn, liệu chúng có trở nên dè dặt? Nói thế không có nghĩa là chúng đang lớn lên trong cảnh thiếu thốn. Nhưng mà, có những điều chúng mình muốn nhưng không thể có được. Nếu lũ trẻ bị nuôi dạy quá dè dặt, do thiếu thốn, liệu thế giới có nhai nát chúng rồi nhổ ra? Muốn mua cái hộp lớn, trang trí như một kho báu bị chôn vùi, đem chôn đi, lập một bản đồ, giấu bản đồ, dẫn chúng đến bản đồ mà không để chúng hay. Rồi, khi chúng mang bản đồ đến thì nói: Lỗi bịch thật, đừng có mơ mộng hão huyền, hãy thận trọng, hãy giản dị, thế giới tàn nhẫn lắm. Và khi bọn chúng vẫn cố chấp đi tìm, và thực sự tìm thấy kho báu, chẳng phải đấy là bài học tuyệt vời về việc hãy kiên gan bền bỉ sao? Nhưng làm thế nào? Tìm đâu ra cái hộp như vậy? Nên bỏ gì vào hộp mà không tốn nhiều tiền? Làm sao đào một cái hố to như thế, và bao giờ? Cuối tuần lúc nào cũng bận. Nếu có nhiều tiền hơn, có thể thuê giúp việc, thuê làm vườn, cho mình có thời gian tìm cái hộp, bỏ đồ vào hộp, đem chôn. Hoặc cho người làm vườn chôn hộp, sau khi mình đã bỏ đồ vào đó. Hoặc để giúp việc bỏ đồ vào. Nhưng không có tiền thuê làm vườn hay giúp việc, hay tiền mua hộp kho báu,

hay mua vật báu mà bỏ vào hộp, và thực ra chẳng có tiền mà mua dụng cụ để làm bẩn đồ cho ra vẻ cũ kỹ.

Nhưng mà, đã chiến thì chiến cho ra trò! Nghĩ về bố. Khi mẹ rời bỏ bố, bố vẫn đi làm. Bị sa thải thì đi giao báo. Mất tuyển giao báo này thì tìm tuyển giao ít báo hơn. Dần dần được nhận lại tuyển giao báo tốt. Đến lúc qua đời, bố đã có công việc tốt gần bằng công việc ban đầu ông đánh mất. Và trả hết số nợ phát sinh sau khi bị giáng cấp xuống tuyển giao ít báo hơn.

Ghi chú cho bản thân: Thăm mộ bố. Mang theo hoa. Nói chuyện với bố về một số điều mình đã nói vào thời làm giao báo, do không đủ tiền thuê vest đuôi tôm đi dạ hội mà phải mặc bộ vest cũ của bố, tất nhiên là không vừa. Nhưng không cần phải thô lỗ. Bố đâu có lỗi khi cao hơn mình những ba chục phân, thành thử ống quần dài thượt che đi đôi giày mượn của bố, một đôi giày bó chặt vì bố tuy cao nhưng bàn chân lại nhỏ xíu.

Bố là người tốt. Luôn làm việc chăm chỉ vì chúng mình, không bao giờ bỏ rơi chúng mình, và luôn mua kẹo về nhà, ngay cả trong những ngày buồn bã khi ông mới phải chuyển sang tuyển đưa ít báo hơn.

Ngày 15 tháng Chín

Khỉ thật. Kế hoạch sẽ không thành. Không thể chuyển tiền sang thẻ Discover đúng thời hạn. Cần thời gian để xử lý.

Vậy là không báo cheetah.

Phải nghĩ ra cái gì khác cho Lilly để chúng mình có thể tặng con bé ở bữa tiệc nhỏ toàn người nhà với nhau ở

trong bếp. Hay có khi là làm như mẹ mình đôi khi vẫn làm nhỉ, tức là khi không có sẵn quà thì bọc tấm hình món quà đó cùng một bức thư hứa hẹn. Tuy nhiên, ghi chú cho bản thân: Không làm theo mẹ trong những vấn đề khác, tức là, khi con mình muốn đổi thành hiện vật thì lại đảo mắt, làm ra vẻ cáu tiếc rồi hỏi thế con tưởng tiền mọc ở trên cây đấy phỏng.

Không. Khi Lilly mang phiếu quà tặng đến cho mình, mình sẽ khiến con bé ngạc nhiên bởi sự hào phóng của mình, bằng cách đưa con bé đi ăn một bữa trưa hoa lệ tại nhà hàng xịn nhất thành phố, chưng diện đẹp đẽ, chủ nhà hàng lại gần, nói pha giọng Pháp, *Ô có vẻ như hôm nay là ngày đặc biệt của ai đó thì phải*, và Lilly đỏ mặt (ghi chú cho bản thân: học câu tiếng Pháp *Vâng, vâng, hôm nay là sinh nhật của cháu nhà tôi*), sau đó chúng mình sẽ đi mua tượng, và để làm con bé ngạc nhiên, mình sẽ mua cho nó không chỉ một, mà hai bức tượng, và hơn thế, sẽ mua những bức tượng đặt hơn thứ vớ vẩn rẻ tiền trong catalog.

Ghi chú cho bản thân: Tìm mẫu quảng cáo có hình báo cheetah để làm phiếu ghi nợ quà tặng. Đã để nó trên cái bàn nhỏ nhưng không thấy đâu nữa. Có lẽ đã dùng để ghi tin nhắn điện thoại? Có lẽ đã dùng để hót cái thứ nhỏ xíu mà con mèo khạc ra?

Ghi chú cho bản thân: Tìm nhà hàng xịn nhất thành phố.

Tội nghiệp Lilly. Khuôn mặt ngọt ngào đầy hy vọng của con bé khi đội vương miện của tiệm ăn nhanh Burger King hồi còn nhỏ xíu, và giờ thì thế này đây? Con bé không biết định mệnh sắp đặt nó không phải là một công chúa, mà là

một cô bé nhà nghèo. Hơi hơi nghèo thoi. Không phải là con nhà giàu có bậc nhất.

Không tiệc, không quà. Mà có khi còn không có hình báo cheetah trong phiếu ghi nợ quà tặng nữa. Có thể vẽ báo cheetah, nhưng có khi con bé sẽ tưởng mình sắp được tặng lạc đà mất. Hoặc, đúng hơn, sẽ không được tặng lạc đà. Mình không phải người giỏi vẽ cho lăm. Ha ha! Phải giữ cho tinh thần vui vẻ. Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ vân vân và vân vân...

Mình chắc một ngày nào đó những ước mơ sẽ thành sự thật. Nhưng bao giờ? Sao không phải lúc này? Tại sao không?

Đau đầu dữ dội ba ngày liền rồi.

Ngày 20 tháng Chín

Xin lỗi vì đã im lặng, nhưng mà ôi chà!

Vui quá/bận quá nên chẳng viết được!

Thứ Sáu là ngày tuyệt vời hơn bao giờ hết! Thậm chí chẳng cần phải viết ra, vì sẽ không bao giờ quên ngày tuyệt diệu này! Nhưng sẽ ghi lại cho thế hệ sau. Họ nên biết vận may và niềm hạnh phúc là có thực và có thể xảy ra! Muốn họ biết là ở nước Mỹ thời mình sống, điều gì cũng có thể xảy ra!

Cảm giác kỳ cục khi nhìn vào đoạn viết hôm trước và đọc được câu “Tại sao không phải lúc này?” bởi vì *chính xác*! Đây chính xác là điều đã xảy ra!

Ôi ôi ôi, mình chỉ có thể nói vậy! Còn nhớ, như nói ở trên, chuyện hay mua vé cào xổ số lúc ăn trưa không? Mình đã nhắc đến chưa nhỉ? Có lẽ là chưa nhắc? Ô, thứ Sáu, trúng MUỜI NGÀN! Thứ Sáu hàng tuần, để thưởng cho bản thân

vì một tuần tốt đẹp, mình dừng ở cửa hiệu gần nhà, tự đái mình một cái bánh Butterfinger với một vé cào xổ số. Đôi khi, nếu là tuần vất vả, thì hai Butterfinger. Đôi khi, nếu tuần rất vất vả, ba Butterfinger. Nhưng nếu ba Butterfinger thì không vé cào. Nhưng thứ Sáu đã trúng MUỒI NGÀN!! Trúng vé cào! Thả cả hai cái bánh xuống đất, đứng đó cầm đồng xu cào, miệng há hốc. Lảo đảo đâm vào giá đựng tạp chí. Gã kia cầm vé, đọc vé, và nói: trúng rồi! Gã kia bước ra, đựng giá đựng tạp chí lên, bắt tay mình.

Rồi bảo chúng mình sẽ nhận séc, séc MUỒI NGÀN ĐÔ, trong vòng một tuần.

Chạy vội về nhà, quên cả ô tô. Chạy lại lấy xe. Giữa đường, nghĩ thế quái nào, chạy bộ về nhà. Pam lao ra, bảo xe đâu? Cho cô ấy xem vé cào, cô ấy đứng sững người trước sân.

Chúng ta giàu rồi à? Thomas nói, phi ra, nắm vòng xích cổ Ferber mà kéo.

Không giàu, Pam nói.

Chỉ giàu hơn thôi, mình nói.

Giàu hơn thôi, Pam nói. Khỉ thật.

Rồi tất cả nhảy nhót trong sân, Ferber đần mặt ra trước điệu nhảy bất ngờ, rồi cũng nhảy điệu của riêng nó, bằng cách quay đầu cắn đuôi.

Rồi dĩ nhiên là phải quyết định tiêu tiền thế nào. Đêm hôm đó, trên giường, Pam bảo một phần trả nợ thẻ tín dụng? Cảm giác của mình là đúng, OK., có thể làm được. Nhưng dường như mình không phấn khích, và chuyện đó cũng không làm cô ấy phấn khích.

Pam: Sẽ thật hay nếu làm gì đó đặc biệt cho sinh nhật Lilly.

Mình: Anh cũng nghĩ vậy, chính xác là thế, phải rồi!

Pam: Con bé có thể dùng một chút, nó thực sự thất vọng lắm rồi.

Mình: Em biết sao không, hãy làm thế đi.

Bởi Lilly là con gái lớn, chúng mình thương yêu nó, thương yêu đến mức con bé trở thành nỗi lo.

Nên chúng mình lên kế hoạch, rồi thực hiện.

Đó là: đến công ty thiết kế sân vườn Greenway, thuê họ bài trí lại hoàn toàn cái sân, gồm mười bụi hồng + lối đi tuyêt túng + ao + một bồn tắm sục nhỏ nhô + bốn cô gái Semplica làm cảnh! Phần thú vị nhất là, sao để làm cho xong sớm? Hơn nữa, làm một cách bí mật? Greenway bảo, với mức giá đó, có thể làm trong một ngày, lúc bọn trẻ đang ở trường. (Ghi chú cho bản thân: Viết thư khen ngợi Melanie, cô gái ở Greenway: Một người điều phối tuyệt vời).

Bước hai là, gửi thư mật mời dự bữa tiệc bất ngờ sẽ được tổ chức vào tối hôm cái sân vườn hoàn thiện, tức là ngày mai, đó là lý do tại sao cuốn nhật ký này im lìm cả tuần vừa rồi, xin lỗi, xin lỗi nha, vì bạn quá đi!

Pam và mình phổi hợp rất tốt, như ngày xưa, ăn ý và chặt chẽ, đồng thuận tuyệt đối, đêm hôm đó khi đã thu xếp xong mọi việc, đi ngủ sớm (!!). (Màn xoa bóp, đừng hỏi!)

Xin lỗi nếu nghe sến quá.

Chỉ vì mình hạnh phúc quá thôi.

Đôi khi bạn rộn quá không trông thấy cô ấy/cô ấy cũng không thấy mình. Nhưng khi chúng mình trông thấy nhau, thì y như những ngày đầu, chẳng hạn như cái ngày hẹn đầu tiên ở hồ Melody, khi vào hang Spelunker, chúng mình hôn

nhau gần đát hình nộm râu xám, giữa mùi clo từ thác nước màu xanh nhạt gần đó.

Bắt đầu câu chuyện đẹp của chúng mình.

Quá hạnh phúc.

Ghi chú cho thế hệ tương lai: Hạnh phúc là điều có thể. Và khi hạnh phúc, tốt hơn nhiều so với điều ngược lại, nghĩa là buồn. Hy vọng các bạn biết về nó! Mình từng biết, nhưng đã quên. Mình đã trở nên quen với cảm giác hoi buôn! Hoi buôn, vì áp lực, vì lo lắng về điều kiện eo hẹp. Nhưng lúc này, ô, không: hạnh phúc!

Ngày mai là tiệc lớn cho Lilly.

21 tháng Chín! Sinh nhật Lilly (!)

Có những ngày hoàn hảo đến độ ta cảm thấy: cuộc đời là thế này đây. Khi già, sẽ cảm thấy cả cuộc đời này xứng đáng, vì mình được trải nghiệm cái ngày tuyệt vời này.

Hôm nay là một ngày như vậy.

Có lẽ phấn khích quá không kể đúng trình tự được, cộng với mệt mỏi sau một ngày dài tuyệt vời. Nhưng sẽ cố.

Buổi sáng, bọn trẻ đến trường như thường lệ. Greenway đến lúc mười giờ. Họ rất tử tế. Lại còn to lớn! Một người có kiểu tóc mào gà. Vườn xong lúc hai giờ (!). Có hoa hồng, có đài phun nước, có lối đi. Xe tải chở các cô gái Semplica đến lúc ba giờ. Các cô xuống xe, đứng e thẹn gần bờ rào trong khi người ta đặt giá đỡ. Giá đỡ đẹp: đã chọn “Lexington” (giá tầm trung): cột trụ đồng có mái kiểu thuộc địa, đòn bẩy EzyReleese.

Các cô gái Semplica đã mặc sẵn váy trắng. Dây siêu vi đã

luôn qua. Các cô cầm dây siêu vi chùng trong tay, như người leo núi giữ dây thừng. Chỉ có điều không có núi (!). Một cô ngồi xổm trong khi những cô khác đứng lẽ phép/lo lăng, cô ngủi những bông hồng mới trổng. Cô rụt rè vẫy tay, một cô khác nói gì đó với cô, kiểu như: Này, không được vẫy tay. Nhưng mình vẫy tay đáp lại, như muốn nói: Trong nhà này, vẫy tay chào cũng không sao.

Bác sĩ giám sát việc sắp đặt theo luật. Quá trẻ! Trông như lê ra nên làm việc ở tiệm ăn nhanh Wendy ấy. Bảo chúng mình có thể chọn xem hay không xem họ nhắc các cô gái Semplica lên. Đưa mắt nhìn mình ý nhị, đánh mắt về phía Pam, kiểu như muốn nói: Vợ anh chắc sẽ thấy ghê? Pam cũng hơi ghê mấy chuyện thế này. Đôi khi cô ấy không thích xử gà còn sống. Mình rủ cô ấy vào nhà cắm nến lên bánh.

Một lát sau, tiếng gõ cửa: Bác sĩ bảo đã nâng xong rồi.

Mình: Vậy chúng tôi xem được chứ?

Anh ta: Hắn rồi.

Bọn mình bước ra. Các cô gái Semplica giờ đã ở trên cao, cách mặt đất chừng một mét, đang mỉm cười, xoay xoay trong gió nhẹ. Theo thứ tự, trái sang phải: Tami (Lào), Gwen (Moldova), Lisa (Somalia), Betty (Philippines). Hiệu ứng tuyệt vời. Mình đã quá thường xuyên thấy cảnh tương tự trong sân nhà những kẻ giàu có hơn, làm cho sân nhà mình dường như đột nhiên giàu có, cảm thấy bản thân như là người khác, như thể cuối cùng mình cũng sánh vai với những người khác ở cùng thời đại đang sống.

Ao tuyệt vời. Những bụi hồng tuyệt vời. Lối đi, bồn sục tuyệt vời.

Mọi thứ đã xếp đặt xong.

Không thể tin chúng mình đã làm được điều này.

Đến trường sớm đón Lilly. Lilly cực kỳ xấu hổ, bởi ngày sinh nhật mà không ai nói chúc mừng sinh nhật lúc ăn sáng, và đến lúc này vẫn không tiệc không quà, lại còn phải đến bác sĩ, để tiêm?

Bởi vì đó là cú lừa.

Trên xe, vờ như lạc đường. Lilly (chán nản): Bố ơi, sao bố có thể lạc đường khi mà ta suốt đời khám ở bác sĩ Hunneke? (Pam đã sắp xếp trước với y tá, và khi cuối cùng mình cũng “tìm thấy” phòng khám, cô y tá bước ra nói bác sĩ bị ốm, ốm lăm không tiêm được: Chuyện đầu tiên trong chuỗi những điều siêu cấp ngạc nhiên dành cho Lilly!)

Trong khi đó ở nhà: Pam, Thomas, Eva tất tả trang trí. Đồ ăn được mang đến (BBQ của quán Snakey). Bạn bè đến. Nên khi Lilly xuống xe, con bé thấy gì ngoài cái sân mới toanh đầy bạn bè ở trường ngồi bên chiếc bàn picnic mới tinh gần bồn sục mới coóng (ghi chú cho bản thân: viết thư khen ngợi lú trẻ vì đã kìm néng/giữ bí mật một cách đáng ngưỡng mộ như vậy), và một hàng bốn cô gái Semplica, Lilly đã thật sự bật khóc vì hạnh phúc!

Rồi nước mắt nhiều hơn khi những hộp quà hồng long lanh được mở, “Hung dữ ngơi nghỉ” cộng với “Cô bé đọc sách cho em gái” lộ ra. Lilly chạm vào những bức tượng nhỏ đúng y như mình đã nhớ. Cộng với “Sứng sốt mùa hè” (anh hề câu cá \$380), món này con bé thậm chí còn không yêu cầu (để chứng minh cho sự hào phóng). Thêm vài làn sóng nước mắt vui sướng, những cái ôm, ngay trước mặt bạn bè, như thể lòng biết ơn/tình yêu dành cho chúng mình lớn hơn nhiều so với nỗi sợ bị bạn bè trách móc.

Khách dự sinh nhật chơi những trò thông lệ như “Nối đuôi nhau”, vân vân và vân vân. Chẳng hiểu sao toàn chơi những trò tốn năng lượng trong cái sân mới đẹp đẽ này. Bọn trẻ vui sướng, cảm ơn chúng mình vì đã mòi, nhiều đứa nói chúng thích mê cái sân. Sau đó nhiều bậc cha mẹ còn nấn ná lại, bảo là họ thích cái sân lắm.

Và Chúa ơi, nhìn khuôn mặt Lilly khi tất cả đã về hết mà xem!

Mình biết con bé sẽ nhớ mãi ngày hôm nay.

Chỉ có một chuyện hơi buồn: Sau bữa tiệc, lúc thu dọn, Eva vụt chạy đi, thô bạo bế con mèo lên như cách con bé đôi khi vẫn làm khi tức giận. Mèo càu con bé, chạy đến Ferber, càu cả Ferber. Ferber lao vọt đi, nhào vào bàn, lọ hoa hồng mua cho Lilly đổ xuống vỡ tan trên người Ferber.

Chúng mình tìm thấy Eva trong tủ đồ.

Pam: Cưng ơi, cưng à, chuyện gì vậy?

Eva: Con không thích. Như thế không tốt.

Thomas (chạy vội lại, mang theo con mèo để tóm nó là chủ con mèo): Họ muốn mà, Eva. Kiểu như là họ đã nộp đơn xin làm việc ấy.

Pam: Đừng nói “kiểu như là”.

Thomas: Họ đã nộp đơn xin làm việc ấy.

Pam: Nơi quê hương họ, những cơ hội không được tốt như vậy.

Mình: Chuyện này giúp họ chăm lo được cho những người họ yêu quý.

Eva quay mặt vào tường, môi dưới trề ra kiểu sắp khóc.

Rồi mình nảy ra một ý: Vào bếp, lật đến trang Lý lịch Cá nhân. Ôi trời ơi. Tệ hơn mình nghĩ: Cô gái Lào (Tami) xin làm

việc này vì có hai cô chị đã phải vào nhà thổ. Cô gái Moldova (Gwen) có người chị họ mà cô tưởng đang làm người lau cửa sổ ở Đức, nhưng không: nô lệ tình dục ở Kuwait (!). Cô gái Somalia (Lisa) chứng kiến cha + em gái chết vì bệnh AIDS, trong cùng túp lều tranh bé tí, cùng năm. Cô gái Philippines (Betty) có cậu em trai “rất thạo máy vi tính”, bố mẹ không có tiền cho đi học cấp ba, phải sống dưới chái nhà chật hẹp cùng ba gia đình khác, vì chái nhà nhỏ của họ đã sụt theo sườn đồi trong trận động đất.

Mình chọn “Betty”, quay lại tủ đồ, đọc to mục về “Betty”.

Mình: Thế có giúp gì không? Giờ con đã hiểu chưa? Con có thể tưởng tượng em trai của cô ấy được đi học trường tốt, nhờ có cô ấy, nhờ có chúng ta?

Eva: Nếu mình muốn giúp họ, sao mình không cho họ tiền là xong?

Mình: Ôi con yêu.

Pam: Đi xem nào. Đi xem họ có buồn không nào.

(Trông không buồn. Thực ra đang chuyện trò khe khẽ dưới ánh trăng.)

Bên cửa sổ Eva đứng lặng lẽ. Một cái giếng sâu. Rất nhạy cảm. Thậm chí từ hồi còn bé xíu, Eva đã nhạy cảm rồi. Khi con mèo Squiggy sắp chết, Eva đã nằm ngủ bên cạnh ổ mèo, dùng lọ nhỏ mắt cho Squiggy uống nước. Trái tim nhân hậu. Nhưng mình lo, Pam lo: nếu con quá nhạy cảm, con bước ra thế giới, thế giới sẽ ăn tươi nuốt sống con mất, tức là, cần chút cứng rắn phải không?

Lilly, ngược lại, tối nay đã ngồi viết thư cảm ơn mọi người hết một lượt, dọn dẹp bếp mà không ai bắt, rồi cầm đèn pin đi ra vườn, dọn chỗ Ferber dậy ra bằng cái xéng mới

mà có vẻ như con bé đã đạp xe đi mua ở FasMart bằng tiền riêng (!).

Ngày 22 tháng Chín

Giai đoạn hạnh phúc vẫn tiếp nối.

Mọi người ở chỗ làm tò mò về vụ trúng vé cào. Mang ảnh chụp sân đến chỗ làm, dán lên khoang ngồi, đồng nghiệp đến, ngưỡng mộ. Steve Z. hỏi có thể ghé qua nhà lúc nào đó để tận mắt ngắm cái sân không. Đây lần đầu tiên: Steve Z. chưa bao giờ đếm xỉa gì tới mình trước đây. Thậm chí còn hỏi lời khuyên của mình: mình mua vé cào ở đâu, thường hay mua bao nhiêu vé, Greenway = công ty uy tín?

Xấu hổ phải thừa nhận chuyện này làm mình vui thế nào.

Lúc ăn trưa, vào trung tâm thương mại mua bốn chiếc áo mới. Tán dốc ở hàng quần áo: Tôi chỉ có mỗi hai cái áo. Không phải vậy. Nhưng có ba chiếc màu xanh dương tương tự nhau và hai chiếc màu vàng y hệt. Nên hay lắn lộn. Thường không mua đồ mới cho bản thân. Luôn cảm thấy quần áo mới cho lũ trẻ quan trọng hơn, tức là, không muốn những đứa khác bảo con mình chỉ có hai cái áo vân vân và vân vân. Về phần Pam, Pam rất đẹp, sinh ra trong nhung lụa. Không muốn người đẹp giàu có trước đây mặc đi mặc lại một bộ đồ, rồi cảm thấy: hồi trẻ có quá trời quần áo, nhưng giờ, vì anh ta (nghĩa là mình), ôi không, ăn mặc xấu tệ hại.

Đính chính: Pam không sinh ra trong nhung lụa. Cha của Pam = nông dân ở một thị trấn nhỏ. Có nông trại lớn ở rìa một thị trấn nhỏ. Nên so với những cô gái ở các nông trại

nghèo hơn và nhỏ hơn, Pam = cô gái nhà giàu. Nếu nông trại đó ở gần thị trấn lớn hơn thì chỉ ở mức trung trung, nhưng không: thị trấn nhỏ quá, nông trại khiêm nhường = cả một gia sản.

Dù sao thì Pam vẫn xứng đáng những gì tốt nhất.

Trên đường về nhà, ghé cửa hàng đã mua vé cào. Mua vé cào, cộng bốn cái Butterfinger. Nghĩ về ngày xưa khốn khổ, khi mà, trong chiếc áo cũ nực cười, mình cảm thấy xấu hổ/tội lỗi vì đã mua dù chỉ một cái bánh Butterfinger.

Gã đứng quầy nhớ ra mình, bảo: Này, ông Vé Cào, ông Thắng Lớn!

Mọi người trong cửa hàng quay ra nhìn. Mình vãy vãy những chiếc Butterfinger, mỗi tay hai cái, như vương trượng, vương trượng mi ni, rồi bước ra, cảm thấy lâng lâng hạnh phúc.

Sao lại hạnh phúc ấy à?

Thật hay vì trúng thưởng, được làm người chiến thắng, được người khác biết mình là người chiến thắng.

Về nhà, ra phía hông nhà để xem cái sân. Sân tuyệt vời: cá tung tăng bơi lội gần đám hoa súng, ong kêu rộn ràng quanh những bụi hồng, những cô gái Semplica váy trắng tươi mới, vuông nắng chiếu lên bãi cỏ, bụi bốc lên gây cảm giác uể oải ngày hè muộn, đội Dịch Vụ Lối Sống (tức là nhân viên Greenway ghé qua ba lần mỗi ngày, mang đồ ăn, nước uống cho các cô gái Semplica, đưa các cô đến SmallJon trên thùng xe tải, xử lý những vấn đề phụ nữ vân vân và vân vân) đang làm việc miệt mài ngoài vườn.

Cô gái Greenway: Như có phép màu ở đây ấy ạ.

Trong nhà, thấy Leslie Torrini ghé chơi (!). Chuyện này

= động trời. Leslie chưa bao giờ ghé chơi một mình. Con bé bảo nó thích cách những cô gái Semplica treo gần ao, như thế sẽ có bóng dưới ao. Gọi về nhà đòi cái ao. Mẹ Leslie gọi Leslie là đứa bé hư hỏng, bảo không ao iếc gì cả. Chuyện này = ghi điểm lớn cho Lilly. Nói thế không có nghĩa chúng mình thấy vui vì người khác không vui. Mà Leslie thường vui khi Lilly không vui, nên có lẽ cũng ổn thôi, nếu chỉ một lần, Leslie = hơi buồn, trong khi Lilly = đang phơi phới?

Các cô bé ra sân, ở ngoài sân một hồi lâu. Pam và mình ngó ra. Hai đứa có hòa hợp không nhỉ? Hai đứa có đang tựa đầu vào nhau dưới bóng cây, trao đổi những chuyện riêng tư con gái, củng cố vị trí của Lilly là bạn của Leslie? Chẳng biết nữa. Chúng nó đều quay mặt đi.

Mẹ của Leslie đến (trên xe BMW). Leslie, mẹ Leslie bàn tán về cái ao.

Mẹ Leslie: Les, con yêu, con đã có ba dòng suối rồi.

Leslie (châm chọc): Thế dòng suối là ao hả mẹ?

Mẹ con nhà Leslie vể.

Lilly hôn lên má mình cảm ơn, chạy lên nhà hát một giai điệu vui vẻ.

Hạnh phúc quá. Cảm thấy quá may mắn. Chúng mình đã làm gì mà đáng được như vậy? Một phần, đúng vậy: may mắn. Trúng thưởng vé cào = may mắn. Nhưng tục ngữ có câu, may mắn = chín mươi phần trăm kỹ năng. Hay sự chuẩn bị nhỉ? Chuẩn bị = chín mươi phần trăm kỹ năng? Kỹ năng = chín mươi phần trăm may mắn? Không nhớ chính xác câu châm ngôn đó. Dù sao, cũng phải tự khen chúng mình, đã xử lý tốt vận may của mình. Không phát rõ lên, mua thuyền, mua ma túy (!), mất kiểm soát, trở nên bất mãn, tìm kiếm nhân

tình, vênh váo. Vẫn cứ chăm chút cho gia đình, biết được thành viên gia đình (Lilly) cần gì, lặng lẽ/khiêm nhường đảm bảo con bé có điều nó cần.

Ghi chú cho bản thân: Cố kéo dài cảm xúc tích cực liên quan đến chuyện trúng vé cào sang mọi mặt cuộc sống. Hiện diện có ảnh hưởng hơn ở nơi làm việc. Thăng tiến nhanh chóng (một cách vui vẻ, với nụ cười trên môi), tăng lương. Chăm sóc hình dáng cho tươm nhất, bắt đầu ăn mặc đẹp hơn. Học guitar? Nhất định phải để ý đến vẻ đẹp xung quanh? Tại sao không tự học hỏi về chim, hoa, cây, những chòm sao, trở thành một công dân thực thụ của thế giới tự nhiên, dạo quanh khu dân cư cùng bọn trẻ, kiên nhẫn dạy chúng tên của các loài chim, hoa, vân vân và vân vân? Sao không đưa bọn trẻ đi châu Âu? Bọn trẻ chưa bao giờ được đi. Chưa bao giờ, trên dãy Alp, được uống sô cô la nóng trong quán cà phê trên núi, được ông chủ quán tóc trắng tốt bụng phục vụ và khen lũ trẻ thật tinh tế/thân thiện so với lũ trẻ con Mỹ giàu có/thô lỗ (chúng luôn lờ đi cô con gái xinh đẹp tật nguyên tóc thắt bím của ông), nên ông chỉ cho chúng con đường núi bí mật dẫn đến một trảng đất trống tuyệt vời trong rừng, lũ trẻ nô đùa trên trảng đất đó, ngồi cùng cô bé tật nguyên xinh đẹp trên bãi cỏ, sau đó bảo rằng đó là ngày đẹp nhất đời chúng, giữ liên lạc với cô bé tật nguyên qua email, chúng mình thu xếp phẫu thuật ở đây cho cô, bác sĩ phẫu thuật xúc động đến mức ông ta đồng ý mổ miễn phí, cô bé lên trang nhất báo của thành phố mình, chúng mình lên trang nhất báo của họ ở Alp?

Ha ha.

Vui quá đi.

Thế mới có những suy nghĩ ảo tưởng này.

(Thực ra chính mình cũng chưa bao giờ đi châu Âu. Bố cảm thấy phần thức ăn ở đó quá ít. Rồi bố mất việc, đi giao báo, phần thức ăn = điểm cản tranh luận.)

Trước nay tôi vẫn mong du đi qua cuộc đời, độc giả tương lai thân mến ạ. Lúc này mới thấy điều đó. Trúng thưởng vé cào giống như tiếng gọi thức tỉnh. Hồi hả tốt nghiệp đại học, giành được Pam, tìm được việc, sinh em bé, thăng tiến trong công việc, quên đi cảm giác từng có khi còn bé về định mệnh đặc biệt, lúc ngồi trong tủ phòng ngủ đầy mùi tuyết tùng, ngược lên nhìn cây đung đưa theo gió qua ô cửa sổ trên cao, cảm thấy ngày nào đó mình sẽ làm được điều vĩ đại.

Đến đây quyết tâm sống cuộc sống theo cách mới mạnh mẽ hơn, bắt đầu TỪ GIÂY PHÚT NÀY (!)

Ngày 23 tháng Chín

Lo cho Eva quá.

Như mình đã nói ở trên, Eva = nhạy cảm. Điều này tốt, Pam và mình cảm thấy: nhạy cảm = dấu hiệu của sự thông minh. Nhưng Eva dường như lại có suy nghĩ rằng nhạy cảm = cách hiệu quả để gây chú ý, nghĩa là, đã phát triển xu hướng đặt mình tách biệt với mọi người, có lẽ như một cách để làm nổi bật bản thân, nghĩa là, tự coi mình tốt đẹp hơn, tinh túy hơn những người khác? Trước đây, đã từ chối ăn thịt, ngồi trên ghế da, sử dụng dĩa nhựa sản xuất ở Trung Quốc. Khi còn bé thì làm thế cũng khá đáng yêu. Nhưng Eva giờ đã lớn hơn rồi, có cảm giác như xu hướng phản đối vì quy tắc đạo đức này bắt đầu có đôi chút kiểu cách + trở thành nguyên tắc cơ bản trong cách con bé nhìn nhận bản thân?

Cuộc sống gia đình vào thời đại chúng tôi đôi khi giống như trò đập chuột, thưa độc giả tương lai. Thế hệ tương lai có còn chơi trò này không? Con chuột chui bằng nhựa hiện ra, mình lấy búa đập vào, nó chết, rơi xuống, con khác hiện ra, mình đập, chết? Có lẽ với các người đó là trò chơi kỳ lạ/bạo lực, độc giả tương lai nhỉ? Những kẻ thậm chí không cần ăn để sống? Chỉ bay lơ lửng suốt ngày, mỉm cười ấm áp với nhau? Đôi khi dường như, khi một đứa bé hạnh phúc, thì một đứa bé khác “trồi lên”, nghĩa là, kêu ca, đòi hỏi bố mẹ phải “đập” nó, nghĩa là giải quyết những kêu ca.

Có vẻ như giờ đến lượt Eva.

Hôm nay cô giáo của Eva, cô Ross, gửi một bức thư về nhà: Eva làm trò. Eva bắn tính, Eva giật chân, Eva ném hộp đựng đồ ăn cho cá vào John M. khi John M. đòi đến lượt mình cho cá ăn. Không giống Eva tí nào, cô R. nói: Eva vốn là đứa trẻ đáng yêu nhất, tốt bụng nhất trong lớp.

Ngoài ra, những bức tranh của Eva gần đây trở nên rất lạ.

Mẫu tranh lạ đính kèm theo đây:

Ngôi nhà điển hình. (Nhìn là đoán được con bé vẽ nhà chúng mình, vì cây anh đào giả = vòng xoáy màu hồng.) Trong sân những cô gái Semplica chau mày. Một cô (“Betty”) có ý nghĩ được ghi trong ô chữ: ÁI! ĐAO QUÁ ĐI MÚT. Cô thứ hai (“Gwen”) chỉ ngón tay xương xẩu vào nhà: CẨM ƠN NHỀU. Cô thứ ba (“Lisa”), nước mắt lăn trên má: SẼ THẾ NÀO NẾU CHÁU LÀ CON CỦA CÔ CHÚ?

Pam: Ô. Có vẻ như chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Mình: Không, chưa đâu.

Chở Eva đi dạo. Đưa qua Eastridge, đồi Lemon. Chỉ

những căn nhà có các cô gái Semplica. Cho Eva đếm. Rốt cuộc, có khoảng 50 ngôi nhà thì 39 nhà có.

Eva: Vậy chỉ vì mọi người đều làm nên việc đó trở thành đúng à.

Đáng yêu đấy. Eva nhại lại lời anh, Pam à.

Ở ngã tư Waddle Duck, có một dây tám cô gái Semplica: các cô cầm tay nhau, tạo thành hiệu ứng (búp bê giấy) rất đẹp. Đường như tất cả đang cùng nhau hát. Ba đứa trẻ tuổi chập chững đuổi nhau quanh giá đỡ, hai chú cún rượt theo chúng.

Mình: Ái chà. Cảnh tượng trông thảm quá đi mất.

(Eva sắc sảo, Eva dí dỏm. Thế nên sẽ hay đùa với Eva.)

Eva im lặng.

Dừng ở quán Fritz's Chillhouse, mình ăn kem thuyền chuối, Eva gọi món Tuyết Tan, chúng mình ngồi trên một con cá sấu lớn bằng gỗ, ngắm mặt trời lặn.

Eva: Con thậm chí... thậm chí không hiểu tại sao họ không chết.

Thế là mình chợt hiểu ra, với một chút nhẹ nhõm: Eva chống cự một phần vì con bé không hiểu nguyên tắc khoa học cơ bản của sự việc. Hỏi Eva có biết sao lại có con đường tên Semplica không. Không biết. Vẽ đầu người lên giấy ăn, giải thích: Lawrence Semplica = bác sĩ + giải pháp thông minh. Tìm cách dẫn dây siêu vi vào não bộ mà không gây tổn hại, không gây đau đớn. Công nghệ dùng tia la de để tạo đường dẫn. Sau đó dây siêu vi đâm xuyên qua nhờ đầu dẫn bằng lụa. Dây siêu vi đi vào đằng này (chạm vào thái dương Eva), ra đằng này (chạm vào bên kia). Rất nhẹ nhàng, không đau, các cô gái Semplica ra đời sau toàn bộ quá trình này.

Rồi quyết định ngồi ngang hàng cùng Eva.

Giải thích: Chị Lilly đang ở giai đoạn quan trọng. Năm tới, chị Lilly sẽ bước vào cấp ba. Bố mẹ muốn chị Lilly lên cấp ba có thể ngẩng cao đầu, là một thiếu nữ tự tin, cảm thấy gia đình mình cũng tốt/khá giả như bất cứ gia đình nào khác, sân vườn nhà mình cũng gần bằng sân nhà bạn bè, nghĩa là, không quá thua kém như trước đây, nghĩa là, không phải là nguồn cơn xấu hổ cho chị Lilly.

Đòi hỏi như vậy là quá nhiều sao?

Eva im lặng.

Có thể thấy các bánh xe đang xoay chuyển.

Eva hâm mộ Lilly cuồng nhiệt, sẵn sàng đứng chặn tàu hỏa vì Lilly ấy chứ.

Rồi kể cho Eva nghe câu chuyện về công việc mùa hè mình làm hồi học cấp ba, ở Señor Tasty (quán bánh taco). Nóng, nhớp nháp, lão chủ thì xấu tính, toàn lấy kẹp bánh ra chọc mông chúng mình. Lúc mình về nhà, tóc đầy nhờn + áo dính nhờn. Giờ thì không đời nào làm cái thứ công việc ấy. Nhưng hồi đó? Thực ra thích lắm: tán tỉnh mấy cô thu ngân, tham gia chơi khăm cùng những nhân viên khác (giấu cái kẹp của lão chủ xấu tính, tuồn tạp chí vào trong quần, để khi lão chủ xấu tính chọc mông thì không đau, lão chủ xấu tính = chào thua).

Ý bố là, mình nói, mọi thứ đều tương đối. Các cô gái Semplica sống cuộc sống rất khác chúng ta. Cuộc sống của họ khắc nghiệt, khó khăn, không hứa hẹn. Điều chúng ta xem là kinh sợ/khó chịu có khi lại chẳng kinh sợ/khó chịu mấy đối với họ, nghĩa là họ từng trải qua những điều kinh khủng hơn.

Eva: Bố đã tán tỉnh các cô thu ngân à?

Mình: Ủ. Đừng bảo mẹ nhé.

Được một nụ cười.

Tin rằng mình đã phản nào thuyết phục được Eva. Hy vọng thế. Dù sao thì cũng mừng vì mình đã cố gắng. Khi bố mẹ ly dị, bố đưa mình đi uống sữa lắc, thông báo tin ly dị. Luôn cảm ơn bố vì chuyện này. Cảm thấy dễ chịu khi biết bố nghĩ về mình ngay cả trong khoảng thời gian hắn là buồn và tăm tối với ông.

Mẹ ngoại tình với Ted DeWitt, một lão cùng chỗ làm. DeWitt luôn nịnh bợ mẹ, khen mẹ xinh, bảo mẹ là lý do duy nhất lão thức dậy mỗi sáng. Mẹ không quen với kiểu ấy. Bố yêu mẹ. Nhưng bố ít nói. Bố không phải kẻ ba hoa về tình yêu. Bố yêu trong im lặng, điểm tinh. Trong lễ kỷ niệm mười năm, bố mua cho mẹ máy đánh rap (!). Tên gọi yêu bố đặt cho mẹ = Dài ngoằng. (Mẹ cao mà.) Bố thường đùa rằng mẹ trông như một cậu bé cao kều. Thỉnh thoảng khi vào bếp, bố lại giả vờ giật mình vì một thằng bé cao kều đứng chình ình ở bồn rửa. Mẹ, bị DeWitt quyến rũ, bắt đầu trốn đi khách sạn cùng DeWitt, đem lòng yêu DeWitt. (Lúc ấy mình chẳng biết gì về chuyện này. Mai nhiều năm sau mình mới biết, khi bố, lúc cuối đời, kể cho mình mọi chuyện.)

Khi xơ Dolores hay tin về chuyện ly dị, xơ bắt cả lớp ở lại trong giờ giải lao, giảng cho lớp một bài về ly dị = tội lỗi chết người, kiếp sau không có dã ngoại cho người ly dị, buộc cả lớp phải cầu nguyện cho linh hồn của bố mẹ mình. Mọi người nhìn mình như muốn nói: vì mày mà bọn tao không được nghỉ giải lao.

Toàn bộ chuyện ấy thật đau đớn.

Vẫn còn đau.

Do đó mình tập trung làm một người cha/người chồng tốt, tạo một nền tảng ổn định cho bọn trẻ.

Đêm nay trao đổi với Pam về tình hình của Eva. Pam, như mọi khi, đưa ra lời khuyên hợp lý: chậm thôi, kiên nhẫn, Eva thông minh, Eva hiểu biết. Trong một tháng nữa, Eva sẽ thích nghi, quên đi mọi chuyện, sẽ lại vui vẻ như thường.

Yêu Pam.

Pam là chỗ dựa vững chắc của mình.

Ngày 30 tháng Chín

Xin lỗi vì đã im lặng không viết gì nhé.

Tuần này có một chuyện đên rồ đã xảy ra.

Thứ Hai, Todd Grassberger chết (!).

Độc giả tương lai có biết Todd không? Mình đã nhắc đến chưa nhỉ? Có lẽ là chưa. Todd không phải bạn thân. Chỉ là đồng nghiệp. Todd và mình hay đùa chuyện mình không bao giờ trả lại dây cáp máy tính đi mượn. Thực ra đó là sợi cáp nối của công ty, không phải của anh ta. Anh ta biết, mình biết anh ta biết. Chúng mình chỉ đùa nhau thôi.

Ngày khởi đầu tốt đẹp. Ngày hè nắng ấm tươi đẹp. Buổi sáng có tập huấn phòng cháy chữa cháy. Cả tòa nhà tập trung ra sân ngoài trời. Ngày quá đẹp, không ai vướng bận tâm trí. Mọi người uể oải ngồi trên thảm, nhắc nhở nhau cẩn thận. Thích thú ngắm người ở những công ty khác nhau. Như thấy các thành viên trong những bộ tộc khác. NabroMax = những kẻ lập dị, tính toán nhiệt độ cần để phá hủy, bằng lửa, hoàn toàn tòa nhà. Oorjd = công ty thiết kế. Có lầm kẻ hippy, lầm

nàng xinh đẹp. Nhiều nhân viên Oorjd nằm ngủa trên vỉa hè ngắm mây. Một gã thổi một cây sáo gỗ nhỏ.

Khi chuông báo an toàn cất lên, mọi người la ó, và tất cả thiểu náo đi vào.

Rồi, lúc hai giờ, tin rì rầm khắp văn phòng: Todd chết. Bị đột quy ở chõ giặt khô (!), vừa mới xong, lúc ăn trưa.

Suốt buổi chiều, không ai làm việc. Mọi người sững sờ, đi quanh quẩn, cố xử lý sự thật rằng Todd = chết. Dưới bàn của Todd: một đôi ủng leo núi. Trên một bức tường: gậy đi bộ Todd dùng để dạo bộ trong rừng vào giờ ăn trưa.

Cơn mưa bóng mây lạ kỳ lúc khoảng ba giờ.

Linda Hertney: Giống như lời tạm biệt cuối cùng của Todd vậy. (Linda = giàn dở. Có lần bảo con quạ đỗ trên bậu cửa sổ là người chồng đã chết của cô ta hiện về. Bảo cô ta có thể biết qua cách đầu con quạ vểnh lên không hài lòng vì cô ta đang ăn nhiều quá.)

Rồi cơn mưa qua đi, bái đỗ xe rực nắng.

Suốt buổi tối thấy mình nhìn Pam và lú trẻ một cách khác lạ. Mọi thứ đột nhiên quý giá. Nói lời cầu nguyện trước bữa tối. Không hay cầu nguyện trước bữa tối. Nhưng đêm nay, chắp tay lại, cầu nguyện. Cầu nguyện chúng mình sẽ thấy biết ơn vì vận may của mình, biết ơn vì có nhau. Cầu nguyện chúng mình sẽ nhớ rằng đủ loại thăng trầm mà cả gia đình có thể trải qua = những cú xóc nhỏ trên đường so với chuyện này.

Cầu nguyện cho Todd, cầu nguyện cho gia đình Todd.

Mới vài đêm trước, Todd còn ở nhà, làm bất kỳ việc gì mà Todd hay làm vào buổi tối: moi tiền lẻ ra khỏi túi quần túi áo, cười đùa với bọn trẻ, vuốt ve chó, nghĩ về tương lai, ném đồ bẩn vào giỏ mây.

Đêm nay Todd ở đâu (?!).

Ngày 1 tháng Mười

Tang lễ của Todd Grassberger hôm nay ở nhà thờ Ukraine trung tâm thành phố.

Có vẻ như Todd xuất thân cũng thấp kém.

Cha xứ = một người tóc dài mặc áo tu. Hát/cầu kinh suốt buổi lễ, bằng tiếng Ukraine, theo trí nhớ. Khi ông ta hát/bước đi, chiếc áo thầy tu đung đưa. Một người đáng sợ. Rất nhiệt huyết. Thuyết giảng: Sao lại ngạc nhiên? Các con憧憬 mìnhsẽ sống vĩnh hằng sao? Sự khác biệt duy nhất giữa các con, ngồi ở đó mong đợi phần còn lại của ngày, và Todd, trong quan tài, trên đường tới ngôi nhà vĩnh hằng dưới đất lạnh? Là nhịp tim. Cảm thấy thế không, mọi người? Trong lồng ngực ấy? Đó chính là lằn ranh mong manh giữa các con và hâm mộ. Vậy tại sao các con sống cứ như thể mình bất tử? Điều đó thật ngớ ngẩn, các con là những kẻ ngớ ngẩn. Sợ không? Không sợ! Đây là sự thật, đây là thực tế!

Tiếng la ó: Chúng con có nên tinh lại không? Có nên không?

Mọi người trợn tròn mắt nhìn cha xứ. Ngoại trừ các thành viên giáo đoàn thường lệ, có vẻ như họ nghe hết những điều này từ trước rồi.

Cha xứ nói tiếp: Đêm nay ai trong chúng ta sẽ chết? Chúng ta có nghĩ anh ta hài hước không? Điều đó cho thấy chúng ta là những kẻ đần độn. Bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể chết đêm nay, chết ngay lúc này, đột nhiên khó thở, ngã nhào xuống ghế, về cùng đất với Todd trong chớp mắt.

Bỗng nhiên, từ nhà bếp tầng dưới: Mùi thịt bò nướng. Tiếng chuyện trò vui vẻ của những bà làm việc trong bếp nhà thờ. Mùi thịt bò nướng + tiếng xoong chảo leng keng, tiếng đĩa dọn ra = hấp dẫn.

Mọi người nhúc nhích trên hàng ghế vì mùi thịt bò hấp dẫn quá.

Hai người anh em của Todd bước lên buc phát biểu.

Anh trai: Sinh thời Todd ngọt ngào, Todd hài hước, Todd rất khỏe mạnh. Sẽ không bao giờ quên một con người phi thường mang tên Todd. Em trai: Đúng, Todd là người sức khỏe phi thường, Todd = con bò mộng. Dù Todd có phần hơi quá mạnh mẽ, nhưng Todd đã làm điều tốt cho em trai, vẽ lâu dài, bằng cách dạy cậu ta cách tự đứng lên vì mình. Ý là, vì suốt thời thơ ấu toàn bị Todd bắt nạt, nên giờ không gì có thể khiến người em trai sợ hãi, nghĩa là không một kẻ ăn hiếp nào ở thế giới ngoài kia sánh bằng Todd được. Nhưng Todd quá tuyệt vời, Todd là số một. Todd quá thông minh, quá điển trai, chẳng trách bố + mẹ Todd luôn đối xử với cậu ấy (em trai) như một người đến sau. Nhưng Todd rất biết quan tâm, thấu hiểu, Todd hiểu điều này, thỉnh thoảng lại an ủi em trai bằng cách nói rằng cậu ấy (em trai) hoàn hảo theo một cách riêng, thường là ngay trước khi vi phạm thỏa thuận rằng tối thứ Tư đến lượt người em trai được mượn xe bố, do đó phá hoại cơ hội để người em trai được đi gặp cô gái cậu ta thật lòng thích, có lẽ là tình yêu lớn trong đời, cô gái mà cuối cùng cậu ta để mất vào tay một gã đàn người Selden, một gã đàn có anh trai dường như săn lòng hơn Todd trong việc để em trai mình có cơ hội sử dụng xe gia đình.

Trên buc, em trai Todd dừng nói, thở hổn hển. Dường

núi cát ta không ngăn mình lại được.

Lao đi tiếp.

Nhưng Todd tuyệt vời, Todd quá tuyệt vời, Todd chắc chắn sẽ được nhớ đến. Todd dạy mọi người trong gia đình bài học quan trọng: Dù người ta có thể khỏe mạnh, hiếu chiến, tham vọng, hơi đui mù trước nhu cầu của người khác, nhưng điều đó không có nghĩa người ấy không phải người anh em tuyệt vời nhất, vĩ đại nhất, người mà, thỉnh thoảng, như thể không chủ ý, đột nhiên khiến mọi người bất ngờ, làm những việc tương đối chín chắn.

Người em trai, dường như lúng túng bởi lời phát biểu của bản thân, được người anh trai cau có dẫn khỏi buc kèm theo giọng hầm hừ.

Vợ Todd bước lên buc. Dường như không thể nói. Ba cô bé bám vây chị ta. Người góa phụ đưa micro cho cô bé nhỏ nhất.

Cô bé nhỏ nhất: Tạm biệt bố.

Bữa ăn trưa ngon. Hơn cả ngon. Tang lẽ quá buồn, ăn trưa = thiên đường. Ăn liền tù tì ba chiếc sandwich kẹp thịt bò nướng bở trên đĩa giấy. Bên ngoài, cây lá vàng nghiêng theo chiều gió. Một chiếc lá vàng bay qua cửa sổ hầm đang mở. Nhìn nó rụng xuống, chạm xuống đất gần giày của mình.

Nghĩ: Cuộc sống đẹp quá.

Mừng vì mình chưa chết.

Nếu/khi mình chết, không muốn Pam cô đơn. Muốn cô ấy tái giá, có cuộc đời trọn vẹn. Miễn người chồng mới là người tốt. Một gã dịu dàng. Một gã theo đạo. Rất quan tâm + tốt với lũ trẻ. Nhưng lũ trẻ không dễ bị lừa. Lũ trẻ thích người cha đã chết (nghĩa là mình) hơn là gã theo đạo. Một gã theo

đạo trắng bệch, tẻ nhạt, chẳng có gì hấp dẫn, hay mặc những cái áo len kỳ quặc, và lúc nào cũng hoi hoi buồn, vì không thể cương cứng, do ốm yếu thể chất.

Ha ha.

Đêm nay trong đâu tôi nghĩ nhiều đến cái chết, độc giả tương lai à. Điều đó có thật không? Rằng mình sẽ chết? Rằng Pam và lũ trẻ sẽ chết? Thật kinh khủng. Tại sao chúng mình lại được sắp đặt ở đây, sẵn sàng yêu, khi mà kết thúc câu chuyện của chúng mình = cái chết? Thế thì quá khắc nghiệt. Thế thì quá tàn nhẫn. Không thích.

Ghi chú cho bản thân: Cố gắng hơn nữa, trong mọi chuyện, để làm người tốt hơn.

Ở nhà, gọi lũ trẻ lại. Bảo chúng cùng mình thực hiện quyết tâm mới. Bảo lũ trẻ đời ngắn lắm, chúng ta phải khiến từng khoảnh khắc đều có ý nghĩa, sống từng ngày như thế đó là ngày cuối đời ta. Nếu chúng có ước mơ, chúng phải ước mơ. Nếu chúng có thô thiển phải thử làm điều gì, thì cứ thử. Chúng có hứa không? Nếu phải kể một sai lầm của đời mình, thì ấy là mình quá thụ động. Không muốn chúng phạm sai lầm y như vậy. Phải dám làm, phải cố gắng, phải can đảm. Điều tệ nhất có thể xảy ra là gì? Chúng sẽ được biết đến như là người sáng tạo, người hùng, nhà tiên tri (!). Paul Revere có nhút nhát, Edison có thận trọng, Jesus có cực kỳ táo nhã không? Đến cuối đời, chúng sẽ không hối tiếc điều mình đã làm, mà chỉ hối tiếc điều mình đã không làm mà thôi.

Rồi đến giờ đi ngủ. Giờ đi ngủ đôi khi nặng nề: Pam, mệt mỏi sau một ngày dài chăm con cái, đôi khi trở nên cáu gắt với lũ trẻ chỉ vì sự chống đối nhỏ nhất. Lũ trẻ, mệt mỏi sau giờ học, đôi khi sẽ xác láo với Pam ngay khi Pam biểu hiện

khắt khe. Đôi khi giờ đi ngủ = lũ trẻ đứng đầu cầu thang gào xuống, Pam ở chân cầu thang réo lên. Đôi khi sách hoặc giày sẽ bay chiu chiu xuống tầng dưới qua người Pam.

Đêm nay, tuy nhiên, giờ đi ngủ lại dễ dàng. Lũ trẻ, cảm thấy sự thật trong lời nói của mình về cái chết, đã lên tầng khé khàng. Thomas chạy xuống ôm mình một cái, Eva đứng đầu cầu thang nhìn mình thật lâu (ngưỡng mộ?)

Lũ trẻ đáng yêu thế chứ.

Một trong những niềm vui làm cha mẹ, thưa độc giả tương lai: Cha mẹ có thể ảnh hưởng tích cực đến con cái, tạo ra khoảnh khắc mà con trẻ sẽ nhớ mãi suốt đời còn lại, khoảnh khắc làm thay đổi đường đời của trẻ, mở rộng trái tim + tâm hồn trẻ.

Ngày 2 tháng Mười

Cứt thật.

Chết tiệt.

Gia đình bị một cú sét chí tử giáng xuống, thưa độc giả tương lai.

Sẽ giải thích.

Sáng nay, Thomas và Lilly ngồi ngái ngủ ở bàn, Eva vẫn ngủ, Pam đang làm món trứng, Ferber đứng dưới chân cô ấy, hy vọng hứng được vài mẩu vụn thức ăn. Thomas, đang ăn bánh vòng, lượn đến cửa sổ.

Thomas: Ôa. Cái quái gì thế này? Bố ơi? Bố lại đây này.
Đến cửa sổ.

Các cô gái Semplica đã biến mất.

Biến mất hoàn toàn (!).

Chạy vội ra. Cái giá đỡ trống trơn. Dây siêu vi mất. Cổng mở. Hoảng loạn chạy dọc đoạn phố xem có dấu hiệu nào của họ không.

Không.

Chạy vội vào trong nhà. Gọi Greenway, gọi cảnh sát. Cảnh sát đến, sục tìm trong sân. Một viên cảnh sát cho mình xem những dấu dây siêu vi trong bùn gần cổng. Bảo đây thực sự là tin tốt: Dây siêu vi vẫn còn thì sẽ dễ dàng định vị các cô gái Semplica, dây siêu vi sẽ giới hạn tốc độ đi của họ, vì chạy theo nhóm, đâu nối với nhau bằng dây siêu vi, nên họ buộc phải đi từng bước nhỏ như trẻ con để không đi cách nhau quá xa khiến dây siêu vi bị kéo căng, mà kéo căng thì sẽ làm hư hại não bộ của người bị kéo.

Một viên cảnh sát khác bảo đúng vậy, sẽ đúng như thế nếu các cô gái Semplica đi bộ. Nhưng thôi nào, anh ta nói, các cô không đi bộ, các cô đã đang cười sảng sặc mà tẩu thoát đến đâu đó trên xe tải của một nhà hoạt động rồi.

Mình: Các nhà hoạt động à?

Cảnh sát thứ nhất: Vâng, anh biết đấy: Phụ Nữ Vì Phụ Nữ, Công Dân Vì Sự Bình Đẳng Kinh Tế, Semplica Chết Mòn Ở Địa Ngục.

Cảnh sát thứ hai: Biến cố thứ tư trong tháng này.

Cảnh sát thứ nhất: Những cô gái kia không tự xuống được.

Mình: Sao họ làm thế? Họ đã lựa chọn ở đây. Sao họ lại trốn đi với một người hoàn toàn...

Cảnh sát cười.

Cảnh sát thứ nhất: Người thấy mùi giấc mơ Mỹ, anh bạn a.

Lũ trẻ còn hơn cả hoảng loạn. Lũ trẻ tập trung gần hàng rào.

Xe buýt của trường đến rồi đi.

Đại diện của Greenway (Rob) đến. Rob = cao, gầy, còng. Trông như cánh cung, nếu cánh cung có tai xỏ lỗ + tóc dài như cướp biển, mặc áo gi lê da ngắn.

Rob ngay lập tức nã bom: Bảo anh ta lấy làm tiếc vì là người ít nhiều chịu trách nhiệm trong thời gian chúng mình dùng thử, nhưng có nghĩa vụ pháp lý phải thông báo cho chúng mình rằng, theo thỏa thuận giữa chúng mình với Greenway, nếu trong ba tuần mà không tìm được các cô gái Semplica, lúc đó chúng mình sẽ chịu trách nhiệm thanh toán toàn bộ Khoản Nợ Thay Thế cần thiết.

Pam: Khoan đã, cái gì cơ?

Theo Rob, Khoản Nợ Thay Thế = \$100/tháng, cho mỗi cô, theo mỗi tháng còn lại trên hợp đồng của họ với Greenway tại thời điểm thiệt hại (!). Betty (còn 21 tháng) = \$2100; Tami (13 tháng) = \$1300; Gwen (18 tháng) = \$1800; Lisa (34 tháng(!)) = \$3400.

Tổng cộng = \$2100 + \$1300 + \$1800 + \$3400 = \$8600.

Pam: Mẹ kiếp.

Rob: Tin tôi đi, tôi biết, khoản tiền rất lớn, tôi về cơ bản chỉ là người thống kê thôi, phải không? Nhưng quan điểm của chúng tôi là - hoặc anh chị biết đấy, quan điểm của họ, của Greenway, là chúng tôi - hoặc họ - đã bỏ ra khoản đầu tư ban đầu, và ý tôi là, rõ ràng thế không hề rẻ, chỉ tính chặng hạn như visa và vé máy bay và các thứ?

Pam: Chẳng ai nói gì với chúng tôi chuyện này cả.

Tôi: Không hề.

Rob: Hừ. Ai là người giao dịch với các vị?

Mình: Melanie?

Rob: Phải, đúng rồi, tôi đã đoán ra ngay mà. Với Melanie, Melanie đôi khi vội vàng mọi việc để kết thúc thỏa thuận. Nhất là với khách hàng gói A, lúc đầu sẽ có xu hướng hà tiện đúng không? Xin đừng phật ý. Dù sao thì đây là lý do cô ta đã ra đi. Nếu các vị muốn réo tên cô ta, hãy đến Home Depot, cô ta đang là phó phụ trách mảng Sơn, có lẽ đang ba hoa chích chòe về màu nào ra màu nào.

Cảm thấy tức giận, bị xúc phạm: Đêm hôm có kẻ vào sân nhà mình, trong khi lú trè đang ngủ gần đó, và ăn trộm? Trộm của chúng mình? Trộm \$8600, cộng với giá ban đầu của các cô gái Semplica (chừng \$7400)?

Pam (nói với cảnh sát): Thường các ông tìm thấy họ không?

Cảnh sát thứ nhất: Ai cơ?

Pam nhìn trừng trừng cảnh sát. (Pam = dữ tợn khi bảo vệ gia đình.)

Cảnh sát thứ hai: Nói thật ư? Tôi phải nói rằng hiếm lắm.

Cảnh sát thứ nhất: Không bao giờ thì đúng hơn.

Cảnh sát thứ hai:Ồ, chưa bao giờ hết.

Cảnh sát thứ nhất: Đúng. Bao giờ cũng có lần đầu tiên.
Cảnh sát đi.

Pam (nói với Rob): Sẽ ra sao nếu chúng tôi không trả?
Mình: Không thể trả.

Rob không thoái mái, Rob mặt đỏ bừng.

Rob: Ồ, đây sẽ là vấn đề của bộ phận pháp lý.

Pam: Anh kiện chúng tôi?

Rob: Tôi không kiện. Họ kiện. Ý tôi là, đấy là điều họ làm. Họ... nói thế nào nhỉ? Họ tịch thu...

Pam (cay nghiệt): Tịch thu.

Rob: Rất tiếc. Rất tiếc vì tất cả chuyện này. Melanie, chà, tôi sẽ túm lấy cái bím tóc ngu ngốc của cô mà giật đứt cổ cô ra. Đùa thôi, tôi thậm chí chưa bao giờ nói chuyện với cô ta. Nhưng vấn đề là: tất cả chuyện này đều nêu trong hợp đồng. Các vị đọc hợp đồng rồi chứ?

Im lặng.

Mình: Vâng, chúng tôi hơi vội. Chúng tôi tổ chức một bữa tiệc.

Rob:Ồ, hẳn rồi, tôi nhớ bữa tiệc đó. Đó là một bữa tiệc ra trò đấy. Tất cả chúng tôi đều bàn tán về nó.

Rob ra về.

Pam giận tím người.

Pam: Anh biết sao không? Mẹ kiếp bọn họ. Cứ để bọn họ kiện đi. Em sẽ không trả. Thật bẩn thỉu. Bọn họ có thể lấy cái nhà chết tiệt này.

Lilly: Chúng ta sẽ mất nhà ư?

Mình: Chúng ta sẽ không mất...

Pam: Anh không nghĩ thế sao? Anh nghĩ chuyện gì xảy ra nếu anh nợ chín ngàn đô la và không thể trả? Em nghĩ chúng ta mất nhà.

Mình: Nay, bình tĩnh nào, không cần phải...

Môi dưới Eva trề ra chuẩn bị khóc. Nghĩ: Ôi tuyệt, làm bố mẹ tốt thế đấy, tranh cãi + chửi thề + tăng nỗi ám ảnh mất nhà trước mặt đứa con dễ tổn thương vốn đã săn buồn bởi những sự kiện rắc rối trong ngày rồi.

Rồi Eva bật khóc, bắt đầu lẩm bẩm xin lỗi xin lỗi xin lỗi.

Pam: Ôi con yêu, mẹ thật ngốc nghếch, mình sẽ không
mất nhà đâu. Bố mẹ sẽ không bao giờ để điều đó...

Chớp sáng lóe lên trong đầu mình.

Mình: Eva. Con không làm thế.

Cái nhìn trong mắt Eva nói: Con đã làm.

Pam: Làm gì?

Thomas: Eva đã làm điều đó?

Lilly: Sao Eva có thể làm điều đó? Em ấy mới tám tuổi.

Con thậm chí không thể...

Eva dẫn chúng mình ra ngoài, cho chúng mình xem con
bé đã làm gì: Kéo thang gấp ra, đứng trên thang gấp tại một
đầu dây siêu vi, tháo chốt đòn bẩy EzyReleese ở bên trái, dây
siêu vi chùng xuống. Rồi Eva kéo thang gấp lại đầu kia, tháo
chốt bên phải. Lúc này, dây siêu vi hoàn toàn chùng xuống,
các cô gái Semplica đứng trên mặt đất.

Các cô gái Semplica hội ý ngắn.

Rồi họ chạy trốn.

Phát điên mất. Eva đã làm rối beng mọi chuyện. Rồi
beng cho chúng mình, đúng, nhưng mà còn cho cả những cô
gái Semplica nữa. Giờ họ ở đâu? Có ở chỗ tốt không? Có tốt
không khi mà phải chạy trốn bất hợp pháp trên xứ lạ không
tiền, không đồ ăn, không nước uống, buộc phải trốn chui lủi
trong rừng, đầm lầy, v.v. được nối vào nhau bằng dây siêu vi
như những tù nhân bị còng xích? Còn Thomas và Lilly nữa,
chúng nghĩ đánh lừa bố mẹ chúng là một trò đùa đĩnh lăm
sao? Mình nhớ Thomas đã đến bên cửa sổ thế nào, giả vờ hết
sức ngạc nhiên thấy các cô gái Semplica biến mất. Thomas =
đứa khó ưa. Về phần Lilly: Chúng mình đã làm rất nhiều cho

sinh nhật Lilly, đây là lời cảm ơn chúng mình nhận được ư?

Mình thấy nóng dưới cổ áo. Bỗng nhiên nói bật ra tất cả những điều trên.

Lũ trẻ kinh ngạc. Lũ trẻ chưa bao giờ thấy mình điên đến thế.

Thomas: Bố ơi, chúng con đâu có biết!

Lilly: Chúng con thực sự không biết mà!

Thomas bứt tóc, chạy ra ngoài. Lilly bật khóc, lao ra khỏi phòng, tay kéo theo Eva (cũng đang sững sốt).

Eva (thất vọng, nói với mình): Nhưng bố đã bảo, bố đã bảo thế mà, về chuyện dũng cảm...

Ghi chú cho thế hệ tương lai: Đôi khi, trong thời đại chúng tôi, gia đình rơi vào cảnh tối tăm. Gia đình cảm thấy: Chúng ta là những kẻ thất bại, mọi thứ chúng ta làm đều sai. Cha mẹ to tiếng cãi cọ, đổ lỗi cho nhau về tình huống bi thảm. Bố đá tường, làm thủng tường gần tủ lạnh, gia đình bỏ ăn trưa. Căng thẳng quá cao, đến mức mọi người không thể ngồi chung bàn. Điều này không thể chịu nổi. Điều này khiến người ta (người bố) nghi ngờ giá trị của toàn bộ việc xây dựng gia đình, khiến người bố (mình) tự hỏi chẳng phải sẽ tốt hơn sao nếu loài người sống đơn độc, riêng rẽ trong rừng, tập trung vào sáp ong, không yêu ai.

Hôm nay là ngày như vậy với chúng mình.

Lao ra ga ra. Dấu vết con sóc/chuột vẫn ở đó sau mấy tuần. Quyết định xử lý cái vết này một lần cho xong. Dùng thuốc tẩy + vòi nước để xóa sạch. Khi bình tĩnh lại, ngồi trên xe cút kít, phải bật cười trước tình huống này. Trúng thường vé cào, vận may lớn nhất trong đời, nhanh chóng chuyển vận may lớn nhất trong đời thành thảm họa lớn nhất trong đời.

Tiếng cười biến thành nước mắt.

Cảm thấy rất tồi tệ vì những điều khắt khe mình vừa nói với lú trẻ.

Pam ra ngoài, hỏi có phải mình mới khóc không? Mình bảo không, vì khi dọn dẹp ga ra bụi bay vào mắt. Pam không tin. Pam ôm ngang người mình, như muốn nói: Anh đang khóc, ổn thôi, thời khắc khó khăn mà, em biết.

Pam: Vào nhà thôi. Hãy làm mọi thứ trở lại bình thường. Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này. Bọn trẻ đang rất đau khổ trong nhà, chúng cảm thấy buồn lắm.

Vào nhà.

Lú trẻ ngồi ở bàn bếp.

Có thể thấy trong mắt lú trẻ, chúng đang nóng lòng muốn tha thứ, được tha thứ. Lilly và Thomas không biết. Mình bảo mình biết chúng không biết, không hiểu sao mình lại nói mình nghĩ chúng biết.

Dang tay ra, Thomas và Lilly chạy vội đến.

Eva vẫn ngồi.

Khi Eva còn bé, có cái đầu to và mái tóc xoăn đen. Hay đứng trên sofa, ăn ngũ cốc trong cốc cà phê, nhảy múa theo âm thanh trong đầu, giật giật dây mành cửa sổ.

Giờ thì thế này đây: Eva ngồi ôm đầu, như một bà cụ suy sụp tiếc thương vì hoa thơm tuổi trẻ đã mất vân vân và vân vân.

Bước đến, nhắc Eva lên.

Con bé tội nghiệp run rẩy trong tay mình.

Eva (thì thầm): Con không biết chúng ta sẽ mất nhà.

Mình: Không đâu... chúng ta sẽ không mất nhà. Bố mẹ sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa.

Xua lũ trẻ đi xem ti vi.

Pam: Thế... anh muốn em gọi cho bố không?

Không muốn Pam gọi cho bố vợ.

Tên bố vợ = Rich. Thực ra ông tự nhận là "Farmer Rich".

Thật buồn cười, bởi ông là phú nông. Farmer Rich = rất giàu + rất nghiêm khắc. Mình ấy à, ông ta không thích mình. Đã nhiều lần nói rằng mình 1) không phải là người chăm chỉ làm việc và 2) nên để ý vấn đề cân nặng của bản thân và 3) nên để ý chuyện sử dụng thẻ tín dụng của bản thân.

Farmer Rich thân hình rất cân đối, và không có thẻ tín dụng.

Farmer Rich không phải là người hâm mộ các cô gái Semplica. Cho mọi người một bài thuyết giảng vào Giáng sinh năm ngoái: Cảm thấy việc trưng bày các cô gái Semplica = hành động khoe mẽ. Bất cứ chuyện gì vui vẻ cũng nghĩ = hành động khoe mẽ. Thậm chí đi xem phim cũng = hành động khoe mẽ. Đem xe đi rửa, nghĩa là không tự rửa lấy, trước nhà = hành động khoe mẽ. Có lần, khi đến thăm, nhìn mình ngờ vực khi mình nói mình phải đi hàn răng. Sao cơ, mình nghĩ, chưa răng có = hành động khoe mẽ không? Nhưng không: Chỉ không thích nha sĩ mà mình chọn, do ông đã thấy quảng cáo của nha sĩ này trên truyền hình, cảm thấy nha sĩ đi quảng cáo trên truyền hình = hành động khoe mẽ.

Nên không muốn Pam gọi cho Farmer Rich.

Bảo Pam chúng mình phải cố hết sức tự giải quyết lấy.

Lôi các hóa đơn ra, thử tính toán: Nếu chúng mình trả tiền nhà, hóa đơn khí đốt, thẻ AmEx, cộng với các hóa đơn tổng \$200 trả chậm lần trước, sẽ xuống gần zero (còn lại \$12,78). Nếu chúng mình trả chậm thẻ AmEx + Visa, sẽ còn

đến \$880. Ngoài ra, nếu chúng mình không trả tiền nhà, hóa đơn NiMo, tiền đóng bảo hiểm nhân thọ, cũng sẽ chỉ để ra được số tiền khiêm tốn tổng cộng \$3100.

Mình: Cứt thật.

Pam: Có lẽ em sẽ email cho bố. Anh biết đấy. Xem bố nói sao.

Pam lén tăng email cho Farmer Rich trong khi mình viết vào đây.

Ngày 6 tháng Mười

Sẽ bỏ qua chuyện mô tả công việc. Công việc không quan trọng lúc này. Khi mình về nhà, Pam đang đứng ở ngưỡng cửa cùng với email của Farmer Rich.

Farmer Rich = khốn nạn.

Sẽ trích một phần:

Bây giờ chúng ta hãy nói về chuyện các con định làm gì với số tiền các con yêu cầu. Liệu các con có cất đi làm quỹ đại học không? Các con sẽ không làm vậy. Đầu tư vào bất động sản? Không. Khi được cho cơ hội gieo vài hạt giống, các con đã vứt bỏ những hạt giống giá trị (đồng đô la) đó đi. Mà để làm gì? Để trưng bày cái thứ mà một số người thấy là hay ho. Ô, bố không thấy nó hay ho chút nào. Bố thấy những người trẻ ở đây làm như vậy. Cả người già cũng thế. Và ở đây hành động ấy cũng chẳng có ý nghĩa hơn ở đó. Từ lúc nào mà trưng bày con người trở thành một cảnh tượng đáng thèm muốn vậy? May mắn người ở đây đều làm từ thiện trong nhà thờ và kể lể hoàn cảnh nghèo khó của các cô gái ấy. OK., chuyện đó tốt thôi. Nhưng có vẻ như chính các con cũng sắp rơi vào cảnh nghèo khó đến nơi

rồi. Thân mình thì mình phải lo trước là khẩu hiệu bố luôn ghi nhớ khi muốn can thiệp vào những chương trình từ thiện này khác. Dù bố không phản đối việc think thoảng ban phát tấm quà cho người phụ nữ bị ngược đãi ở nhà của chúng ta. Nên bố sẽ nói không. Các con đã tự bước vào vùng nước sâu, và các con phải tự bước ra, dạy lũ trẻ (và bản thân các con) một bài học quý giá để từ đó, về lâu dài, các con và con cái các con sẽ hưởng lợi.

Mình: Úi.

Pam gọi điện cho Farmer Rich, van xin Farmer Rich. Farmer Rich chỉ trích cô ấy trên điện thoại về tiền bạc, về toàn bộ lịch sử chuyện tiền nong chúng mình, nghĩa là toàn bộ cách sống của chúng mình = lãng phí. Farmer Rich bảo đừng hỏi lại nữa. Chúng mình đã bỏ qua nhận định của ông mà thực hiện cái hành động ngốc nghếch ban đầu ấy + sau đó thể hiện vô vọng thói kiêu căng nhằm sửa chữa hành động ngốc nghếch ban đầu đó theo một cách ngu xuẩn.

Thế = thế đó.

Im lặng hồi lâu.

Pam: Chúa ơi. Chẳng phải giống chúng ta đó sao?

Không biết ý cô ấy là gì. Hoặc, đúng hơn, biết nhưng không đồng ý. Hoặc, đúng hơn, đồng ý, nhưng giá như cô ấy đừng nói ra. Sao lại phải nói ra? Nói ra là tiêu cực, làm chúng mình cảm thấy bản thân thật không ra gì.

Mình nói có lẽ chúng mình nên thú nhận điều Eva đã làm, hy vọng được Greenway lượng thứ.

Pam bảo không, không: Hôm nay đã lên mạng: thả các cô gái Semplica = tội nghiêm trọng (!). Không nghĩ họ sẽ truy tố cô bé tám tuổi, nhưng mà vẫn không được. Nếu chúng mình thú nhận, chuyện này sẽ đưa vào lý lịch của Eva? Eva sẽ

phải đi tư vấn? Chuyện này sẽ vào lý lịch con bé? Eva sẽ cảm thấy: Con là đứa trẻ hư phải không? Bắt đầu di theo hướng xấu, giao du với đám thô lỗ, có cái nhìn ngờ vực về khái niệm thành tựu, không sống hết tiềm năng, tất cả chỉ bởi một sai lầm con bé phạm phải hồi còn bé?

Không.

Không thể để chuyện đó xảy ra.

Pam và mình bàn bạc, đồng ý: Phải như những người nuốt tội thời xưa ấy, họ đã ăn tội lỗi. Hay là ăn xác của người có tội nhỉ? Ăn bữa ăn làm từ xác chết của những người có tội? Không thể nhớ chính xác những người nuốt tội đã làm gì?⁽¹⁾ Nhưng Pam và mình đã đồng ý: Sẽ như những người nuốt tội: chọn cách bảo vệ Eva, không để cảnh sát biết bằng mọi giá, vi phạm pháp luật nếu cần.

Pam hỏi: Mình vẫn viết nhật ký sao? Chẳng phải nhật ký = văn bản pháp lý? Mình có viết về Eva, về vai trò của Eva trong nhật ký không? Chẳng phải cuốn nhật ký sẽ chứng minh chúng mình mắc tội cản trở công lý sao? Họ không thể đòi một cuốn nhật ký ra làm chứng phải không nhỉ? Mình có nên dừng viết nhật ký, bỏ đi những trang gây nghi ngờ không? Giấu cuốn nhật ký đi? Bỏ nó vào cái lỗ mình đã đá thủng tường ngày hôm trước? Tốt hơn hết là hủy cuốn nhật ký?

Bảo Pam là mình thích viết nhật ký, không muốn ngừng viết nhật ký, hủy nhật ký.

1. Vào thế kỷ thứ 19 tại châu Âu, mỗi khi gia đình có người chết, người ta lại thuê một người “nuốt tội”, chuyên ăn đồ cúng bày trên quan tài để gánh tội cho người chết, giúp họ có thể lên thiên đường.

Pam: Vâng, tùy anh đấy. Nhưng với em à? Điều đó không đáng.

Pam thông minh. Pam nhận định tình hình rất tuyệt. Mình ngẫm nghĩ kỹ về chuyện này. (Nếu cuốn nhật ký này im lặng, độc giả tương lai hãy tự biết rằng mình (một lần nữa!) đã quyết định Pam = đúng đắn.)

Phán đoán của mình, hy vọng của mình: Cảnh sát có nhiều vụ việc tương tự, chúng mình chỉ là những con cá nhỏ, vụ của chúng mình = ít được ưu tiên, tất cả những chuyện này sẽ sớm phai nhạt.

Ngày 8 tháng Mười

Sai lầm. Lại sai lầm. Chuyện không phai nhạt đi.

Sẽ giải thích.

Làm việc cả ngày.

Một ngày nhảm chán bình thường.

Độc giả tương lai có tưởng tượng nổi mình khổ sở thế nào vì phải lê bước qua ngày nhảm chán bình thường trong khi chỉ muốn chạy vội về nhà, cùng Pam lên chiến lược về tình hình của Eva, đón Eva ở trường, ôm Eva, bảo Eva mọi thứ sẽ ổn, trấn an Eva rằng, dù chúng mình không đồng tình điều con bé làm, con bé sẽ mãi là con của chúng mình, sẽ luôn là cục cưng của chúng mình?

Nhưng trong cuộc đời này, bố phải làm điều người bố phải làm.

Bế tắc suốt cả ngày.

Rồi lái xe về nhà như thường lệ: Khu buôn xe cũ, khu mỏ đá, đoạn cao tốc trải dài nhìn xuống những căn hộ tối tăm

với quần áo phơi trên dây, một dải cổ có nghĩa địa của người mở đường, khu buôn bán trước đây giờ đã bỏ hoang.

Rồi ngôi nhà nhỏ của chúng mình + cái sân trống trơn buồn bã.

Một gā đang đứng ở cổng sau.

Bước đến, nói chuyện với gā.

Gā = Jerry. Là thanh tra (!) được giao vụ chúng mình. Các nhà hoạt động = ưu tiên lớn của thành phố, gā bảo, thị trưởng quyết tâm gửi tín hiệu mạnh (!). Bảo là gā biết chúng mình đang ở tình cảnh nguy nan về tiền nong, cảm thấy những kẻ lừa cá ở Greenway xứng đáng được cho vào vạc dầu. Chính gā cũng là người có điều kiện hạn hẹp, gā bảo, là người vì gia đình, nên gā biết nếu gā nợ một tập đoàn lớn bất lương nào đó 8600 đô la thì sẽ buồn đến thế nào. Nhưng đừng lo, gā đang lo vụ này. Sẽ không ngơi nghỉ cho đến khi nào tìm ra các nhà hoạt động kia mới thôi. Coi thường các nhà hoạt động. Các nhà hoạt động nghĩ họ đang làm điều cao quý sao? Không. Các cô gái Semplica là những người nhập cư bất hợp pháp, cướp đi công việc của “người Mỹ hợp pháp”. Jerry kịch liệt chống lại họ. Cha của Jerry từ Ai Len đến bằng đường tàu biển, nôn mửa suốt cả chuyến đi, rồi điền vào những mẩu đơn theo yêu cầu. Như thế = cách phù hợp, Jerry cảm thấy vậy.

Ha ha, gā nói.

Mỉm cười, chùi miệng.

Jerry là kẻ hay nói. Trước khi trở thành cảnh sát, gā là giáo viên. Rất vui vì không phải dạy nữa. Học sinh của gā hư hỏng. Mỗi năm một hư hỏng hơn. Mấy năm vừa rồi, gā chỉ chờ cơ hội, chờ bị đứa học sinh hư hỏng nào đó đâm hoặc bắn. Da lú học sinh càng đen thì chuyện càng tệ. Mình chẳng

hiểu ý gã là gì. Chẳng có gì chống lại người da màu, nhưng thực sự không ủng hộ những đứa da màu không chịu làm việc học hành mà cứ thích bày trò chơi khăm giáo viên. Hồi còn bé, gã không đời nào mơ đến chuyện bỏ ếch con vào cốc Coca của một trong những giáo viên tận tụy nhất. Gần như chắc chắn một học sinh da màu đã làm chuyện này, vì gần như mọi học sinh của gã đều là da màu. Cá nhân gã chưa bao giờ bị đâm, nhưng chắc chắn cuối cùng gã sẽ bị, bởi một đứa học sinh da màu hoặc học sinh khác. Vì bất cứ học sinh nào đủ táo bạo bỏ ếch vào đồ uống của giáo viên, thì không có gì là giới hạn cả, nghĩa là chuyện đâm = bước đi logic tiếp theo.

Trẻ con chỉ là trẻ con thôi mà, mình nói.

Đúng và sai, Jerry nói. Trẻ con = người lớn tương lai. Cái gì tốt cho ngỗng cái thì cũng tốt cho ngỗng đực. Có lần xem phim về sư tử con được cho sống như trong hoang dã: sư tử lớn lên, ăn thịt chủ. Do đó, với trẻ con phải có bàn tay cứng rắn.

Jerry gần đây thấy cô đơn, gã nói. Vợ gã mới mất. Lúc đầu không dự tính gì về cái chết của cô ấy. Cô ấy luôn là người khỏe mạnh. Giờ gã hơi lạc lõng. Kể cả lúc khỏe nhất thì vợ gã cũng chỉ là một bóng mờ nhạt. Đến lúc sắp chết cô ấy gần như không còn tỉnh táo. Không bao giờ vội vã về nhà. Nhà rất vắng lặng khi không còn vợ. Không có cháu, vì chưa bao giờ có con, vì trứng của vợ có vấn đề.

Do đó có rất nhiều thời gian cho vụ của chúng mình.

Có gì đó ám muội ở đây, Jerry nói. Dường như không phải do các nhà hoạt động gây ra. Nhà hoạt động thường sẽ để lại thẻ: Semplica Chết Mòn Ở Địa Ngục để lại một lá cờ đỏ. Phụ Nữ Vì Phụ Nữ để lại lời tuyên ngôn + máy ghi âm liệt

kê những điệu gia đình đã làm khiến các cô gái Semplica phật lòng/khó chịu trong thời gian họ ở trong sân. Các nhà hoạt động thường có bác sĩ trong nhóm, để gỡ dây siêu vi trước khi các cô gái Semplica lên xe tải. Nhưng cảnh sát phát hiện dấu vết dây siêu vi gần cổng nhà chúng mình, cho thấy các cô gái Semplica tự chạy trốn, dây siêu vi vẫn ở trong đầu?

Không hợp lý.

Jerry nghi ngờ.

Nhưng đừng lo, Jerry nói: Gã sẽ “ở đây cho đến khi tìm ra”.

Giờ thì sẽ ngồi trong sân một lát. Đây là cách gã đôi khi thực hiện công việc: sẽ đi “thẳng vào trung tâm tội ác”.

Jerry ho hắng, tập tành đi vào trong sân.

Vào nhà. Kể cho Pam mọi chuyện.

Pam và mình đứng ở cửa sổ quan sát Jerry.

Thomas: Ai đấy ạ?

Mình: Chỉ là một người bình thường thôi.

Pam: Đừng ra ngoài kia. Đừng nói chuyện với ông ta hay làm bất kỳ điều gì tương tự.

Lilly: Ông ấy ở trong sân nhà ta, nhưng chúng ta lại không được nói chuyện với ông ấy?

Mình: Đúng.

Khi mình đang viết những dòng này thì đã gần nửa đêm: Jerry vẫn ở trong sân (!). Jerry hút thuốc, Jerry lẩm nhẩm đi lẩm nhẩm lại đoạn nhạc bốn nốt khó chịu đó. Có thể nghe giọng gã từ trong căn phòng bỏ không dành cho khách + ngửi thấy mùi thuốc của gã. Muốn đi xuống, lệnh cho Jerry rời khỏi sân. Bảo: Jerry, đây = sân nhà chúng tôi. Con tôi đang ngủ, ngày mai chúng phải đến trường, nếu ông

cứ hát ngâm nga khiến chúng thức giấc, chúng sẽ buồn ngủ/gặp khó khăn khi ở trường. Ngoài ra, Jerry, chúng tôi không cho phép hút thuốc trong nhà hoặc gần nhà.

Nhưng không thể làm thế.

Không được gây khó dễ cho Jerry dù chỉ một chút.

Chúa ơi.

Cả nhà đang rơi tự do, độc giả tương lai à. Mọi thứ hỗn loạn. Bọn trẻ thấy căng thẳng nên cãi nhau suốt ngày. Sau bữa tối, Pam bắt quả tang bọn trẻ đang xem “Tôi, Gropius” (bị cấm) = chương trình trong đó một gã quyết định hẹn hò với cô gái nào dựa vào việc sờ ngực các cô qua một màn chắn có hai lỗ. (Thực ra không lộ ngực. Chỉ là vẻ mặt của gã đó khi sờ ngực và vẻ mặt của cô gái khi được sờ và vẻ mặt cô gái khi gã thông báo đánh giá của gã. Vẫn vậy thôi: chương trình có hại.) Pam phát điên với lũ trẻ: Chúng ta đang ở trong giai đoạn khó khăn nhất của gia đình, thế mà các con cư xử như thế này?

Khi bọn trẻ ra đời, Pam và mình buông bỏ mọi thứ (ước mơ tuổi trẻ như du lịch, phiêu lưu, vân vân và vân vân) để làm bố mẹ tốt. Không phải là một cuộc sống thú vị. Rất nhiều khổ nhọc. Nhiều đêm, việc chưa xong, phải thức muộn, mệt mỏi, làm cho xong việc. Nhiều lần, nhếch nhác + mệt mỏi, trẻ con ị và/hoặc nôn trớ lên quần áo, một trong hai đứa mình đứng mím cười mệt mỏi/giận dữ trước máy quay do người kia cầm, tóc lòa xòa vì cắt tóc tốn tiền, kính lồi thời tuột xuống mũi bởi vì không bao giờ có thời gian sửa kính.

Sau tất cả những chuyện đó, hãy nhìn xem giờ chúng mình đang ở đâu.

Số xui.

Vừa mới đi dọc hành lang kiểm tra lú trẻ. Thomas đang ngủ cùng Ferber. Chuyện này không được phép. Eva nằm cùng Lilly. Chuyện này không được phép. Eva, nguồn gốc của mớ hỗn loạn này, ngủ như một em bé.

Muốn đánh thức Eva, bảo Eva mọi thứ sẽ ổn, con bé có trái tim nhân hậu, chỉ là nó còn trẻ + hoang mang.

Không làm vậy.

Eva cần nghỉ ngơi.

Trên bàn Lilly: Tờ áp phích ở trường mà Lilly đang làm về “Ngày của những điều em thích nhất”. Áp phích = ảnh từng cô gái Semplica, cộng với bản đồ quê hương, cộng với những câu chuyện Lilly dường như biết khi phỏng vấn (!) từng cô: Gwen (Moldova) = rất mạnh mẽ, do hồi còn trẻ ở Moldova: đã dùng giấy dính máu tìm thấy trong thùng rác + băng dính để làm quả bóng đá, rồi, sau khi tập luyện rất nhiều với quả bóng làm từ giấy dính máu, đã suýt thì vào đội tuyển Olympic (!). Betty (Philippines) có cô con gái mà khi đi bơi thỉnh thoảng cưỡi được trên mai rùa biển. Lisa (Somalia) có lần thấy sư tử trên mái chiếc xe tải mi ni của chú mình. Tami (Lào) nuôi con trâu nước làm thú cưng, con trâu giẫm lên chân cô, giờ Tami phải đi loại giày đặc biệt. “Dữ kiện hay ho”: Tên của họ (Betty, Tami và những cô khác) không phải tên thật. Những tên này = tên các cô gái Semplica do Greenway đặt cho khi họ đến. “Tami” = Januka = “tia nắng hạnh phúc”. “Betty” = Nenita = “yêu thương diêm phúc”. “Gwen” = Evgenia (không biết tên cô ấy nghĩa là gì.) “Lisa” = Ayan = “lữ khách vui vẻ”.

Các cô gái Semplica chiếm nhiều tâm trí mình đêm nay, độc giả tương lai à.

Giờ họ ở đâu? Sao họ lại đi?

Chỉ là không hiểu nỗi.

Bức thư đến, gia đình ăn mừng, cô gái bật khóc, lảng lặng gói ghém hành lý, nghĩ: Phải đi, mình là hy vọng duy nhất của gia đình. Tỏ ra can đảm, hứa sẽ trở về khi hợp đồng hoàn thành. Mẹ cô cảm thấy, cha cô cảm thấy: Chúng ta không thể để con bé đi. Nhưng họ vẫn làm. Họ phải làm.

Cả thị trấn tiễn cô gái ra ga tàu/bến xe/bến phà? Nhóm người ngồi trên xe tải sắc sỡ đến sân bay nhỏ của vùng? Nhiều nước mắt hơn, nhiều thề thốt hơn. Khi tàu/phà/máy bay đi, cô gái đưa ánh mắt trìu mến nhìn lần cuối quanh những ngọn đồi/con sông/bến phà/căn lều, bất cứ cái gì, nghĩa là tất cả những gì cô gái biết về thế giới, và cô nói với bản thân: Không được sợ, mi sẽ trở lại, và trở lại trong chiến thắng, với những túi quà lớn, vân vân và vân vân.

Và giờ?

Không tiền, không giấy tờ. Ai sẽ gỡ bỏ dây siêu vi? Ai sẽ giúp cô có việc làm? Khi đi làm, phải bới tóc sao để giấu những vết sẹo ở Điểm Xuyên Dây. Liệu có bao giờ cô được về nhà + gấp lại gia đình không? Sao cô làm vậy? Sao cô hủy hoại tất cả, rời bỏ sân nhà mình? Lê ra cô có thể sống tốt, sống lâu dài với chúng mình. Cô tìm kiếm gì ngoài thế giới? Cô muốn điều gì lớn đến mức khiến cô phải cố gắng vô vọng đến thế?

Jerry vừa mới ra về.

Cái giá đắt trống trải ngoài sân, trông lạ lẫm dưới ánh trăng.

Ghi chú cho bản thân: Gọi Greenway, bảo họ dọn cái thứ xấu xí này đi.

NHÀ

1.

Như những ngày xưa, tôi bước ra khỏi con lạch cạn nước sau nhà và gó nhẹ lên cửa sổ bếp.

“Vào đây, con,” mẹ nói.

Trong bếp là những chông báo trên lò, những chông tạp chí trên cầu thang và một đống móc áo chòi ra khỏi lò vi sóng đã hỏng. Tất cả những thứ đó đều như thường lệ. Điểm mới là: một vệt nước đọng hình đầu mèo bên tủ lạnh và cái thảm cũ màu da cam cuộn dở chừng.

“Vẫn không phải bà già sạch sẽ bíp bíp,” mẹ bảo.

Tôi thích thú nhìn mẹ.

“‘Bíp bíp’ à?” tôi nói.

“Đồ bíp bíp,” mẹ nói. “Ở chỗ làm bọn họ cứ liên tục chỉ trích mẹ.”

Đúng là mẹ rất hay nói tục. Mà hiện đang làm việc ở nhà thờ, thế nên.

Chúng tôi đứng đó nhìn nhau.

Rồi một ông ruỳnh ruỳnh xuống cầu thang: già hơn cả mẹ, mặc độc cái quần đùi, đi bốt việt dã, đội mũ mùa đông, tóc đuôi ngựa dài vắt sau lưng.

“Ai đây?” ông ta hỏi.

“Con trai tôi,” mẹ trả lời bén lén. “Mikey, đây là Harris.”

“Điều tệ hại nhất cậu từng làm ở đó là gì hả?” Harris nói.

“Chuyện gì đã xảy ra với Alberto?” tôi hỏi.

“Alberto cao chạy xa bay rồi,” mẹ nói.

“Alberto đã lộ bản chất,” Harris nói.

“Mẹ không có gì phản đối kẻ bíp bíp đó cả,” mẹ nói.

“Tôi thì có rất nhiều chuyện phản đối thằng khốn ấy,” Harris nói. “Bao gồm cả chuyện hắn nợ tôi mười đô.”

“Harris chẳng kiêm chế cái miệng tục tĩu gì cả,” mẹ nói.

“Mẹ cháu thì chỉ làm thế vì công việc,” Harris giải thích.

“Harris không làm việc,” mẹ nói.

“Ồ, nếu tôi mà làm việc ấy à, thì sẽ không phải ở một nơi định dạy tôi cả cách nói năng,” Harris nói. “Mà sẽ là ở một nơi cho tôi nói năng thế nào tùy thích. Một nơi chấp nhận con người thật của tôi. Đó là nơi tôi săn lòng làm việc.”

“Chẳng có nhiều nơi như thế,” mẹ nói.

“Những nơi cho tôi được nói năng tùy thích ấy à?” Harris nói. “Hay nơi chấp nhận con người thật của tôi?”

“Nơi ông săn lòng làm việc ấy,” mẹ nói.

“Nó sẽ ở lại bao lâu?” Harris nói.

“Chừng nào nó muốn,” mẹ nói.

“Nhà chú cũng là nhà cháu,” Harris nói với tôi.

“Đây không phải nhà ông,” mẹ nói.

“Ít nhất cũng cho thằng bé ăn gì đi chứ,” Harris nói.

“Tôi sẽ cho, nhưng đó không phải ý của ông,” mẹ nói, và xua chúng tôi ra khỏi bếp.

“Người phụ nữ tuyệt vời,” Harris nói. “Đã để ý đến mẹ

cháu hàng bao nhiêu năm trời. Rồi Alberto bỏ đi. Không hiểu nổi sao hắn làm thế. Cháu có một người phụ nữ tuyệt vời trong đời, người phụ nữ ấy bị bệnh, cháu có bỏ không?"

"Mẹ ốm ư?" tôi nói.

"Mẹ cháu không bảo à?" ông ta nói.

Ông ta nhăn mặt, siết tay thành nắm đấm, rồi gí vào đầu mình.

"Khối u," ông ta nói. "Nhưng đừng bảo ta nói."

Mẹ lúc này đang hát trong bếp.

"Tôi hy vọng ít nhất thì bà cũng đang làm thịt xông khói," Harris gọi với ra. "Một đứa con về nhà xứng đáng được ăn thịt xông khói ướp lạnh."

"Ông cứ xía vào là thế nào?" mẹ nói vọng lại. "Ông mới gấp nó thôi mà."

"Tôi yêu nó như con," Harris nói.

"Thật là một phát ngôn lố bịch," mẹ nói. "Ông ghét con ông mà."

"Tôi ghét cả hai thằng con," Harris nói.

"Và ông ghét cả cô con gái nếu ông có bao giờ gấp con bé," mẹ nói.

Harris cười toe toét, như thể xúc động vì mẹ hiểu ông ta rõ đến mức biết ông ta chắc chắn sẽ ghét bất kỳ đứa con nào ông ta sinh ra.

Mẹ bước vào cùng một đĩa thịt xông khói và trứng.

"Chắc là có sợi tóc dính vào đấy," mẹ nói. "Gần đây có vẻ như mẹ bị rụng một đống tóc bíp bíp."

"Bà không phải cảm ơn đâu," Harris nói.

"Ông chẳng làm được cái bíp gì cả!" Mẹ nói. "Đừng kể công. Ông vào rửa bát đi. Thế là giúp rồi đấy."

“Tôi không thể rửa bát, bà biết mà,” Harris nói. “Vì tôi bị dị ứng.”

“Ông ấy bị dị ứng nước,” mẹ nói. “Hỏi ông ấy sao không thể lau khô bát đĩa đi.”

“Vì đau lưng,” Harris nói.

“Ông ấy là Vua Nέu,” mẹ nói. “Ông ấy không phải Vua Làm Thật.”

“Khi thắng bé đi rồi, tôi sẽ cho bà biết tôi là vua về cái gì,” Harris nói.

“Ồ, Harris, hơi quá đấy, ông thật kinh tởm,” mẹ nói.

Harris giơ cả hai tay lên đầu như muốn nói: Người chiến thắng và giữ vững ngôi vô địch.

“Con sẽ ở phòng cũ của con,” mẹ nói.

2.

Trên giường của tôi là một bộ cung tên và chiếc áo choàng Halloween màu tím có hình mặt ma.

“Cái đồ bíp kia là của Harris,” mẹ nói.

“Mẹ,” tôi nói. “Harris nói với con rồi.”

Tôi siết tay thành nắm đấm, gí vào đầu mình.

Mẹ nhìn tôi bối rối.

“Hoặc cũng có thể con hiểu nhầm ý ông ấy,” tôi nói.
“Khối u? Ông ấy nói mẹ bị...?”

“Hoặc cũng có thể ông ta là một kẻ nói dối bíp bíp,” mẹ nói. “Ông ta bịa ra những điều điên rồ bíp bíp về mẹ suốt. Như thể đó là sở thích của ông ta. Ông ta bảo cậu đưa thư

rằng mẹ lấp chân giả. Ông ta bảo Eileen ở quán ăn một bên mắt của mẹ là giả. Ông ta bảo với gã ở cửa hàng kim khí là mẹ hay bị choáng và sùi bọt mép mỗi khi nỗi cơn điên. Giờ gã bán hàng lúc nào cũng xua mẹ ra khỏi đó.”

Để tỏ ra là mình khỏe thế nào, mẹ làm động tác nhảy giạng chân chụm tay trên đầu.

Harris đang bước đi sầm sầm lên lầu.

“Mẹ sẽ không bảo con đã nói về vụ khối u,” mẹ nói.
“Con cũng đừng nói mẹ đã bảo ông ta dối trá nhé.”

Giờ chuyện này bắt đầu giống những ngày xưa rồi đây.

“Mẹ,” tôi nói, “Renee và Ryan sống ở đâu?”

“À,” mẹ nói.

“Chúng có nhà đẹp lắm ở đằng kia kia,” Harris nói.
“Giàu nứt đố đổ vách.”

“Tôi không chắc đấy là ý hay,” mẹ nói.

“Mẹ cháu nghĩ Ryan là kẻ vũ phu,” Harris nói.

“Ryan đúng là vũ phu,” mẹ nói. “Mẹ nhìn là biết vũ phu.”

“Cậu ta đánh ư?” tôi nói. “Cậu ta đánh Renee?”

“Mẹ không nói thế đâu nhé,” mẹ nói.

“Mong thằng đấy đừng đánh đứa bé,” Harris nói.
“Martney nhỏ bé đáng yêu. Đứa bé cực kỳ đáng yêu.”

“Nhưng tên gì mà nghe bíp thế?” mẹ nói. “Tôi đã bảo Renee thế. Tôi đã nói thế.”

“Đó là tên con gái hay con trai?” Harris nói.

“Ông nói cái bíp gì thế?” mẹ nói. “Ông gấp rồi mà. Ông bế rồi mà.”

“Trông như yêu tinh,” Harris nói.

“Nhưng yêu tinh trai hay gái?” mẹ nói. “Thấy chưa. Ông ấy thực sự không biết đâu.”

“Ồ, nó mặc đồ xanh lá,” Harris nói. “Nên tôi không nhận ra.”

“Cứ nghỉ đi,” mẹ nói. “Chúng ta đã mua gì?”

“Người ta hẳn phải nghỉ tôi biết là trai hay gái,” Harris nói. “Đó là đứa cháu khốn kiếp của tôi mà.”

“Không phải cháu ông,” mẹ nói. “Chúng ta đã mua cho nó một chiếc thuyền.”

“Thuyền có thể làm quà cho cháu trai hay gái cũng được,” Harris nói. “Đừng có định kiến. Một cô bé cũng có thể thích thuyền. Cũng như cậu bé cũng có thể thích búp bê. Hoặc áo ngực.”

“Ồ, chúng ta đã không mua cho nó búp bê hay áo ngực,” mẹ nói. “Chúng ta đã mua cho nó thuyền.”

Tôi xuống dưới nhà, tìm cuốn danh bạ điện thoại. Renee và Ryan sống ở Lincoln. 27 Lincoln.

3.

27 Lincoln là khu nhà giàu ở trung tâm thành phố.

Tôi sững sốt trước căn nhà. Sững sốt trước những tháp nhỏ. Cổng sau làm bằng gỗ tùng bách, mở rất êm, như thể bản lề làm bằng nước.

Sững sốt trước cái sân.

Tôi ngồi xổm giữa lùm cây cạnh mái hiên quây màn chắn. Bên trong có người đang trò chuyện: Renee, Ryan, bố mẹ của Ryan, có vẻ như vậy. Giọng của bố mẹ Ryan vang/tự tin, dường như được tạo ra nhờ sự giàu có đột ngột, từ những

giọng nói không được vang/tự tin cho lắm trước đây.

“Mọi người muốn nói gì về Lon Brewster thì nói,” bố Ryan nói. “Nhưng Lon đã xuất hiện và cứu tôi khỏi Feldspar vào cái lần xe tôi bị xịt lốp.”

“Trong cái nóng như thiêu lố bịch đó,” mẹ Ryan nói.

“Mà không một lời than phiền,” bố Ryan nói. “Một người cực kỳ đáng mến.”

“Đáng mến gần bằng nhà Fleming - hoặc ông đã bảo với tôi vậy,” bà nói.

“Mà nhà Fleming thì đáng mến kinh khủng,” ông nói.

“Và hãy nhìn những điều tốt đẹp mà họ làm xem!” bà nói. “Họ đã bố trí một máy bay đầy trẻ con đến đây.”

“Những đứa trẻ Nga,” ông nói. “Bị hở hàm ếch.”

“Rồi khi những đứa trẻ đến, chúng được đưa đến các phòng phẫu thuật trên khắp cả nước,” bà nói. “Rồi ai trả tiền?”

“Nhà Fleming,” ông nói.

“Chẳng phải họ cũng để dành tiền cho đại học ư?” bà nói. “Cho những đứa trẻ Nga ấy.”

“Những đứa bé ấy từ đứa trẻ tật nguyền ở một quốc gia đang sụp đổ được bắt đầu cuộc sống ở một đất nước vĩ đại nhất thế giới,” ông nói. “Và ai đã làm điều này? Một tập đoàn ư? Chính phủ ư?”

“Một cặp vợ chồng,” bà nói.

“Một cặp vợ chồng có tâm nhìn thực thụ,” ông nói.

Một quãng im lặng thật lâu để tỏ lòng ngưỡng mộ.

“Mặc dù mình sẽ chẳng bao giờ biết điều đó nếu nhìn vào cái cách ông chồng nói chuyện cay nghiệt với bà vợ,” bà nói.

“Ồ, bà ấy cũng đối xử với chồng cay nghiệt chẳng kém,” ông nói.

“Đôi khi chỉ vì ông ấy nói năng cay nghiệt với bà ấy mà bà ấy đáp trả lại,” bà nói.

“Như câu chuyện trứng có trước hay gà có trước,” ông nói.

“Chỉ khác là ở đây là sự cay nghiệt,” bà nói.

“Nhưng mà, ta không thể không yêu mến nhà Fleming được,” ông nói.

“Chúng ta cũng nên tuyệt vời như vậy,” bà nói. “Lần gần đây nhất chúng ta cứu một đứa trẻ Nga là khi nào nhỉ?”

“Ồ, chúng ta làm cũng tốt mà,” ông nói. “Chúng ta không đủ khả năng đưa một đống trẻ con Nga đến đây, nhưng tôi nghĩ, theo cách hạn hẹp của mình, chúng ta đã làm tốt.”

“Ngay cả đưa một đứa trẻ Nga đến đây chúng ta cũng không làm được,” bà nói. “Kể cả một đứa trẻ Canada bị hở hàm ếch cũng nằm ngoài khả năng của chúng ta.”

“Chúng ta có thể lái xe đến đó chọn một cháu,” ông nói. “Nhưng rồi sao? Chúng ta không thể trả tiền phẫu thuật cũng không thể trả tiền cho đi học đại học. Nên đứa trẻ cứ ngồi đó, tại nước Mỹ thay vì Canada, cái hở hàm ếch vẫn còn nguyên.”

“Bố mẹ đã nói với các con chưa nhỉ?” bà nói. “Chúng ta sẽ mở thêm năm cửa hiệu. Năm cửa hiệu trong phạm vi ba thành phố. Mỗi cái đều có đài phun nước.”

“Tuyệt quá mẹ à,” Ryan nói.

“Thật quá tuyệt,” Renee nói.

“Và có lẽ, nếu năm cửa hiệu đó kinh doanh phát đạt, chúng ta có thể mở ba hoặc bốn cửa hiệu khác, và lúc ấy, sẽ quay lại vấn đề hở hàm ếch ở Nga,” bố Ryan nói.

“Bố mẹ liên tục gây ngạc nhiên,” Ryan nói.

Renee bế đứa trẻ ra ngoài.

“Con bế cháu ra ngoài một chút,” con bé nói.

4.

Đứa trẻ quả là gây tổn hại. Renee dường như đãy đà hơn, bớt sức sống hơn. Và còn nhợt nhạt hơn, như thể có người đã rọi đèn tẩy màu lên mặt lên tóc con bé.

Đứa bé quả thực giống con yêu tinh.

Đứa bé yêu tinh nhìn một con chim, chỉ con chim.

“Chim,” Renee nói.

Đứa bé yêu tinh chỉ cái bể bơi tuyệt đẹp.

“Để bơi,” Renee nói. “Nhưng chưa được. Chưa được, nhé?”

Đứa bé yêu tinh nhìn lên bầu trời.

“Mây,” Renee nói. “Mây làm mưa.”

Như thể đứa trẻ đang yêu cầu, bằng ánh mắt: Nhanh lên, cho con biết cái cút này là gì, để con có thể làm chủ được nó, và mở vài cửa hàng.

Đứa bé nhìn tôi.

Renee suýt nữa đánh rơi đứa trẻ.

“Mike, Mikey, chết tiệt,” em tôi nói.

Rồi dường như nó nhớ ra điều gì, bèn lật đật quay lại cửa hiên.

“Rye?” nó gọi. “Rye-King? Anh ra bế Mart-Heart được không?”

Ryan bế đứa bé.

“Yêu em,” tôi nghe cậu ta nói.

“Yêu anh nhiều hơn,” em tôi nói.

Rồi nó quay lại, không có đứa bé.

“Em gọi anh ấy là Rye-King,” nó nói, đỏ mặt.

“Anh nghe thấy rồi,” tôi nói.

“Mikey,” em tôi nói. “Anh đã làm chuyện đó à?”

“Anh vào được không?” tôi nói.

“Không phải hôm nay,” em tôi nói. “Ngày mai đi. Không, để thứ Năm. Thứ Tư bố mẹ anh ấy sẽ đi. Thứ Năm anh hăng đến nhé, chúng em sẽ bàn bạc chuyện này.”

“Bàn bạc chuyện gì cơ?” tôi nói.

“Chuyện anh có thể vào không,” nó nói.

“Anh không nhận ra đó lại là vấn đề đấy,” tôi nói.

“Vậy ư?” nó nói. “Anh nhận ra chưa?”

“Ryan có vẻ tốt,” tôi nói.

“Ôi Chúa ơi,” nó nói. “Đúng là người tốt nhất mà em từng biết.”

“Ngoại trừ lúc cậu ta đánh,” tôi nói.

“Lúc sao cơ?” nó nói.

“Mẹ bảo anh,” tôi nói.

“Bảo cái gì?” nó nói. “Rằng Ryan đánh à? Đánh em sao? Mẹ bảo thế sao?”

“Đừng bảo mẹ là anh nói,” tôi nói, hơi hoang mang, như ngày xưa.

“Mẹ điên rồi,” nó nói. “Mẹ loạn trí xù nó rồi. Mẹ *hắn là sẽ* nói thế. Anh biết ai sẽ bị đánh không? Mẹ đấy. Em đánh.”

“Sao em không viết thư cho anh kể về mẹ?” tôi nói.

“Chuyện gì về mẹ?” nó nói giọng ngờ vực.

“Mẹ bị ốm ấy?” tôi nói.

“Mẹ kẽ à?” nó nói.
 Tôi siết nắm tay và gí lên thái dương.
 “Thế là sao?” em tôi nói.
 “Một khối u?” tôi nói.
 “Mẹ không bị u,” nó nói. “Mẹ bị đau tim. Ai bảo anh mẹ bị u?”
 “Harris,” tôi nói.
 “Ô, Harris, tuyệt lắm,” em tôi nói.
 Trong nhà, đứa bé bắt đầu khóc.
 “Anh đi đi,” Renee nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào thứ Năm. Nhưng trước hết...”

Nó đưa tay ôm mặt tôi và quay đầu tôi để tôi có thể nhìn Ryan qua cửa sổ, cậu ta đang hâm nóng bình sữa trong chậu bếp.

“Trông anh ấy giống kẻ đánh vợ không?” em tôi nói.
 “Không,” tôi nói.
 Và đúng thế. Không hề.
 “Chúa ơi,” tôi nói. “Ở đây có ai nói thật không?”
 “Em đây,” nó nói. “Anh nữa.”

Tôi nhìn em tôi, và trong một thoáng nó lại tám tuổi còn tôi lên mười, chúng tôi trốn trong chuồng chó trong khi bố mẹ và dì Toni đang phê thuốc phá phách ngoài sân hiên.

“Mikey,” nó nói. “Em cần biết. Anh có làm việc đó không?”

Tôi giật đầu khỏi tay nó, quay lưng và bước đi.
 “Đi gấp vợ anh đi, đồ ngốc!” nó hét lên sau lưng tôi. “Đi gấp con anh đi.”

5

Mẹ đang đứng trên bãi cỏ trước nhà gào thét với một ông béo lùn. Harris lù lù đằng sau, thỉnh thoảng lại đầm đá một thứ gì đấy để chứng minh ông ta đáng sợ thế nào khi phát khùng.

“Đây là con trai tôi!” mẹ nói. “Ở trong quân ngũ. Mới về nhà. Vậy mà ông đối xử với chúng tôi thế này đấy hả?”

“Cảm ơn cậu đã phục vụ đất nước,” người đàn ông nói với tôi.

Harris đá thùng kim loại đựng rác.

“Cậu làm ơn bảo ông ta đừng làm thế nữa được không?” ông kia nói.

“Cậu ta không thể kiểm soát tôi khi tôi điên,” Harris nói. “Không ai làm được.”

“Ông nghĩ tôi thích thế này à?” ông kia nói. “Bà ấy không trả tiền nhà bốn tháng nay rồi.”

“Ba,” mẹ nói.

“Cách ông đối xử với gia đình một anh hùng là thế này đấy hả?” Harris nói. “Cậu ta đã ra chiến trường, còn ông ở đây ngược đãi mẹ cậu ta?”

“Ông bạn này, xin lỗi, tôi không ngược đãi,” người đàn ông nói. “Đây là đuổi ra khỏi nhà. Nếu bà ấy trả tiền nhà mà tôi vẫn đuổi, thì đó mới là ngược đãi.”

“Và ở đây tôi làm việc cho một nhà thờ bíp bíp!” mẹ hé tay lên.

Người đàn ông, dù thấp tịt và béo, vẫn can đảm một cách đáng ngưỡng mộ. Ông ta đi vào nhà và bước ra mang theo chiếc ti vi cùng một vẻ mặt chán ngán, như thể đấy là ti vi của ông ta và ông ta muốn đặt nó ngoài sân.

“Không,” tôi nói.

“Tôi trân trọng sự phục vụ đất nước của cậu,” ông ta nói.

Tôi nắm áo ông ta. Đến giờ tôi đã trở nên giỏi nắm áo người khác, nhìn vào mắt họ và nói thẳng.

“Nhà này của ai?” tôi nói.

“Của tôi,” ông ta nói.

Tôi đạp chân lên sau lưng rồi thả ông ta xuống đất.

“Bình tĩnh nào,” Harris nói.

“Thế là bình tĩnh rồi đấy,” tôi nói, mang chiếc ti vi vào trong.

6.

Đêm đó cảnh sát trưởng đến cùng vài người khuân vác, họ dọn sạch đồ trong nhà ra bãi cỏ.

Tôi ngồi trên cái chòi săn sau nhà Neston ở phố High, thấy họ đến rồi đi theo lối cổng sau, chứng kiến toàn bộ.

Mẹ ở bên ngoài, tay ôm đầu, len lỏi ra vào giữa đống đồ đống nát của bà. Cảnh tượng ấy vừa thống thiết lại vừa không. Ý tôi là, khi mẹ cảm nhận sâu sắc điều gì đó thì bà luôn làm vậy: diễn quá đà. Điều đó, có lẽ, khiến cảnh này không còn thống thiết nữa?

Có một chuyện xảy ra với tôi gần đây, đó là mỗi khi một kế hoạch hình thành, nó sẽ truyền thẳng xuống tay chân tôi. Khi chuyện đó xảy ra, tôi biết mình phải tin tưởng vào nó. Mắt tôi sẽ nóng lên và tôi sẽ cảm thấy như kiểu, Làm luôn đi, đi, đi.

Chuyện này có tác dụng tốt với tôi, hầu như thế.

Lúc này thì cái kế hoạch đang truyền xuống chính là: giữ mẹ lại, đẩy mẹ vào trong nhà, bắt mẹ ngồi xuống, tóm lấy Harris, bắt ông ta ngồi xuống, châm lửa nơi này, hoặc ít nhất thực hiện động tác đầu tiên để đốt nơi này, để thu hút sự chú ý của họ, khiến họ hành động đúng với tuổi của mình.

Tôi chạy xuống đồi, đẩy mẹ vào trong nhà, bắt mẹ ngồi trên cầu thang, túm áo Harris, đập chân lên lưng ông ta, thả ông ta xuống sàn. Rồi đặt que diêm gần thảm cầu thang, và khi nó bắt đầu bén lửa, giơ một ngón tay lên, như muốn nói, Khẽ nào, khắp người tôi đang rần rật năng lượng từ trải nghiệm tăm tối gần đây.

Cả hai sợ đến mức không nói được gì, điều đó khiến tôi cảm thấy xấu hổ, cái kiểu xấu hổ mà ta biết không thể xóa nhòa bằng cách nói lời xin lỗi, và điều duy nhất nên làm là: bỏ đi, và xấu hổ thêm.

Tôi giẫm chân dập lửa trên thảm và đến phố Gleason, ở đó Joy và lú trẻ đang sống với Tên Khốn.

7.

Thật là một cú đá vào đầu: nhà họ còn đẹp hơn nhà Renee.

Căn nhà tối om. Có ba chiếc xe đỗ ở lối vào. Nghĩa là tất cả đều ở nhà và đang ngủ.

Tôi đứng nghĩ một lát.

Rồi quay gót trở lại khu trung tâm, vào một cửa hàng. Tôi đoán đó là cửa hàng. Dù tôi không biết người ta bán gì.

Trên quầy tính tiền màu vàng được thắp sáng từ bên trong có những tấm thẻ nhựa to màu xanh. Tôi chọn một cái. Trên đó có dòng chữ “MiiVOXMAX”.

“Cái gì đây?” tôi hỏi.

“Cái này dùng để làm gì thì đúng hơn, nếu là tôi thì tôi sẽ hỏi thế,” một thằng nhóc nói.

“Cái này dùng để làm gì?” tôi nói.

“Thực ra,” cậu ta nói, “có lẽ cái này phù hợp với anh hơn.”

Cậu ta đưa tôi một cái thẻ y hệt nhưng với dòng chữ “MiiVOXMIN” trên đó.

Một thằng nhóc khác đến mang theo espresso và bánh quy.

Tôi đặt cái MiiVOXMIN xuống và cầm MiiVOXMAX lên.

“Bao nhiêu?” tôi nói.

“Ý anh là tiền?” cậu ta nói.

“Nó làm được gì?” tôi nói.

“Ồ, ý anh hỏi có phải nó là cái bo mạch lưu trữ dữ liệu hay thông tin?” cậu ta nói. “Câu trả lời sẽ là: có hoặc không.”

Bọn nhóc này thật đáng yêu. Không một nếp nhăn trên mặt. Khi tôi nói bọn nhóc, ý tôi là họ tầm tuổi tôi.

“Tôi đi xa đã lâu,” tôi nói.

“Chào mừng anh quay về,” gã đầu tiên nói.

“Anh đã ở đâu thế?” gã thứ hai hỏi.

“Chiến tranh?” tôi nói, với giọng xúc phạm nhất có thể nặn ra. “Có lẽ các cậu đã nghe nói?”

“Tôi đã nghe,” gã đầu tiên nói, đầy tôn trọng. “Cảm ơn anh đã phục vụ đất nước.”

“Cuộc chiến nào thế?” gã thứ hai nói. “Chẳng phải có hai cuộc chiến sao?”

"Chẳng phải một cuộc vừa kết thúc sao?" gã thứ nhất nói.

"Anh họ tôi ở đó," gã thứ hai nói. "Ở một trong hai cuộc chiến đó. Ít nhất tôi nghĩ anh ta ở đó. Tôi chỉ biết anh ta phải đi. Chúng tôi không gần gũi cho lắm."

"Dù sao thì cũng cảm ơn anh," gã thứ nhất nói, đoạn chìa tay ra, và tôi bắt tay gã.

"Tôi không ủng hộ," gã thứ hai nói. "Nhưng tôi biết đó không phải vấn đề anh tự quyết được."

"Ồ," tôi nói. "Thực ra là tôi tự quyết."

"Cậu đã không ủng hộ hay đang không ủng hộ?" gã đầu tiên nói với gã thứ hai.

"Cả hai," gã thứ hai nói. "Nhưng mà chiến tranh vẫn đang tiếp diễn à?"

"Cuộc chiến nào?" gã đầu tiên nói.

"Cuộc chiến mà anh đã tham gia vẫn đang tiếp diễn à?" gã thứ hai hỏi tôi.

"Đúng," tôi nói.

"Tốt hơn hay xấu đi, anh nghĩ thế nào?" gã thứ nhất nói. "Theo ý anh, chúng ta có thắng không? Ôi, tôi đang làm gì đây nhỉ? Tôi không thực lòng quan tâm đâu, thế mới buồn cười!"

"Dù sao thì," gã thứ hai nói, đoạn giơ tay ra, và tôi bắt tay gã.

Bọn họ rất tử tế, chấp nhận và không nghi ngờ - họ rất ủng hộ tôi - đến nỗi tôi bước ra, mỉm cười, và đi được một dãy phố thì mới nhận ra mình vẫn cầm tấm thẻ MiiVOXMAX. Tôi đứng dưới cột đèn và nhìn. Dường như chỉ là một tấm nhựa. Kiểu như, nếu mình muốn MiiVOXMAX, mình đưa tấm thẻ

đó cho người ta, và có người đi lấy MiiVOXMAX cho mình, dù đó là gì.

8.

Tên Khốn ra mở cửa.

Tên thật của hắn là Evan. Chúng tôi từng là bạn học cùng trường. Tôi có ký ức mơ hồ về hình ảnh hắn đội cái mũ lông chim của người Anh Đêêng chạy dọc hành lang.

“Mike,” hắn nói.

“Tôi vào được không?” tôi nói.

“Tôi nghĩ là tôi phải nói không,” hắn nói.

“Tôi muốn gặp lú trẻ,” tôi nói.

“Quá nửa đêm rồi,” hắn nói.

Tôi nghĩ chắc chắn hắn đang nói dối. Chẳng lẽ cửa hàng vẫn mở lúc quá nửa đêm sao? Nhưng mà trăng đã lên cao, còn không khí thì ướt đẫm và buồn bã như muốn nói rằng, Ô, cũng không còn sớm.

“Ngày mai được không?” tôi nói.

“Thế có tiện cho anh không?” hắn nói. “Sau khi tôi đi làm về?”

Tôi thấy là chúng tôi đã đồng ý xử sự hợp lý. Một cách thể hiện chúng tôi đang xử sự hợp lý chính là nói mọi thứ theo kiểu đặt câu hỏi.

“Tầm sáu giờ nhé?” tôi nói.

“Sáu giờ có tiện cho anh không?” hắn nói.

Điều kỳ quặc là tôi thực sự chưa bao giờ thấy hai người

họ ở bên nhau. Người vợ ở trong đó trên giường hắn có thể là ai đó hoàn toàn khác.

“Tôi biết chuyện này không dễ,” hắn nói.

“Anh đã chơi xỏ tôi,” tôi nói.

“Với tất cả lòng tôn trọng, tôi không đồng ý về mặt này,”
hắn nói.

“Hiển nhiên,” tôi nói.

“Tôi không chơi xỏ anh và cô ấy cũng không,” hắn nói.
“Đó là một tình huống khó khăn cho tất cả những người liên
quan.”

“Đối với một số người thì khó khăn hơn những người
khác,” tôi nói. “Anh có đồng ý với tôi không?”

“Chúng ta có đang thành thật không?” hắn nói. “Hay
chỉ đang dò dẫm quanh cuộc xung đột?”

“Thành thật,” tôi nói, và khuôn mặt hắn thể hiện cái vẻ
mà, trong một thoáng, khiến tôi lại quý mến hắn.

“Chuyện này rất khó khăn với tôi, bởi tôi cảm thấy như
cứt,” hắn nói. “Chuyện này cũng khó khăn với cô ấy, bởi cô ấy
cảm thấy như cứt. Chuyện khó khăn với chúng tôi, vì trong
khi cảm thấy như cứt, chúng tôi cũng cảm thấy hết thảy những
điều khác chúng tôi cảm thấy, mà, tôi đảm bảo với anh, đã và
đang chân thực như bất cứ điều gì, một phước lành trọn vẹn,
nếu tôi có thể nói như vậy.”

Lúc đó, tôi cảm thấy như một khúc gỗ, như tôi bị một
toán người giữ lại để một gã khác có thể bước đến tống năm
đấm Tân Thời Đại của hắn vào mông tôi trong khi giải thích
rằng đấm mông tôi không phải lựa chọn đầu tiên của hắn, và
thực ra làm hắn cảm thấy xung đột.

“Sáu giờ,” tôi nói.

"Sáu giờ được," hắn nói. "Thật may, giờ của tôi linh hoạt."

"Anh không cần phải ở đây," tôi nói.

"Nếu anh là tôi và nếu tôi là anh, có lẽ anh sẽ cảm thấy vì sao đó mà mình cần phải ở đây đúng không?" hắn nói.

Một chiếc xe là Saab, một chiếc Escalade và chiếc thứ ba cũng là Saab nhưng mới hơn, có hai ghế cho trẻ con trên xe và một chú hổ nhồi bông mà tôi không quen.

Ba xe dành cho hai người trưởng thành, tôi nghĩ. Đất nước gì thế này. Thế chó nào vợ tôi và gã chồng mới của cô ta lại ích kỷ vậy. Tôi có thể thấy rằng, theo năm tháng, những đứa con tôi sẽ dần biến thành những em bé ích kỷ khốn kiếp, rồi những đứa trẻ chập chững, nhi đồng, thiếu niên rồi người lớn ích kỷ khốn kiếp, trong lúc tôi lẩn lút quanh chúng như một ông chú đáng ngờ, bẩn thỉu.

Khu vực này đầy những lâu đài. Trong một lâu đài một cặp đôi đang ôm ấp nhau. Trong lâu đài khác, một phụ nữ bày chừng chín triệu ngôi nhà Giáng sinh nhỏ trên bàn, như thể đang kiểm kê. Bên kia sông, những lâu đài nhỏ hơn. Chỗ chúng tôi, những căn nhà như lều lán của nông dân. Trong một căn lều nông dân, năm đứa trẻ đứng lặng lẽ trên lưng tựa của chiếc sofa. Rồi chúng đồng loạt nhảy lên và những con chó của chúng nổi điên.

9.

Nhà mẹ trống trơn. Mẹ và Harris đang ngồi trên sàn phòng khách, đang gọi điện, cố tìm chỗ nào đó để đi.

“Mấy giờ rồi?” tôi hỏi.

Mẹ ngược lên nơi từng đặt chiếc đồng hồ.

“Đồng hồ ngoài vỉa hè,” mẹ nói.

Tôi đi ra. Đồng hồ nằm dưới một chiếc áo khoác. Mười giờ. Evan đã chơi xỏ tôi. Tôi tính quay lại, đòi gấp bọn trẻ, nhưng lúc tôi đến đó sẽ là mười một giờ rồi, và hắn vẫn có lý do chính đáng khi bảo là đã muộn.

Cảnh sát trưởng bước vào.

“Đừng đứng lên,” ông ta nói với mẹ.

Mẹ đứng lên.

“Đứng lên,” ông ta nói với tôi.

Tôi vẫn ngồi.

“Anh là người đã xô ông Klees đúng không?” cảnh sát trưởng nói.

“Nó mới từ chiến trường về,” mẹ nói.

“Cảm ơn anh đã phục vụ đất nước,” cảnh sát trưởng nói.

“Mong anh về sau đừng có quăng người khác xuống đất được không?”

“Nó cũng quăng cả tôi đấy,” Harris nói.

“Vấn đề của tôi là tôi không muốn đi loanh quanh bắt các cựu binh,” cảnh sát trưởng nói. “Chính tôi cũng là một cựu binh. Nên nếu anh giúp tôi, bằng cách không quăng người khác nữa, tôi sẽ giúp anh. Bằng cách không bắt anh. Thỏa thuận chứ?”

“Nó cũng định đốt nhà đấy,” mẹ nói.

“Tôi sẽ không khuyến khích đốt gì hết,” cảnh sát trưởng nói.

“Nó không còn là nó nữa,” mẹ nói. “Ý tôi là, nhìn nó xem.”

Cảnh sát trưởng trước đây chưa bao giờ thấy tôi, nhưng nếu thừa nhận là ông ta không có cơ sở nào để đánh giá tôi trông ra sao thì có vẻ như sẽ là một nỗi hổ thẹn nghề nghiệp.

“Đúng là trông anh ta rất mệt mỏi,” cảnh sát trưởng nói.

“Nhưng mà khỏe lắm đấy,” Harris nói. “Quật tôi ngã luôn.”

“Ngày mai mọi người sẽ đi đâu?” cảnh sát trưởng hỏi.

“Có gợi ý nào không?” mẹ nói.

“Một người bạn, một người trong gia đình?” cảnh sát trưởng nói.

“Nhà Renee,” tôi nói.

“Nếu không có, thì nhà tế bần ở Fristen vậy?” cảnh sát trưởng nói.

“Một việc tôi chắc chắn sẽ không làm là đến nhà Renee,” mẹ nói.

“Người nhà đó quá kêu kiệu. Họ đã sẵn cho chúng ta là thấp kém rồi.”

“Ồ, chúng ta thấp kém mà,” Harris nói. “So với họ.”

“Một việc khác tôi chắc chắn sẽ không làm là vào bất cứ nhà tế bần bíp bíp nào,” mẹ nói. “Nhà tế bần đầy chấy rận.”

“Khi chúng ta bắt đầu hẹn hò, người tôi cũng đầy chấy rận của nhà tế bần đó,” Harris đỡ lời.

“Tôi rất tiếc chuyện này lại xảy ra,” cảnh sát trưởng nói.
“Mọi thứ đều thụt lùi và đảo lộn.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” mẹ nói. “Ở đây tôi làm việc cho một nhà thờ, và con trai tôi là anh hùng. Có huân chương Sao Bạc. Từng năm bàn chân bíp bíp của một gã lính thủy đánh bộ mà lôi đi. Chúng tôi đã nhận được thư thông báo. Vậy mà giờ tôi đang ở đâu chứ? Ngoài đường.”

Cảnh sát trưởng đã thôi nghe chuyện và đang đợi để được thoát ra khỏi căn nhà này, quay trở lại với bất cứ điều gì ông ta cho là chân chính.

“Tìm nơi nào mà trú đi các vị,” ông ta khuyên chân thành khi ra về.

Harris và tôi kéo hai tấm đệm vào. Trên đó vẫn còn chăn ga và các thứ. Nhưng tấm ga trên đệm của mẹ và Harris đã dính cỏ ở một bên mép, và gối thì có mùi bùn.

Rồi chúng tôi trải qua đêm dài trong căn nhà trống trơn.

10.

Buổi sáng, mẹ gọi cho một số cô người quen hồi còn là bà mẹ trẻ, nhưng một người bị lệch đĩa đệm, người thì bị ung thư, người thứ ba có con sinh đôi và cả hai đều bị chẩn đoán rối loạn lưỡng cực.

Ban ngày, Harris lại bất chấp chẳng sợ gì.

“Vậy cái vụ tòa án binh đó,” ông ta nói. “Có phải điều xấu xa nhất cậu từng làm không? Hay còn điều gì kinh khủng hơn mà cậu đã làm nhưng không bị bắt?”

“Họ đã tuyên bố nó vô tội rồi mà,” mẹ nói ngắn gọn.

“Ồ, hồi đó họ cũng tuyên bố tôi không mắc tội đột nhập đấy thôi,” Harris nói.

“Mà chuyện này thì có liên quan gì đến ông?” mẹ nói.

“Biết đâu nó muốn tâm sự,” Harris nói. “Làm hồi sinh lại chuyện đó. Tốt cho tâm hồn.”

“Nhìn mặt nó kìa, Har,” mẹ nói.

Harris nhìn mặt tôi.

“Xin lỗi vì tôi khơi lại chuyện đó,” ông ta nói.

Rồi cảnh sát trưởng quay lại. Ông ta bắt tôi và Harris lôi hai tẩm đệm ra. Trên hiên, chúng tôi xem ông ta khóa cửa.

“Đã mười tám năm mi là ngôi nhà thân yêu của ta,” mẹ nói, có lẽ bắt chước lời thổ dân da đỏ nào đó trên phim.

“Các vị sẽ cần một chiếc xe tải đến đây,” cảnh sát trưởng nói.

“Con trai tôi đã phục vụ trong chiến tranh,” mẹ nói.

“Vậy mà xem anh đối xử với tôi thế này đây.”

“Tôi chính là người đã ở đây hôm qua,” cảnh sát trưởng nói, và vì lý do nào đó mà lấy tay đóng khung mặt mình lại. “Còn nhớ tôi không? Bà đã kể với tôi. Tôi đã cảm ơn anh ta phục vụ đất nước. Gọi xe tải đi. Nếu không đồ đống nát của các vị sẽ đi thẳng tới bãi rác.”

“Xem cách người ta đối xử với phụ nữ làm việc cho nhà thờ này,” mẹ nói.

Mẹ và Harris lục lọi trong đống đồ đống nát, tìm được một chiếc vali, rồi bỏ quần áo vào.

Rồi chúng tôi lái xe đến nhà Renee.

Cảm giác của tôi là, Ôi, chuyện này sẽ vui đây.

Cảm giác khác là, Ô, mẹ à, con nhớ lúc mẹ còn trẻ và để bím tóc và con xấu hổ chết mất khi thấy mẹ lại bê tha đến thế này.

Một cảm giác nữa là, Lão già khùng to xác kia, tối qua lão đã chỉ điểm tôi. Sao phải làm thế hả?

Một cảm giác nữa, Mẹ, mẹ, để con quỳ dưới chân mẹ và kể cho mẹ chuyện con và Smelton và Ricky G. đã làm ở Al-Raz, và rồi mẹ vuốt tóc con và bảo con rằng bất kỳ ai hắn cũng sẽ làm y như vậy.

Khi chúng tôi qua cầu Roll Creek, tôi có thể thấy mẹ đang nghĩ, Cứ thử để cái con Renee đó từ chối mình xem, mình sẽ dâng cái thứ bíp ấy tận miệng con bé bíp bíp ấy.

Nhưng rồi, thật bất ngờ, lúc chúng tôi sang phía bên kia cầu, và không khí chuyển từ hơi sông mát lạnh trở lại bình thường, nét mặt mẹ cũng thay đổi thành: Ôi, Chúa ơi, nếu Renee từ chối mình trước mặt bố mẹ Ryan và họ một lần nữa lại thấy mình là cặn bã, mình sẽ chết mất, mình sẽ chết mất thôi.

12.

Renee quả thực đã từ chối mẹ trước mặt bố mẹ Ryan, họ quả thực coi mẹ là cặn bã.

Nhưng mẹ không chết.

Bạn nên thấy mặt họ khi chúng tôi bước vào.

Renee trông rất sảng sốt. Ryan trông rất sảng sốt. Bố mẹ của Ryan đang cố hết sức để tỏ ra không sảng sốt đến nỗi họ

cứ xô đổ hết cái này đến cái kia. Một lọ hoa đổ xuống khi bố Ryan lập cập bước tới cõi ra vẻ vui tươi/chào mừng. Mẹ Ryan lảo đảo ngã vào một bức tranh và cuối cùng phải ôm nó trong vòng tay mặc áo len đỏ.

“Đứa bé đấy à?” tôi nói.

Mẹ lại chỉ trích tôi.

“Thế con nghĩ đó là gì?” mẹ nói. “Một người tí hon không biết nói à?”

“Đây là Martney, đúng vậy,” Renee nói, đưa đứa trẻ ra cho tôi.

Ryan hắng giọng, đưa mắt nhìn Renee với cái vẻ như muốn nói, Anh tưởng chúng ta đã bàn chuyện này rồi, Bánh Muffin Cưng?

Renee chuyển hướng đứa bé, đưa nó lên cao, như thể nếu nó nâng đứa bé đủ cao thì sẽ khiến tôi không cần bế nó nữa, đứa bé đã được giơ cao lên gần bóng đèn trên trần.

Đau đấy.

“Mẹ kiếp,” tôi nói. “Các người nghĩ tôi sẽ làm gì nào?”

“Làm ơn đừng nói tục trong nhà tôi,” Ryan nói.

“Làm ơn đừng dạy con trai tôi cái bíp gì mới được nói,” mẹ nói. “Nó đã tham gia chiến tranh đấy.”

“Cảm ơn cậu đã phục vụ đất nước,” bố Ryan nói.

“Chúng tôi có thể dễ dàng đến ở khách sạn,” mẹ Ryan nói.

“Mẹ, bố mẹ không cần phải vào khách sạn gì cả,” Ryan nói. “Họ có thể ở khách sạn.”

“Chúng tôi sẽ không ở khách sạn,” mẹ nói.

“Mẹ có thể dễ dàng đến ở khách sạn mà mẹ. Mẹ thích khách sạn tốt,” Renee nói. “Nhất là khi chúng con sẽ trả tiền.”

Đến Harris cũng lo lắng.

“Khách sạn nghe có vẻ hay đấy,” ông ta nói. “Cũng lâu lắm rồi tôi không được đặt lưng ở một nơi tốt như là khách sạn.”

“Con định đưa mẹ ruột của mình, người làm việc cho một nhà thờ, cùng với anh trai con, một anh hùng huân chương Sao Bạc vừa mới về nhà sau chiến tranh, vào một nhà nghỉ nhếch nhác sao?” mẹ nói.

“Đúng,” Renee nói.

“Ít nhất thì anh cũng có thể bế đứa bé chứ?” tôi nói.

“Có tôi ở đây thì không,” Ryan nói.

“Jane và tôi muốn cậu biết chúng tôi đã ủng hộ bao nhiêu, và vẫn đang ủng hộ, cho sứ mệnh của cậu,” bố Ryan nói.

“Nhiều người không biết các cậu đã xây được bao nhiêu trường học ở đó,” mẹ Ryan nói.

“Người ta thường tập trung vào chuyện tiêu cực,” bố Ryan nói.

“Câu thành ngữ đó là gì nhỉ?” mẹ Ryan nói. “Để tạo ra cái này cái kia, trước hết ta phải phá đi rất nhiều cái này cái kia.”

“Em nghĩ anh ấy có thể bế con,” Renee nói. “Ý em là, chúng ta đứng ở ngay đây mà.”

Ryan nhíu mày, lắc đầu.

Đứa bé vặn vẹo, như cũng tin là số mệnh nó đang được định đoạt.

Việc tất cả những kẻ này nghĩ tôi sẽ làm đứa bé đau khiến tôi tưởng tượng ra mình đang làm nó đau. Liệu việc tưởng tượng ra mình làm đứa bé đau có nghĩa là tôi sẽ làm

nó đau không? Tôi có muốn làm nó đau không? Không, lạy Chúa. Nhưng: Liệu việc tôi không có ý định làm đứa bé đau có đồng nghĩa với việc tôi sẽ không làm nó đau, khi phải chịu áp lực? Liệu trong quá khứ gần đây, tôi có từng trải qua chuyện dù không định làm Hành Động A nhưng lại bỗng thấy mình đang làm Hành Động A hay không?

“Anh không muốn bế cháu,” tôi nói.

“Tôi đánh giá cao điều đó,” Ryan nói. “Anh biết điều đấy.”

“Tôi muốn bế cái bình này,” tôi nói, đoạn cầm một cái bình lên rồi bế như bế trẻ con, nước chanh đổ khỏi bình, và ngay khi nước chanh đã chảy thành vũng trên sàn gỗ, tôi ném bình xuống.

“Mày thực sự làm tổn thương cảm xúc của tao!” tôi nói.

Rồi ra vỉa hè, đi thật nhanh.

13.

Rồi quay lại cửa hàng đó.

Hai gã khác ở cửa hàng, trẻ hơn hai cậu trước đó. Họ hẳn là học sinh trung học. Tôi đưa cái thẻ MiiVOXMAX.

“Ôi chết tiệt, ngon rồi!” một gã nói. “Chúng tôi đang thắc mắc nó ở đâu.”

“Chúng tôi đang định thu hồi nó,” gã kia nói, mang espresso và bánh đến.

“Nó có giá trị không?” tôi nói.

“Hà, ôi, ông bạn,” gã đầu tiên nói, đoạn lấy một loại vải

đặc biệt dưới quầy ra, lau bụi trên tấm thảm và bỏ lại chỗ trưng bày.

“Cái gì thế?” tôi nói.

“Cái này dùng để làm gì thì đúng hơn, nếu là tôi thì tôi sẽ hỏi thế,” gã đầu tiên nói.

“Cái này dùng để làm gì?” tôi nói.

“Có lẽ cái này phù hợp với anh hơn,” gã nói và đưa cho tôi cái thẻ MiiVOXMIN.

“Tôi đi xa đã lâu,” tôi nói.

“Chúng tôi cũng vậy,” thằng nhóc thứ hai nói.

“Chúng tôi vừa mới xuất ngũ,” thằng nhóc thứ nhất nói.

Rồi chúng tôi lần lượt kể mình đã ở đâu.

Hóa ra tôi và gã thứ nhất về cơ bản là ở cùng một nơi.

“Đợi đã, vậy anh có ở Al-Raz không?” tôi nói.

“Tôi có ở Al-Raz,” gã đầu tiên nói.

“Tôi chưa bao giờ ở chỗ cút đó, tôi thừa nhận,” gã thứ hai nói. “Dù đã có lần tôi lái xe nâng đâm phải một con chó.”

Tôi hỏi gã đầu tiên có nhớ con dê con, bức tường lỗ chỗ, đứa trẻ khóc, cửa vòm tối, những chú bồ câu đột nhiên ùa ra từ bên dưới mái hiên tróc mảng xám xịt.

“Tôi không ở gần đó,” gã nói. “Tôi ở gần sông và con thuyền lật ngược và cái gia đình nhỏ ngập trong máu mà nhìn đâu cũng thấy xuất hiện?”

Tôi biết chính xác gã ở đâu. Thật khó tin là bao nhiêu lần, trước và sau khi đàn bồ câu vụt bay ra, tôi đã gặp cảnh đó, phía chân trời, dọc bờ sông, những người đang cầu xin, lẩn núp, chạy trốn, dính đầy máu.

“Tuy nhiên, chuyện với con chó cuối cùng lại hay,” gã thứ hai nói. “Nó vẫn sống. Lúc tôi đi, nó đại loại còn ngồi

cạnh tôi trên xe nâng.”

Một gia đình chín người Anh Đêêng bước vào, và gã thứ hai lại chõ họ, mang theo espresso và bánh.

“Al-Raz, chà,” tôi nói, giọng dò hỏi.

“Với tôi ư?” gã thứ nhất nói. “Al-Raz là ngày tồi tệ nhất của toàn cuộc chiến.”

“Đúng, với tôi cũng thế, chính xác như vậy,” tôi nói.

“Tôi đã có một hành động khốn kiếp ở Al-Raz,” gã nói.

Đột nhiên tôi thấy không thể thở được.

“Anh bạn Melvin của tôi?” gã nói. “Bị một mảnh đạn xuyên ngay ở háng. Vì tôi. Tôi đợi quá lâu mới lấy nó ra. Hình như lúc ấy có một bữa tiệc toàn nữ ở gần đó? Chừng mươi lăm cô gái ở trong góc cửa hàng ấy. Bọn trẻ con đi cùng họ. Nên tôi đợi. Quá tệ cho Malvin. Cho bạn của Malvin.”

Giờ gã đang chờ tôi kể chuyện khốn kiếp tôi đã làm.

Tôi đặt chiếc MiiVOXMIN xuống, nhặt nó lên, đặt xuống.

“Melvin không sao,” gã vừa nói vừa gõ gõ hai ngón tay vào bạn mình. “Anh ta đã về nhà, hiểu không, đang học sau đại học. Hình như vẫn phang được.”

“Thật mừng vì nghe như vậy,” tôi nói. “Có lẽ anh ta đôi khi còn ngồi cùng xe nâng với anh.”

“Gì cơ?” gã nói.

Tôi xem đồng hồ trên tường. Hình như nó chẳng có kim gì cả. Nó chỉ có những mảng họa tiết di chuyển màu vàng và trắng.

“Anh biết giờ là mấy giờ không?” tôi nói.

Gã nhìn lên đồng hồ.

“Sáu,” gã nói.

14.

Trên phô, tôi thấy một bốt điện thoại và gọi cho Renée.

“Anh xin lỗi,” tôi nói. “Xin lỗi chuyện cái bình.”

“À, vâng,” con bé nói bằng giọng đều đặn. “Anh sẽ phải mua đèn em bình mới.”

Tôi có thể nghe ra nó đang cố làm lành.

“Không,” tôi nói. “Anh sẽ không làm thế.”

“Anh đang ở đâu, Mikey?” em tôi nói.

“Không đâu cả,” tôi nói.

“Anh định đi đâu?” em tôi nói.

“Về nhà,” tôi nói và ngắt máy.

15.

Khi đi lên Gleason, tôi có cái cảm giác ấy. Tay chân tôi không biết chính xác chúng muốn gì, nhưng chúng cứ hướng về phía trước: xô đẩy bất cứ cái gì/bất cứ ai cản đường, vào trong nhà, bắt đầu phá hoại bằng cách ném xung quanh, hét âm lên bất cứ điều gì đang nảy ra trong đầu, xem chuyện gì xảy ra.

Tôi như đang trượt dài trong nỗi hổ thẹn. Bạn biết ý tôi là sao không? Một lần, hồi còn học cấp ba, có một người thuê tôi dọn ao. Mình dùng cà lấp rác bẩn, rồi hất đi. Đến một lúc, đầu cà văng vào đống rác. Khi tôi đến lấy lại, có đến cả triệu con nòng nọc, đã chết và sắp chết, ở độ tuổi nào đó mà chúng có cái bụng căng tròn như bà bầu. Điểm chung

giữa những con đã chết và sắp chết là: phần bụng dưới non nớt trắng phau toạc ra bởi rác rến đột nhiên từ trên cao sập xuống. Điểm khác biệt là: con sắp chết là những con đang ngoe nguẩy sợ hãi điên cuồng.

Tôi cố cứu vài con, nhưng chúng quá mong manh, càng cứu thì tôi càng hành hạ chúng hơn.

Nếu là ai đó khác thì có lẽ họ đã nói được với người thuê tôi, “Ôi, tôi phải dừng lại thôi, tôi cảm thấy có tội vì đã giết quá nhiều nòng nọc.” Nhưng tôi không thể. Nên tôi tiếp tục cào và hất.

Mỗi lần hất tôi lại nghĩ, Mình đang khiến cho nhiều cái bụng chảy máu hơn.

Việc tôi cứ tiếp tục cào rồi hất bắt đầu làm tôi phát điên với lũ ếch.

Như thế: A) tôi là một kẻ khủng khiếp cứ lặp đi lặp lại hành động thối tha này một cách có ý thức, hoặc B) chuyện này không thối tha đến vậy, thực ra, chỉ bình thường thôi, và cách để xác nhận nó bình thường là cứ tiếp tục làm, lặp đi lặp lại.

Nhiều năm sau, ở Al-Raz, lại cảm giác quen thuộc đó.

Căn nhà đây rồi.

Đây là căn nhà nơi họ nấu nướng, cười đùa và giao hoan. Đây là ngôi nhà mà trong tương lai, khi tên của tôi xuất hiện, sẽ khiến tất cả im lặng, và Joy sẽ nói đại loại, “Dù Evan không, không phải là cha đẻ của các con, mẹ và bố Evan cảm thấy các con không nhất thiết phải ở bên cạnh bố Mike nhiều như vậy, bởi điều mẹ và bố Evan thực sự quan tâm là hai con lớn lên khỏe mạnh, và đôi khi các ông bố bà mẹ cần phải tạo ra không gian đặc biệt để việc đó có thể xảy ra.”

Tôi tìm ba chiếc xe trên lối vào nhà. Ba chiếc xe nghĩa là: tất cả đều ở nhà. Tôi có muốn tất cả ở nhà không? Có. Tôi muốn tất cả, thậm chí cả bọn trẻ, trông thấy và tham gia và thấy hối tiếc về chuyện đã xảy ra với tôi.

Nhưng thay vì ba chiếc xe trên lối vào nhà, lại có những năm chiếc.

Evan đang đứng trên hiên, như dự đoán. Trên hiên còn có: Joy, cộng hai chiếc xe đẩy. Cộng với mẹ.

Cộng với Harris.

Cộng Ryan.

Renee đang lúng túng bước trên lối đi, theo sau là mẹ Ryan, đang ấn khăn tay lên trán, và bố Ryan đi cuối hàng vì cái chân khập khieng mà lúc trước tôi không nhận ra.

Các người? Tôi nghĩ. Các người đùa sao? Chúa cử lú điện các người đến ngăn tôi sao? Đây là một vụ nổi loạn. Chuyện này buồn cười chết bỏ. Các người định dùng gì ngăn tôi? Vòng bụng à? Thiện ý à? Cái quần jean Target à? Những năm sống dư dật à? Niềm tin của các người rằng bất cứ cái gì và tất cả mọi thứ có thể được giải quyết qua đàm phán, đàm phán, đàm phán đầy hy vọng lăng nhăng vô tận à?

Vòng vây của thảm họa sắp tới đã mở rộng ra, bao gồm cả cái chết của tất cả những kẻ hiện diện.

Mặt tôi nóng bừng lên và tôi nghĩ, Làm luôn đi, đi, đi.

Mẹ cố đứng lên từ cái xích đu nhưng không được. Ryan rất lịch sự đỡ khuỷu tay giúp mẹ đứng lên.

Thế rồi đột nhiên trong tôi có điều gì đó dịu lại, có lẽ vì thấy mẹ yếu đuối quá, và tôi cúi gầm xuống, ngoan ngoãn bước vào đám đông chả biết gì kia, nghĩ thầm: Thôi được, thôi được, các người đã đưa tôi đi, giờ hãy mang tôi về. Tìm

cách mang tôi trở lại đi, lũ khốn kiếp các người, nếu không các người sẽ là lũ khốn đáng thương nhất mà thế giới này từng biết đến.

TRIỀU DƯƠNG *dịch*

THẤT BẠI CHÍNH TRỰC CỦA TÔI

Một lần nữa lại đến Đêm Thắp Đuốc.
Tầm chín giờ tôi ra ngoài đi tè. Trong rừng có cái hồ
chứa lớn, nguồn nước cho con sông giả của chúng tôi, và cả
một đống áo giáp cũ.

Don Murray lao vùt qua tôi, trông mệt rã rời. Rồi tôi
nghe tiếng nức nở. Gần đống áo giáp, tôi thấy Martha của
Phòng Rửa Bát, đang nằm ngửa, chiếc váy dài vén ngược lên
hông.

Martha: Gã đó là ông chủ của mình. Lạy Chúa tôi, lạy
Chúa tôi.

Tôi biết Don Murray là ông chủ của cô vì Don Murray
cũng là ông chủ của tôi.

Bất thình lình cô nhận ra tôi.

Ted, đừng kể với ai, cô nói. Làm ơn. Không có gì nghiêm
trọng đâu. Nate không thể biết được. Chuyện này sẽ giết anh
ấy mất.

Rồi vùt chạy đến Bãi Đỗ Xe, mắt đen nhòe vì khóc.

Nhà Bếp đã bày biện một bữa tiệc linh đình trên chiếc
bàn thô sơ cạnh Tháp Lâu Đài IV: những cái thủ lợn thực thụ
và gà nguyên con cùng dồi lợn.

Don Murray đứng đó ủ rũ gầy gầy mẩy lá xà lách.
Và trao cho tôi cái lắc đầu thân thiện hơn bao giờ hết.
Đàn bà, ông ta nói.

Đến gấp tôi, đấy là nội dung tờ giấy dán trên tủ đồ của tôi sáng hôm sau.

Trong văn phòng của Don Murray là Martha.
Ted này, Don Murray nói. Tối qua cậu chứng kiến một chuyện mà, nếu không được nhìn nhận ở khía cạnh thích hợp, hẳn sẽ có vẻ sai sai. Martha và tôi thấy chuyện đó thật nực cười. Đúng không, Mar? Tôi vừa đưa cho Martha một ngàn đô la. Để phòng biết đâu có chút hiểu lầm. Giờ Martha cảm thấy chúng tôi đã có một cuộc tình chớp nhoáng. Vì cả hai đều đã kết hôn, nên chúng hết sức hối tiếc. Vì uống rượu, cộng với không khí lâng mạn của Đêm Thắp Đuốc, nên chuyện gì đã xảy ra nhỉ, Martha?

Martha: Chúng ta bị phẫn khích quá độ. Đã có tình chớp nhoáng.

Don: Cuộc tình tự nguyện.

Martha: Cuộc tình tự nguyện.

Don: Không chỉ có thể đâu, Ted. Martha đây sẽ thăng chức. Từ Phòng Rửa Bát. Đến Phòng Kịch Mùa Vụ. Nhưng hãy nhấn mạnh điều này: Martha ạ, cô thăng tiến không phải vì cuộc tình chớp nhoáng tự nguyện của chúng ta. Chuyện đó chỉ là trùng hợp thôi. Tại sao cô thăng tiến?

Martha: Trùng hợp.

Don: Trùng hợp, cộng với chuyện cô luôn chăm chỉ làm việc. Ted ạ, cậu cũng thăng cấp. Rời khỏi Khu Gác Cổng. Đến

Vệ Binh Diễu Hành.

Tuyệt quá. Tôi đã ở Khu Gác Cổng sáu năm trời. Một người có năng lực như tôi mà phải đi làm việc ấy. Đó là câu đùa mà MQ và tôi đôi khi vẫn nói với nhau.

Erin sẽ gọi xuống báo: MQ, có người nôn ở Khu Rừng Buồn.

Và MQ sẽ nói: Một người có năng lực như tôi mà phải đi làm việc đó sao?

Hoặc Erin sẽ nói: Ted, có quý cô nào đó đánh rơi vòng cổ vào chuồng lợn và đang lồng lộn lên.

Và tôi sẽ nói: Một người có năng lực như tôi mà phải đi làm việc đó sao?

Erin sẽ nói: Nhanh lên đi. Không đùa đâu. Cô ta đang làm tôi phát điên lên đây này.

Lũ lợn của chúng tôi là giả và nước bẩn cũng là giả và phân lợn cũng là giả, nhưng chẳng hay ho gì khi phải xỏ ủng và kéo Máy Sàng Cao Cấp vào chuồng lợn, để tìm chiếc vòng cổ của quý cô kia chẳng hạn. Để Máy Sàng Cao Cấp làm việc hiệu quả, trước hết ta phải lôi lũ lợn giả sang một bên. Vì để chế độ tự động, lũ lợn sẽ tiếp tục kêu ủn ỉn khi ta lôi chúng. Trông cảnh này có thể sẽ rất buồn cười nếu tình cờ ta đang giữ con lợn không đúng cách.

Một gã nào đó sẽ nói: Nay, gã kia đang cho lợn bú đấy.

Rồi mọi người sẽ cười.

Do đó tôi rất hân hoan đón nhận tin được thăng chức lên Vệ Binh Diễu Hành.

Tôi hiện là người làm việc duy nhất trong gia đình. Mẹ thì ốm, Beth thì nhút nhát, bố thì buồn thay mới đây bị gãy cột sống khi chiếc xe ông đang sửa đổ lên người. Nhà lại còn

đang có mấy cái cửa sổ cần thay. Suốt mùa đông Beth phải đi khắp nhà bén lén cào tuyết. Nếu có ai đến chơi lúc nó đang cào tuyết, nó sẽ tỏ ra xấu hổ đến mức không làm nữa.

Tối hôm đó ở nhà, bố tính toán rằng chúng tôi sắp mua được cho mẹ một chiếc giường nghiêng dành cho bệnh nhân.

Bố: Nếu con tiếp tục thăng tiến thì có lẽ dần dà chúng ta còn mua được cái đai đỡ cột sống cho bố ấy chứ.

Tôi: Nhất định rồi. Con sẽ biến điều đó thành hiện thực.

Sau bữa tối, lái xe vào thị trấn để mua các loại thuốc giảm đau theo đơn của mẹ và thuốc chống xấu hổ theo đơn của Beth và thuốc giảm đau theo đơn của bố, tôi đi ngang qua nhà Martha và Nate.

Tôi nhấn còi, nhoài ra vẫy tay, tấp vào rồi xuống xe.

Chào Ted, Nate nói.

Dạo này thế nào? tôi nói.

Chẹp, nhà cửa xập xệ quá, Nate nói. Nhìn nơi này xem. Quá xập xệ, đúng không? Tôi không thể nào giữ mình sung sức được.

Quả thật, chỗ ở của họ rất tệ. Mái nhà vá một tấm phủ màu xanh, lũ trẻ rụt rè nhảy từ trên xe cút kít xuống một vũng bùn, một chú ngựa con gầy gò dưới xích đu đang tự liếm láp người mình, như thể nó muốn được sạch sẽ khi thoát khỏi chỗ này tới nơi có điều kiện sống tốt hơn.

Ý tôi là những người lớn quanh đây đâu rồi? Nate nói.

Rồi anh ta nhặt chiếc áo choàng Snotz dưới đất lên và tìm nơi để treo. Rồi lại đánh rơi, cái áo hạ cánh trên giày anh ta.

Tuyệt, anh ta nói. Câu chuyện đời tôi.

Trời ạ, Martha nói, và giật lấy cái áo.

Em đừng bỏ anh, Nate nói. Em là tất cả những gì anh có, em yêu.

Không, không phải thế, Martha nói. Anh còn có các con mà.

Thêm một chuyện không hay nữa, anh sẽ tự tử, Nate nói.

Tôi ngờ anh ta không đủ dũng khí để làm điều đó. Dù ai mà biết được.

Thế có chuyện gì xảy ra ở chỗ làm vậy? Nate hỏi. Vợ tôi đây rất là ủ rũ. Dù cô ấy mới được thăng chức.

Tôi có thể cảm thấy Martha đang nhìn tôi, như muốn nói: Ted, số phận của tôi nằm trong tay anh đấy.

Tôi hiểu đó là lời cầu xin của cô. Dựa trên kinh nghiệm sống không hẳn là có thành tựu phi thường gì của mình, tôi có xu hướng đồng ý với câu thành ngữ, Nếu không hỏng thì đừng có sửa. Và thậm chí còn đi xa hơn, thành: kể cả có hỏng thì cứ để mặc thế, có thể ta sẽ làm nó hỏng hơn.

Nên tôi đã nói câu gì đó, ô, thăng chức chắc là khó khăn, gây ra rất nhiều áp lực.

Sự biết ơn khiến khuôn mặt Martha rạng rỡ. Cô tiễn tôi ra xe, cho tôi ba quả cà chua họ trồng, mà nói thật, trông như thể bị lão hóa: nhỏ xíu, đặt dẹo, nhăn nheo.

Cảm ơn anh, cô thì thầm. Anh đã cứu đời tôi.

Sáng hôm sau, trong tủ đồ của tôi là bộ đồng phục Vệ Binh Diễu Hành và một chiếc cốc giấy bên trong có một viên thuốc vàng.

Hoan hô, tôi nghĩ, cuối cùng thì cũng lên một Vai Được Cấp Thuốc.

Bà Bridges từ Phòng Vệ Sinh An Toàn bước vào, cầm theo tờ hướng dẫn sử dụng viên thuốc.

Bà Bridges: Thế này nhé, đây chỉ là một trăm miligam KnightLyfe®. Giúp Cải Thiện. Vấn đề với KnightLyfe® là cậu sẽ cần phải bù nước.

Tôi cầm viên thuốc, vào Phòng Ngai Vàng. Nhiệm vụ của tôi là Diễu trước một cánh cửa, và sau cánh cửa có một Ông Vua có nhiệm vụ ngồi suy tư. Quả thực có một Ông Vua trong đó: Ed Phillips. Họ để một Ông Vua ở đó vì một đoạn trong Kịch Bản của chúng tôi là: Sứ Giả đến, chạy qua Vệ Binh Diễu Hành, mở toang cửa, Đức Vua mắng Sứ Giả khinh suất, mắng Vệ Binh Diễu Hành ngu ngốc, Sứ Giả co rúm lại, đóng cửa, trao đổi ngắn với Vệ Binh Diễu Hành.

Chẳng mấy chốc Khách gần như đến chật kín Điểm Vui Chơi của chúng tôi. Sứ Giả (tức Kyle Sperling) lao qua tôi, đẩy cửa mở. Ed mắng Kyle bất cẩn, mắng tôi ngu ngốc. Kyle co rúm lại, đóng cửa.

Kyle: Tôi xin lỗi nếu tôi đã vi phạm nghi lễ.

Tôi quên lời thoại của mình, vốn là: Sự vội vàng của ngài cho thấy một cảm xúc mạnh mẽ.

Thay vì vậy, tôi nói: Ô, không vấn đề gì.

Kyle, một người chuyên nghiệp thực sự, không dừng một nhịp nào.

Kyle (đưa tôi phong bì): Làm ơn chuyển tận tay Đức Vua. Chuyện này hết sức khẩn cấp.

Tôi: Đức Vua đang mải suy nghĩ.

Kyle: Với nhiều gánh nặng suy nghĩ?

Tôi: Đúng vậy. Nhiều gánh nặng suy nghĩ.

Đúng lúc ấy, KnightLyfe[®] phát tác. Miệng tôi khô khốc. Tôi cảm thấy Kyle thật tử tế vì đã không chỉ trích nhầm lẫn của tôi. Tôi bỗng nhận ra rằng mình thực sự thích Kyle. Thậm chí còn yêu quý anh ta. Như một người anh em. Một đồng chí. Một đồng chí cao quý. Tôi cảm thấy chúng tôi đã cùng nhau vượt qua dông bão. Như thể, ví dụ, chúng tôi đã, ở thời điểm nào đó, tại một vùng đất xa xôi nào đó, cùng nhau đứng dưới chân một bức tường lâu đài, hắc ín nóng bỏng chảy xuống, và ở đó cùng cười một tiếng thảm thương, như thể muốn nói: Cuộc đời ngắn ngủi lắm, nên chúng ta hãy sống. Thế rồi: Bẩm thưa! Đã nạp xong rồi. Vừa leo những cái thang thô sơ vừa buông Lời Chửi Rủa mạnh mẽ, mặc dù tôi không thể nhớ chính xác những Lời Chửi Rủa, cũng như kết quả của việc Nạp nói trên.

Một lát sau Kyle đi. Tôi quả thực đã sung sướng mua vui cho Khách, bằng cách dùng Sự Hóm Hình và đủ kiểu Chế Giễu, thật mừng vì tôi, sau nhiều Công Việc Khó Nhọc, đã đạt đến một bến đỗ trong Cuộc Đời, kể từ đây tôi có thể mang Niềm Vui cho Nhân Gian.

Chẳng bao lâu sau, Sự Thú Vị của Ngày đó, vốn đã Đáng Kể, lại tăng thêm nhiều bởi sự Xuất Hiện của Ân Nhân của tôi, Don Murray.

Don Murray cất lời, kèm theo cái Nháy Mắt vui vẻ: Ted này, hôm nào đó, biết tôi với cậu nên làm gì không? Đi chơi một chuyến với nhau hay gì đó. Một chuyến câu cá chẳng hạn? Cắm trại, sao cũng được.

Tim tôi rộn ràng vì Ý Định ấy. Đi câu, đi săn, đi Cắm Trại với Quý Ông này! Lang thang trên Đồng rộng & Rừng

xanh! Cuối Ngày nghỉ ngơi dưới một Bóng Cây êm đềm, cạnh một Dòng Suối chảy, ở đó, giữa Tiếng Hí câm lặng của hai con Tuần Mā, khe khe nói về nhiều Điều - về Danh Dự; về Tình Yêu; về sự Nguy Hiểm, về Trách Nhiệm được thực hiện tốt!

Nhưng rồi ở đó Xảy Ra một Sự Kiện định mệnh.

Cụ thể là, sự Xuất Hiện của nàng Martha nói trên, dưới cái vỏ của một Linh Hồn - chính xác là Linh Hồn Số Ba - cùng với hai Thiếu Nữ vận đồ Trắng (đó là Megan và Tiffany). Bộ Ba Cô Gái này đã thực hiện một Trò Láu Cá Hay Hớm: họ là những Hồn Ma, họ Ám Lâu Đài này, bằng cách Lúc Lắc Dây Xích và Than Văn Buồn Phiền, khi các vị Khách của chúng tôi, trong Điểm Vui Chơi đó, bị trói bằng Dây Thừng Đỏ, Há Hốc & Kêu Thét trước Cảnh Tượng xảy ra bên trong.

Thoáng nhìn Khuôn Mặt Martha - dù Vui Vẻ, vẫn mang Dấu Vết của một Ký Úc Ưu Phiên (và tôi biết rõ đây là gì) - trong tôi dâng trào một nỗi U Hoài, bất chấp Vận May gần đây của mình.

Nhận thấy Tâm Tư của tôi có Thay Đổi, Martha đã nói khẽ với tôi, nói riêng.

Martha: Không sao đâu, Ted. Tôi vượt qua rồi. Nghiêm túc đấy. Tôi nói thật. Buông thôi.

Ôi, người Phụ Nữ có Đức Hạnh Đáng Ghen Tị ấy, người đã chịu Đau Khổ như vậy, đã hạ cổ nói với tôi một cách Thành Thật và Ngay Thắng, Lời Nói của nàng đồng thuận nhốt kín Nỗi Hổ Thẹn của nàng trong Chốn Giام Hám trống trải đến thế!

Martha: Ted. Anh ổn chứ?

Tôi buông lời Đáp lại: Thực dạ mà nói, tôi không được Ổn, mà Rối Bời & Yếu Đuối; nhưng rồi tôi sẽ Trở Lại là

Chính Mình ngay thôi, và nhân đây Vô Văn Lượng Thứ vì sự
Thờ Ô lúc trước đỗi với Nàng, thưa Quý Cô.

Martha: Bình tĩnh nào, Ted.

Lúc này, chính Don Murray cũng bước về Phía Trước,
chìa Tay ra, đặt lên Ngực tôi, như để Kiềm Chế tôi.

Ted, tôi thể có Chúa, hắn cất lời. Giữ mồm giữ miệng
không tôi sẽ tống cậu ra bãi rác rất nhanh đấy.

Và thực dạ mà nói, một phần Tâm Trí tôi giờ đã cất
tiếng Chỉ Bảo: Mình phải cố xua tan những Cảm Giác này,
nếu không mình sẽ thực hiện một Hành Động Vội Vàng nào
đó, chuyển Vận May của mình thành Tai Họa.

Nhưng Trái Tim Con Người là một Bộ Phận không
cho ta dễ dàng Tiên Đoán, do đó không dễ dàng Chế Ngự.

Vì, khi tôi ngược nhìn Don Murray, nhiều Suy Nghĩ đã
tập hợp trong Tâm Trí tôi, như Đám Mây Dông: Cuộc Đời
còn có Ích chi, nếu Người Sống không mưu cầu Công Bằng
& thực thi Công Lý, vì Chúa đã trao cho anh ta Quyền Năng
để làm vậy? Khi một Kẻ Ác Tự Do hoành hành, ấy là chuyện
Vui sao? Kẻ Yếu cứ mãi lang thang trên Địa Cầu đáng yêu này
mà không được bảo vệ gì sao? Trước những Ý Nghĩ này, một
cảm giác gì đó Chân Thực và Mạnh Mẽ bắt đầu hình thành
trong tôi, ở đó, Bí Mật không thích hợp với một Quý Ông,
tôi sải bước vào Trung Tâm của Căn Phòng và dồn sức mạnh
đưa ra, trước nhiều vị Khách tụ hội ở đó, một Tuyên Ngôn
Chân Thực, một cách Nghiêm Trang & Cao Giọng, như sau:

Rằng Don Murray đã Lợi Dụng Martha, đặt Cây Gậy
của hắn vào Phần Phụ Nữ của nàng vào Đêm Thắp Đuốc, trái
với Ý Muốn của nàng;

Hơn nữa: kẻ Đê Tiện xấu xa này đã Mua Chuộc sự im

lặng của Martha bằng nhiều Món Hối Lộ, gồm cả Công An Việc Làm hiện tại của nàng:

Hơn nữa; hắn đã định Mua lấy sự Im Lặng của tôi; nhưng tôi sẽ KHÔNG IM LẶNG NỮA, vì là Đàn Ông, ít nhất là như vậy, tôi sẽ PHƯNG SỰ Lê Phái, BẤT CHẤP mọi Giả.

Quay sang Martha, tôi, bằng cái gật đầu của mình, để nghị nàng Tán Thành những Tuyên Bố này, & Xác Nhận Sự Thật mà tôi đã Tuyên Bố. Nhưng than ôi! Cô gái không Xác Nhận cho tôi. Chỉ cùp Mắt, như thế Xấu Hổ, và chạy trốn khỏi Nơi Đó.

Nhân Viên An Ninh, lúc đó được Don Murray Triệu Tập, đã đến và tranh thủ Cơ Hội Rèn Luyện Thể Chất cho tôi, ra nhiều Cú Đánh ác liệt vào Đầu & Thân tôi. Và Lôi tôi khỏi Nơi đó, và Đẩy tôi ra Đường, chửi rủa những Điều Bẩn Thỉu về Bản Thân tôi, và xé thê Thời Gian của tôi thành Từng Mảnh trước Mắt tôi, và ném Tung lên, giữa những tiếng Cười Nhạo độc ác trước Tốn Thất của tôi, nhất là chiếc Mũ Lông của tôi trước đó đã bị bọn họ Bé Gập một chiếc Lông Vũ.

Tôi ngồi, máu chảy và thâm tím, cho đến khi gom góp phần Phẩm Giá còn lại, tôi khởi hành về Nhà và sự Thoải Mái có lẽ sẽ Dành cho tôi ở đó. Tôi chẳng còn Tiền để bắt xe Buýt (Ba Lô của tôi đã để lại Nơi Xấu Xa đó), nên tiếp tục Đi Bộ khoảng chừng một Tiếng, lúc này Vầng Dương đã Xuống Thấp, và trong suốt lúc đi tôi buồn bã Ngẫm Nghĩ rằng, tôi đã Thất bại trong việc Tách Bạch, do đó đẩy Gia Đình mình vào Vị Thế khốc liệt nhất, ở đó Sự Nghèo của chúng tôi, vốn đã là một Chướng Ngại đối với Cuộc Sống của chúng tôi, sẽ Nhân lên bội phần.

Sẽ chẳng có Đai Đỡ Cột Sống cho bố, chẳng có Giường Nghiêng cho mẹ, và thực tế, Phương Thức chúng tôi sẽ Bù Đắp cho đủ loại Thuốc Thang Thiết Yếu của họ trong tương lai giờ đã là một Bí Ẩn & một Điều Phiền Toái.

Một lát sau tôi thấy Mình gần cửa hàng Wendy trên Đại Lộ Trung Tâm, cạnh nhà hàng Outback đã đóng cửa, đang đi dọc phố càng lúc càng nhanh, nhận ra rằng, chẳng bao lâu nữa, khi tác dụng của Thuốc Tiên nguôi đi, tôi sẽ thấy mình đứng trước cái Ti Vi cũ nát ở nhà, cố gắng giải thích, bằng thứ Ngôn Ngữ tâm thường của riêng tôi, rằng, những Bóng Tuyết Mùa Đông kia sẽ nhanh chóng rơi xuống chúng tôi (thậm chí rơi vào Chốn Trú Thân của chúng tôi, như tôi trước kia đã Cam Đoan), sẽ Không được Khiếu Nại: tôi bị Sa Thủ; Sa Thủ & Nhục Nhã ê chề!

Sau đó là cú giáng của Thần Chết, làm trầm trọng thêm sự ĐIÊN RỒ của tôi, được chính Martha mang đến, nàng gọi Di Động cho tôi, nói với tôi bằng Giọng Đau Đớn chân thực khiến tôi Đau Lòng, nàng bảo: Cảm ơn anh vạn lần, Ted, trong trường hợp anh không nhận thấy, chúng ta sống trong một thị trấn nhỏ khốn nạn, lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi!

Đến đây, nàng bắt đầu khóc, & khóc Thảm Thiết.

Đấy là sự thật: Tin Đồn & Lời Vu Cáo quả thực Lan đi như Gió trong Thị Trấn của chúng tôi, và chắc chắn, chẳng bao lâu nữa sẽ đến Tai Nate tội nghiệp. Và khi Hay Tin về Vụ Xâm Hại bỉ ổi với Martha của mình, Nate sẽ hoàn toàn suy sụp.

Ôi, trời đất ơi.

Thật là một Ngày khốn nạn.

Đi đường tắt qua Sân bóng của trường trung học, ở đấy

bóng hình Đám Hình Nộm cản bóng, như những kẻ biết giá trị của việc Giữ Mồm Giữ Miệng, dường như đang Chế Nhạo tôi, tôi cố An Ủi bản thân, rằng tôi đã làm điêu Đúng Đắn, và phụng sự Sự Thật, và tỏ rõ lòng Can Đảm. Nhưng chẳng cảm thấy chút An Ủi nào. Thật kỳ lạ. Sao tôi lại làm Thế? Tôi cảm tưởng như mình là một thằng Dâu Đất, lê ra cứ để mặc mọi sự như vậy & Ôn Hòa hơn. Tôi đã gây Thảm Họa, thật sự. Dẫu rằng, Mặt khác, chẳng phải chính Quý Sứ, nhân dịp này, đã khoác lên mình Cái Áo Ôn Hòa cho phù hợp với Mục Đích của hắn sao? Chẳng phải sẽ Tốt Lành khi các Sự Kiện rối đây có thể sẽ tiếp diễn để chứng kiến Don Murray bị trừng phạt sao? Dẫu rằng, nói đi cũng phải nói lại, tôi nghĩ mình là ai chứ, quý ngài Thế Lực chẳng?

Khốn.

Khốn kiếp.

Thật là một tình huống thảm họa.

Chuyện này sẽ Khó mà vượt qua.

Lúc này tôi đã gần như hoàn toàn là chính mình, và tin tôi đi, đó không phải chuyện Ngon Xơi gì đâu.

Chút Thuốc còn lại đang được tôi tiêu hóa, có vẻ như là vậy. Tạo ra một cuộc hối thúc Quay Về ngắn ngủi nhưng mạnh mẽ. Về cái Tôi trước kia. Một cái Tôi mà, vì Hoan Hỉ & Tự Tin trước một Lỗi Lầm, đã khiến tôi lạc lối.

Tôi ra Bờ Sông, và nán lại đó một lát, khi mặt trời đang lặn hòa vào Làn Nước, hào phóng trao đi Chính Nó & Sắc Màu Đa Dạng của nó, trong Lát Cắt Tráng Lệ theo sau là sự Thinh Lặng rất đỗi tuyệt vời.

TRIỀU DƯƠNG *dịch*

NGÀY MƯỜI THÁNG MƯỜI HAI

Cậu bé xanh xao với kiểu tóc ngổ như nồi đất úp và cử chỉ ngò nghêch như con cún con lóng ngóng tới bên cái tủ treo quần áo ở tiền sảnh để với lấy chiếc áo choàng trắng của ông bố. Rồi đến đôi ủng, đã bị chính tay cậu nghịch ngợm xịt lên một lớp sơn trắng. Khẩu súng hơi thì cậu không dám sơn lên. Đó là quà tặng của dì Chloe. Mỗi lần dì đến chơi là cậu lại phải vác khẩu súng ra để dì ca một bài về vẻ đẹp của vân gỗ trên báng.

Nhiệm vụ hôm nay: đi bộ đến hồ nước, trinh sát con đập do bọn hải ly xây. Có thể cậu sẽ bị bắt giữ. Dưới tay của loài thú đó, cái bọn sống giữa vách đá lâu đời. Bọn chúng nhỏ con thế thôi, nhưng khi đứng thẳng lên thì cũng ra phết. Và sẽ rượt đuổi đối thủ. Đó là chiến lược của chúng mà. Sự bình tĩnh của cậu sẽ làm chúng bối rối. Cậu biết chắc như vậy. Và thấy hứng chí vì điều đó. Rồi cậu sẽ hạ khẩu súng hơi, chĩa vào chúng và hất hàm hỏi: Chúng mày có biết tác dụng của thứ đồ nghề này của loài người không?

Pằng!

Bọn chúng là dân cư Cối A Tỳ. Hay còn gọi là bọn A Tỳ. Bọn chúng có mối quan hệ mật thiết lạ lùng với cậu. Nhiều

khi cậu dành cả ngày chăm sóc vết thương cho chúng. Đôi khi, để đùa vui, cậu bắn vào mông một đứa đang chạy trốn. Rồi con đó sẽ lê lết suốt những ngày còn lại của đời mình. Mà khoảng thời gian đó với bọn này thì có thể dài đến chín triệu năm nữa.

Sau khi đã thoát được vào trong vách đá, con bị bắn sẽ nói, Các cậu, xem mông tớ này.

Cả bọn kia sẽ ngó vào mông của con tên Gzeemon nọ và trao đổi với nhau những cái nhìn xót xa: Ôi chắc Gzeemon sẽ cà nhắc suốt chín triệu năm nữa mất thôi, tội nghiệp chàng.

Bởi vì, vâng: Dân A Tỳ thường nói như hổ chèo áy mà.

Và điều đó hiển nhiên gợi ra nhiều truyền thuyết về nguồn gốc thật sự của bọn chúng trên trái đất này.

Bắt giữ cậu hiển nhiên là việc phiền toái đối với bọn A Tỳ. Cậu quá tinh quái. Mà lại không lọt qua lỗ trên vách đá. Trong khi bọn chúng trói cậu và vào bên trong để pha chế thứ biệt dược làm nhỏ người lại thì - *Phết!* - cậu sẽ giật tung dây trói cù kỵ của chúng bằng một động tác trong môn võ cậu tự sáng chế, tên là Toi Foi, hay còn gọi là Đoạt Mệnh Quyền. Và rồi cậu sẽ đặt một hòn đá máu lạnh bít cửa nhốt bọn chúng bên trong.

Lúc sau, tưởng tượng ra cảnh bọn chúng đang hấp hối, và động lòng thương xót, cậu lại quay lại nhấc hòn đá ra.

Ối chao ôi, một con trong bọn có lẽ sẽ nói từ bên trong: Đa tạ, ngài thống lĩnh. Ngài thực là một đối thủ xứng đáng.

Rồi đôi khi cũng có tra tấn. Chúng sẽ bắt cậu nằm giữa nhìn mây trôi để chúng tra tấn theo các kiểu mà cơ thể cậu có thể chịu đựng được. Bọn chúng thường chừa hàm răng cậu ra.

Thế là may. Đến đánh răng cậu còn ghét nữa là. Về khoản đó thì bọn chúng thật ngốc. Chúng không bao giờ nghịch chim cậu và không bao giờ động đến móng tay cậu. Cậu cứ trơ ra chịu trận, khiến bọn chúng tức điên lên vì cậu cứ huơ chân kéo tay tới lui tạo thành hình thiên thần trên tuyêt. Đôi khi, bọn chúng sẽ buông một câu, Ô, hóa ra cái tên Robin còn được dùng để đặt cho con trai cơ đấy, rồi rúc rích điệu cười của bọn A Tỳ, chắc mẩm đây chính là đòn hạ thủ mà không nhận ra cậu đã nghe mấy thằng ngốc ở trường ra rả câu này từ xưa từ xưa rồi.

Hôm nay, cậu có cảm giác rằng bọn A Tỳ có thể sẽ bắt cóc Suzanne Bledsoe, cô bé cậu mới gặp ở trường. Cô từ Montreal đến. Cậu mê cái cách cô nói. Chắc bọn A Tỳ này cũng thế, mà chúng còn định sử dụng cô để tăng trưởng bù số dân đang bị hụt đi, và để nướng một vài món bánh chúng không biết cách làm.

Đã trang bị xong, báo cáo NASA. Xoay trở rất vụng về mới ra lọt cửa.

Rõ. Đã ghi nhận tọa độ. Cảnh thận khi ra hiện trường, Robin.

Ôi trời, lạnh quá, khiếp.

Nhiệt kế con vịt chỉ âm mươi hai độ. Mà đấy là chưa kể gió lùa. Thế mới thú. Thế mới thật. Một chiếc xe Nissan màu xanh lục đang đỗ ở cuối đường Poole, chõ đâm vào sân bóng. Hy vọng chủ nhân chiếc xe không phải là một gã trai lơ để cậu phải bày mưu qua mặt.

Hay là một tên A Tỳ đóng giả người.

Sáng, sáng, xanh và lạnh. Tiếng băng tuyết vỡ giòn khi cậu đi cắt ngang sân bóng. Vì sao chạy dưới trời lạnh như

thế này lại bị nhức đầu? Có lẽ là do Gia Tốc Tốc Độ Gió Cao⁽¹⁾.

Lối vào rừng chỉ vừa đủ rộng cho một người đi. Có vẻ con A Tỳ giả người này đã bắt cóc cô bé Suzanne Bledsoe thật rồi. Quý tha ma bắt nó! Và cả giống nòi nhà nó. Qua hàng dấu chân chỉ thấy của một người, chắc con A Tỳ này đã vác cô bé rồi. Đồ lưu manh mất nết. Khôn hồn thì đừng có sờ mó lung tung lúc đang vác cô bé. Mà nếu thế thì cô bé chắc chắn sẽ nổi đoá chống cự đến cùng.

Thật là đáng ngại, tình hình rất đáng ngại.

Khi cậu bắt kịp họ, cậu sẽ nói: Ngày Suzanne, tớ biết cậu chẳng biết tên tớ, còn gọi nhầm tớ là Roger cái lần cậu bảo tớ ngồi lui ra ấy, nhưng dù sao tớ cũng phải thú nhận là tớ cảm thấy giữa chúng ta có điều gì đó. Cậu có thấy như vậy không?

Suzanne có đôi mắt nâu lạ lùng nhất. Chắc giờ đôi mắt đó đang mộng nước, vì sợ hãi và sự thật bất ngờ.

Ê bồ, thôi không được nói chuyện với cô ta nữa, con A Tỳ nói.

Tao không thôi, cậu nói. Và Suzanne này, ngay cả nếu cậu không cảm thấy có gì giữa chúng ta, tớ nguyện sẽ giết con quái này và đưa cậu về nhà. Nhà cậu ở đâu ấy nhỉ? Ở đường El Cirro à? Bên cạnh tháp nước? Ở đó có mấy ngôi nhà thật đẹp.

Đúng thế, Suzanne nói. Nhà tớ còn có bể bơi. Mùa hè tới cậu nên đến chơi. Cậu cứ mặc nguyên áo mà bơi trong ngầu lăm. Và, đúng, có điều gì đó giữa hai ta. Đến giờ tớ thấy cậu là người sâu sắc nhất trong đám con trai ở lớp. Kể cả so với

1. Cậu bé dùng sai các khái niệm thành một tập hợp từ nghe rất kêu nhưng vô nghĩa.

đám con trai tớ từng biết ở Montreal, tớ cũng sẽ nói: Không ai sánh được.

Ôi, được nghe những lời đó thật tuyệt, cậu nói. Cảm ơn cậu đã nói những điều đó. Tớ biết tớ không phải là đứa thon thả gì cho cam.

Vẫn đê với bọn con gái chúng tớ ấy à? Suzanne nói. Ấy là chúng tớ chú trọng nội tâm hơn hình thức.

Hai đứa có im ngay đi không? con A Tỳ lên tiếng. Vì đến lúc chúng mày đi gặp tử thần rồi. Cả hai.

Ừ, đúng là đến lúc có kẻ phải đi gặp tử thần đấy, Robin nói.

Có điều hơi tủi là mình chưa cứu được một sinh linh nào. Hè năm ngoái có gặp một con cây vẫn đang hấp hối. Thoạt tiên cậu định kéo nó về nhà để mẹ gọi thú y. Nhưng đến gần trông hãi quá. Bọn cây vẫn ngoài đời trông to hơn trong tranh hoạt hình nhiều. Mà con này trông còn có vẻ muốn cắn cậu nữa. Thế nên cậu chạy về nhà, ít ra cũng mang ra cho nó chút nước. Khi trở lại chỗ đó, cậu thấy dấu vết những cơn vật vã cuối cùng của con vật trước khi chết. Thật là buồn. Mà cậu thì rất kém chịu trước cảm giác buồn. Tình cờ trước đó trên đường xuyên rừng cậu đã sắp khóc mất rồi.

Điều đó chỉ chứng tỏ cậu có trái tim nhân hậu, Suzanne nói.

Tớ cũng chẳng biết nữa, cậu khiêm tốn nói.

Cái lốp xe tải cũ đây rồi. Nơi bọn học sinh trung học hay đàm đúm ăn chơi. Bên trong cái lốp, còn phủ đầy tuyết xốp, có ba vỏ lon bia và một nùi chăn.

Chắc em thích ăn chơi tiệc tùng nhỉ, hắn vừa mới đây thôi, con A Tỳ đã mồi Suzanne khi đi qua đúng chỗ này.

Không, tôi không thích, Suzanne nói. Tôi thích chơi đùa. Và thích ôm.

Ôi nhóc ơi, con A Tỳ nói. Nghe như ở nhà trẻ.

Ở đâu đó sẽ có một chàng trai thích chơi đùa và ôm ấp, Suzanne nói.

Cậu đã ra khỏi rừng, đang tới vị trí ngắm cảnh đẹp nhất cậu biết được. Mặt hồ là một màu trắng băng giá tinh khiết. Cậu chợt nghĩ trông hơi giống cảnh Thụy Sĩ. Một ngày nào đó cậu sẽ biết chắc. Khi đất nước Thụy Sĩ đón cậu băng lê duyệt binh hay kiểu gì đó.

Chính tại điểm này vết chân con A Tỳ rẽ khỏi đường chính, kiểu như nó đã chủ ý dừng bước để ngắm cảnh mặt hồ. Có lẽ con A Tỳ này cũng không phải dạng độc ác toàn phần. Có lẽ nó đang thấy hơi cắn rút lương tâm khi đối mặt với Suzanne đang can đảm vùng vẫy trên lưng nó. Ít ra thì con A Tỳ này cũng có vẻ biết yêu thiên nhiên.

Rồi vết chân nó lại trở về con đường, uốn khúc quanh mặt hồ và nhầm về hướng đồi Lexow.

Vật lạ này là cái gì vậy? Một chiếc áo khoác? Trên ghế băng? Bọn A Tỳ dùng ghế băng để làm lê giết người hiến tế?

Không có tuyết đọng trên áo. Phía trong áo vẫn còn hơi ấm ấm.

Kết luận: Đây là chiếc áo con A Tỳ mới cởi bỏ.

Thật là một thứ bùa phép lạ lùng. Thật là một bài đánh đố khiến ta phải động não, nếu cậu đã từng gặp tình huống như thế. Mà cậu đã gặp rồi. Một lần, cậu thấy một chiếc áo nịt ngực trên ghi đông xe đạp. Lần khác, cậu thấy cả một phân bít tết nguyên vẹn trên đĩa ăn phía sau cửa hàng Fresno. Không ai động đến cả. Dù trông khá ngon lành.

Có điều gì đang diễn ra.
Rồi cậu chợt thấy, ở lưng chừng đồi Lexow, một người đàn ông.

Một người đàn ông hói đầu, không mặc áo khoác. Siêu gầy. Hình như chỉ mặc bộ đồ ngủ. Đang lóng ngóng leo đồi với sự kiên nhẫn của một con rùa, hai cánh tay trần thò ra khỏi chiếc áo ngủ trông như hai cành cây màu trắng thò ra ngoài một chiếc áo ngủ. Hay một nấm mồ.

Loại người gì mà lại bỏ quên áo khoác trong một ngày giá lạnh như thế này? Loại tâm thần, đích thị rồi. Gã này trông như một dạng tâm thần. Giống một kẻ trong trại tập trung hay một ông lão lẩn cẩn buồn thảm.

Bố cậu đã có lần nói, Hãy tin vào lý trí, Rob à. Nếu một thứ bốc mùi như cút nhưng có mấy chữ Chúc mừng sinh nhật và một ngọn nến cắm bên trên thì đó là cái gì?

Có lớp kem phủ trên không? cậu đã hỏi lại thế.

Bố cậu lại làm cái điều bộn rộn mà ông vẫn làm mỗi khi chưa có sẵn câu trả lời.

Giờ đây lý trí đang nói với cậu điều gì?

Có gì đó không ổn. Đó là người thì phải cần áo khoác. Dù là người lớn đi chăng nữa. Mặt hồ đang đóng băng. Nhiệt kế con vịt chỉ âm mười hai độ. Nếu người này bị tâm thần, thì càng nên tới giúp ông ta, vì Chúa Jesus chẳng đã nói rằng, Phúc thay cho những kẻ ra tay cứu giúp những người không tự cứu giúp bản thân mình được, vì bị tâm thần, đi đứng không vững, hoặc bị tàn tật ư?

Cậu nhấc chiếc áo khoác khỏi ghế băng.

Một cuộc giải cứu. Cuối cùng cũng có một phi vụ giải cứu thật sự, kiểu thế.

* * *

Trước đó mười phút, Don Eber đã dừng lại bên hồ để nghỉ lấy hơi.

Ông quá mệt. Công to việc lớn gì đâu. Thánh thân ơi, Lúc ông còn hay đưa con Dã Nhân ra đây chơi, ông với nó thường đánh sáu vòng quanh hồ, chạy nước kiệu lên đồi, chạm vào tảng đá trên đỉnh rồi phi nước đại xuống.

Tiếp tục đi thôi, một trong hai kẻ đang bàn luận trong đầu ông suốt cả buổi sáng lên tiếng.

Tức là, nếu mi vẫn kiên định với ý tưởng tảng đá, kẻ kia nói.

Một ý tưởng mà chúng ta vẫn thấy kỳ lạ như một chiếc quần hoa hòe hoa sói.

Hình như một kẻ là bố còn kẻ kia là Kip Flemish.

Những kẻ lừa dối ngu ngốc. Họ đã đổi vợ cho nhau, rồi cùng bỏ người vợ đã đổi tay và cùng nhau trốn sang California. Có phải họ đồng tính không? Hay là những kẻ thích của lạ? Những kẻ đồng tính thích của lạ? Nhưng bố và Kip trong đầu ông đã nhận lỗi, và cả ba đi đến thỏa thuận: Ông sẽ tha thứ cho họ về việc họ có thể là những kẻ đồng tính thích của lạ, và đã để ông phải tham gia cuộc đua xe đồ chơi làm bằng hộp xà phòng chỉ có một mình mẹ giúp, đổi lại họ đồng ý sẽ cho ông những lời khuyên chắc chắn đầy nam tính.

Nó muốn việc đó phải đẹp đẽ.

Lần này là bố nói. Hình như bố có phần nghiêng về phe ông.

Đẹp đẽ ư? Kip nói. *Tôi thì sẽ không dùng từ đó.*

Một cánh chim hồng tước đỏ rực lướt qua giữa thanh

thiên bạch nhật.

Trông mới kỳ diệu chứ. Kỳ diệu thật. Ông còn trẻ. Ông mới năm mươi ba. Đến giờ chắc ông không còn cơ hội đọc bài phát biểu tầm cỡ quốc gia về đam mê nữa. Nhưng còn ước mơ về chuyến xuôi dòng sông Mississippi bằng xuồng? Còn ước mơ được sống trong túp lều hoang sơ hình chữ A gần bờ suối hoang với hai cô nàng hippie ông gặp trong cửa hàng lưu niệm ở cao nguyên Ozark năm 1968, cái lán Allen, bố dượng ông, người hay mặc bộ đồ phi công chẳng giống ai ấy, mang cho ông cả một túi đá hóa thạch? Một trong hai cô hippie đã nói rằng ông, Eber, sẽ thành một con cáo khi trưởng thành, và mong lúc đó ông đừng quên gọi cho cô? Rồi hai cô hippie chụm mái đầu màu hung của họ vào nhau và cười khúc khích về triển vọng cáo già của ông. Và điều đó chưa bao giờ...

Vì sao chẳng rõ, điều đó chưa bao giờ...

Xơ Val nói, Sao không thử cố làm tổng thống JFK tiếp theo? Thế là ông tranh cử vào chức lớp trưởng. Dượng Allen đã mua cho ông một chiếc mũ cói vành nhỏ. Họ cùng nhau ngồi trang trí dài băng trên mũ bằng bút dạ. CHIẾN THẮNG VỚI EBER! Ở đằng sau: TUYỆT! Dượng Allen cũng giúp ông ghi âm một đoạn băng. Một diễn văn ngắn. Rồi Allen mang cuốn băng đi đâu đó và trở về với ba mươi bản sao, “để phân phát”.

“Thông điệp của con rất tốt,” dượng Allen đã nói vậy.
“Và con nói hay kinh khủng. Con sẽ thành công.”

Và ông thành công thật. Ông đã thắng cử. Dượng Allen còn tổ chức một bữa tiệc mừng chiến thắng cho ông nữa. Một bữa tiệc bánh pizza. Tất cả bọn nhóc bạn ông đều đến.

Ôi, Allen.

Người đàn ông tốt bụng nhất trên đời. Đã dạy ông bơi. Đã dạy ông làm thủ công cắt dán. Đã kiên trì chải đầu ông cái lần ông bị lây chấy. Không bao giờ cáu giận, vân vân và vân vân...

Nhưng không còn được như thế nữa, một khi cơn bệnh phán. Phát. Quỷ tha ma bắt. Ngày càng nhiều lời. Nói nhieu. Càng ngày ông càng buông ra nhiều lời bẩn ngờ.

Bất ngờ.

Khi cơn đau bắt đầu, Allen phát cục. Văng ra những lời không nên nói. Với mẹ, với Eber, với người giao nước. Từ chỗ là một người e dè, luôn đặt bàn tay khích lệ lên vai ông, cho đến lúc là một hình hài xanh xao teo tóp dần trên giường, quát CẶC!

Nhưng với chất giọng địa phương vùng Đông Bắc rất khó nghe, từ ấy nghe như CĂNG!

Lần đầu tiên Allen quát CĂNG! tiếp đó là khoảnh khắc bối rối khi cả mẹ và ông đưa mắt nhìn nhau xem ai đang bị gọi là CĂNG. Nhưng rồi Allen đính chính, cho rõ: CĂNG CẢ!

Rõ ràng là dượng muốn nói cả hai. Thật nhẹ người.

Mẹ và ông bật cười.

Trời đất, ông đã đứng đây bao lâu rồi? Ánh sáng ban ngày đang đợi.

Đang vợi dần.

Thật lòng mà nói em chẳng biết phải làm gì. Thế mà bố quyết thật đơn giản.

Tự mình gánh lấy mọi chuyện.

Bố vẫn vậy, có gì lạ đâu!

Đúng thế.

Giờ thì Jodi và Tommy đang nói chuyện với nhau.

Chào các con.
 Hôm nay là một ngày trọng đại.
*Ý em là, dĩ nhiên, có cơ hội nói lời già biệt dàng hoàng thi
cũng tốt.*
 Nhưng cái giá của việc đó là gì?
 Đúng vậy. Và đây... bố biết thế.
 Bố là bố. Và một người bố sẽ làm như thế.
 Cắt bớt gánh nặng cho những người thân yêu.
 Tránh cho người thân hình ảnh đau đớn cuối cùng, có thể
ám ảnh cả đời.

Chẳng mấy chốc, Allen đã thành ra THẾ. Và chẳng ai
trách người khác vì muốn tránh THẾ. Đôi khi mẹ và ông
lánh xuống bếp. Còn hơn là phải chịu cơn thịnh nộ có thể
bột phát của THẾ. Ngay cả THẾ cũng hiểu sự việc. Mình rón
rén đưa cốc nước vào, đặt xuống, khẽ khàng nói, Đây dượng
ơi, còn cần gì nữa không ạ? Và thấy rõ THẾ đang ngâm nghī,
Suốt bao nhiêu năm nay tôi tử tế với các người, giờ các người
coi tôi chỉ là THẾ à? Đôi lúc dượng Allen dịu dàng vẫn còn
đó, biểu lộ qua đôi mắt, Nay, đi ra đi, làm ơn đi ra đi, tôi đang
phải cố lăm mới không văng CĂNG đấy!

Gây trơ xương sườn.
 Ông dẫn tiểu gắn vào chim.
 Bốc mùi như bāi phân.
*Nhưng anh không phải là ông Allen và ông ấy không phải
là anh.*

Molly đã nói thế.
 Còn về bác sĩ Spivey, ông ta không thể nói được. Không
buồn nói. Còn bạn vẽ hoa cúc trên tập giấy dính. Chán rồi
mới mở mồm, Ủm, nói thật lòng nhé? Khi nó di căn, thường

giở chứng khó lường. Nhưng không phải lúc nào cũng tệ. Có một bệnh nhân. Chỉ lúc nào cũng thèm nước có ga Sprite.

Và Eber đã nghĩ bụng, Thưa lương y/đãng cứu rỗi/kẻ hộ mệnh, có phải ông vừa nói *lúc nào cũng thèm nước có ga Sprite không ạ?*

Đó là cách họ lừa bệnh nhân. Người bệnh sẽ nghĩ, Có khi mình chỉ thèm nước có ga Sprite thôi. Rồi chớp mắt, là thành ra THẾ, văng CĂNG! ị ra giường, đánh những người đang lúi húi lau rửa cho mình.

Không đời nào, thưa ngài.

Quên đi!

Thứ Tư tuần này ông lại rời khỏi giường bệnh lần nữa. Chính lúc đang ở dưới sàn, trong bóng tối, ý định đó đã đến với ông: Mình có thể tránh cho họ.

Tránh cho chúng tôi ư? Hay tránh cho ông?

Tránh ra sau lưng ta đi⁽¹⁾.

Tránh ra sau lưng anh đi cưng.

Một cơn gió đưa xuống một chuỗi bông tuyết từ đâu đó trên cao. Đẹp quá. Tại sao chúng ta lại được sinh ra như thế, để thấy bao nhiêu thứ đẹp đẽ xảy ra quanh ta hằng ngày?

Ông cởi áo choàng ra.

Lạy Chúa.

Cởi mũ và găng, nhét chúng vào một bên ống tay áo choàng, để áo lên chiếc ghế băng.

Như thế để họ biết. Họ sẽ tìm thấy chiếc xe, đi theo đường mòn, và tìm thấy áo khoác.

1. Lời Chúa Jesus nói với thánh Peter để ông ta đừng cản đường Chúa, Kinh Phúc âm, Matthew 16:23.

Thật là một phép lạ. Khi ông đi được đến tận đây. Ở, mà ông vốn luôn khỏe mạnh. Có lần ông đã chạy hết chặng bán việt dã với một bàn chân gãy. Ngay sau khi thắt ống dẫn tinh về, ông đi lau chùi ga ra ngay, chẳng hề hấn gì.

Ông đã ngồi trên giường bệnh chờ đến lúc Molly đi hiệu thuốc. Đó là đoạn khó khăn nhất. Chỉ thốt ra một lời chào tạm biệt bình thường.

Tâm trí ông giờ đây bắt đầu hướng về bà, và ông phải chặn luồng suy nghĩ đó lại bằng một lời cầu nguyện: Hãy cho con chấm dứt việc này. Lạy Chúa, đừng để con phá thối. Cho con kết thúc trong danh dự. Để con làm thật giòn.

Để. Để con làm thật giòn.

Gòn.

Gọn.

Ước tính thời gian bắt kịp con A Tỳ, đưa áo khoác cho hắn? Khoảng chín phút. Mất sáu phút đi hết con đường mòn vòng quanh hồ, thêm ba phút nữa để chạy ngược lên sườn đồi như một bóng ma hay thiên thần cứu rỗi, mang một món quà đơn giản là chiếc áo khoác.

Đó chỉ là ước đoán thôi, NASA. Tôi phịa bừa như thế thôi.

Chúng tôi biết thế, Robin. Đến giờ thì chúng tôi biết rất rõ anh ngõ ngược như thế nào rồi.

Như cái lân anh đánh rầm trên Mặt trăng.

Hay lân anh lừa Mel nói, "Thưa ngài Tổng thống, thật là một phát hiện thú vị, chúng ta đã tìm ra một tiểu hành tinh bay quanh sao Thiên Vương."

Số liệu ước đoán của cậu lần này đặc biệt rủi ro. Con A Tỳ này lanh lẹ đến bất ngờ. Còn bản thân Robin lại không phải là đứa nhanh nhẹn cho lắm. Thân hình cậu cũng khá bệ vệ. Đến nỗi bố cậu đoán rằng cậu sẽ nảy nở tích cực thành hình hài chắc nịch tầm cỡ một hậu vệ bóng bầu dục. Cậu cũng hy vọng thế. Nhưng giờ thì cậu mới chỉ hơi có ngực xê chút thôi.

Robin, nhanh lên, Suzanne nói. Tớ thấy tội nghiệp cho ông lão khổ sở kia quá.

Lão ấy là đồ ngốc, Robin nói, vì Suzanne còn trẻ và chưa hiểu được rằng khi một người có đầu óc ngốc nghếch, anh ta sẽ làm khổ những người khác, những người ít ngốc hơn mình.

Ông ấy không còn nhiều thời gian đâu, Suzanne nói, gần như sắp phát cuồng lên.

Đây rồi, đây rồi, cậu cố an ủi cô bé.

Tớ sợ quá, cô nói.

Ấy thế mà lão ấy thật may mắn có người như tớ ôm áo khoác cho lão lên tận trên ngọn đồi cao tú hụ, mà dốc thế này, tớ chẳng ưa gì, Robin nói.

Tớ nghĩ thế mới là định nghĩa của “người hùng”, Suzanne nói.

Tớ đoán vậy, cậu nói.

Tớ không muốn cứ sô sàng mãi thế này, cô nói. Nhưng hình như ông ta đang mỗi lúc một xa hơn.

Thế cậu nghĩ phải làm gì bây giờ? cậu nói.

Với tất cả sự kính trọng, cô nói, và vì tớ biết cậu coi chúng ta bình đẳng nhưng khác biệt, tớ sẽ đảm nhiệm phần trí tuệ và phát kiến và những việc kiểu như thế nhé?

Ừ, ừ, cậu nói tiếp đi, cậu nói.

Nào, hãy làm thử một bài toán hình học đơn giản...

Cậu nhận ra ngay cô định nói điều gì. Và cô hoàn toàn đúng. Thảo nào cậu yêu cô. Cậu phải cắt ngang qua mặt hồ, như thế giảm được góc vòng, tức là rút ngắn được nhiều giây quý giá trong cuộc đua.

Từ từ đă, Suzanne nói. Như thế có nguy hiểm không?

Không đâu, cậu nói. Tớ đă làm hàng đống lần rồi.

Hãy cẩn thận đấy nhé, Suzanne khẩn khoản.

Ồ, một lần, cậu đáp.

Cậu quá tự tin, Suzanne nói với vẻ nghi ngại.

Thật ra, chưa bao giờ, cậu nói thật khẽ, không muốn để cô phát hoảng.

Lòng dũng cảm của cậu thật bốc, Suzanne nói.

Cậu bắt đầu băng ngang mặt hồ.

Thật ra đi trên mặt nước cũng khá là hay. Mùa hè người ta vẫn chèo thuyền ở đây. Nếu mẹ mà trông thấy cậu lúc này chắc sẽ nổi cơn tam bành. Mẹ coi cậu mỏng manh như thủy tinh. Vì chắc là hồi mới sinh cậu đã phải phẫu thuật gì đó. Cậu chỉ cần dùng những thứ như cái dập ghim là mẹ đã ở tình trạng báo động rồi.

Nhưng mẹ là người tốt bụng. Một cỗ vấn đáng tin cậy và một người hướng dẫn vững vàng. Bà có mái tóc bạch kim dày và dài, giọng nói hơi khàn, dù bà chẳng bao giờ hút thuốc, thậm chí còn ăn chay nữa. Bà chưa bao giờ cưỡi xe máy để phô hình thể, dù có vài đứa ngốc ở trường nói trông bà giống một em tay chơi xe máy.

Cậu thật lòng rất yêu quý mẹ.

Giờ cậu đã vượt được khoảng ba phần tư, hay chừng sáu mươi phần trăm bể ngang hồ rồi.

Từ chỗ cậu đến bờ bên kia có một khoảng xám xám. Chỗ đó vào mùa hè có một con suối chảy vào. Trông hơi rủ ro. Đến rìa khoảng xám xám đó cậu dùng băng súng dông xuống mặt băng. Cũng như gì.

Thế là cậu bước tới. Băng vỡ lạo xạo dưới chân cậu. Chắc chỗ này cũng nông thôi. Cậu mong như thế. Úi dà.

Sao rồi? Suzanne hoảng hốt nói.

Không ổn lắm, cậu nói.

Có lẽ cậu nên quay lại, Suzanne nói.

Nhưng chẳng phải chính cảm giác sợ hãi này mới là thử thách cho mọi anh hùng lúc vào đời sao? Chẳng phải cái mốc để đo lòng dũng cảm chính là vượt qua được cảm giác sợ hãi này sao?

Không thể quay lại được.

Có được không? Có lẽ được. Thực ra là nên thế.

Mặt băng vỡ ra và cậu bé rơi xuống.

Không thấy nói đến cảm giác buồn nôn trong truyện *Thảo nguyên bình dị*.

Một cảm giác sung sướng tràn ngập tâm hồn khi tôi thiếp đi dưới đáy hẻm núi. Không sợ hãi, không bồn chồn, chỉ có một nỗi buồn mông lung khi nghĩ tới những việc còn chưa làm được. Cái chết là thế này ư? tôi thảm nghĩ. Thế thì chẳng là gì cả.

Hồi tác giả, tên gì tôi không nhớ ra được, tôi muốn nói điều này với bạn.

Viết như lõi đít.

Cơn run mới dữ dội làm sao. Như động đất vậy. Đầu ông rung bần bật trên cổ. Ông dừng lại để ợe xuống tuyết,

chút màu trắng vàng ám lên nền trắng xanh.

Thật khiếp. Giờ ông thấy khiếp sợ thật.

Mỗi bước đi là một chiến thắng. Ông phải nhớ điều đó. Mỗi một bước gượng đưa ông đi cha nữa, cha nữa. Xa nữa. Xa nữa. Cha dượng. Ôi cái thắng lợi ông đang phải vật vã để giành giật. Từ hàm răng của tất hại.

Ông chợt thấy cần phải nói lại cho đúng.

Từ hàm răng của thất bại. Từ hàm răng của thất bại.

Ôi Allen.

Ngay cả khi dượng đã trở thành THẾ dượng vẫn là dượng Allen của con.

Xin dượng hiểu cho.

Ngā này, bố ông nói.

Mất một khoảng thời gian ông chờ xem mình sẽ tiếp đất như thế nào và sẽ thấy đau đớn độ nào. Rồi hình như bụng ông đập vào một cái cây. Rồi ông thấy mình co quắp như thai nhi quanh cái cây đó.

Khốn kiếp.

Ối ối. Thật quá sức. Ông không hề khóc sau lúc mổ hay trong suốt đợt hóa trị, thế mà giờ đây ông muốn khóc. Thực không công bằng chút nào. Thì dành đã là người ai cũng có thể mắc bệnh tật, nhưng tại sao nó lại rơi vào đúng ông. Ông đã trông chờ mãi sẽ có một sự cứu rỗi đặc biệt. Nhưng chẳng có gì. Cái đắng/loài quyền năng hơn ông cứ mãi từ chối ông. Người ta bảo rằng có đắng/loài đại quyền năng luôn yêu thương con người, nhưng rõt cuộc ta thấy chẳng phải thế. Cái đắng/loài đại quyền năng ấy thật vô tâm. Dũng dưng. Khi nó chuyển dịch vô tình, nó nghiên nát con người.

Nhiều năm trước, trong triển lãm *Cơ thể tỏa sáng*, ông

và Molly đã xem lát cắt của một bộ não. Một vết màu nâu cỡ đồng xu ám trên lát cắt bộ não. Chỉ cần một vết nâu đó thôi là đủ kết liễu đời chủ nhân bộ não. Chắc anh chàng đó từng có nhiều ước mơ và hy vọng, một tủ quần đùi loại, và nhiều thứ khác, những ký ức quý giá thời thơ ấu: một đàn cá koi bơi lượn dưới bóng rặng liễu trong công viên Gage chẳng hạn, bà ngoại lục cái xác đầy mùi kẹo cao su bạc hà để tìm khăn giấy - kiểu như vậy. Nếu không có cái vết màu nâu đó, anh chàng có thể là một trong những người đi qua đây trên đường ra sân triển lãm để ăn trưa. Nhưng không. Giờ anh ta đã tiêu rồi, đang mục rửa ở đâu đó, trong đầu không có não.

Lúc nhìn xuống tiếu bản đó, Eber có một cảm giác tự kiêu. Anh chàng tội nghiệp. Bi thế này thật là xấu số.

Rồi ông và Molly chạy ra sân, ăn bánh scone nóng và xem con sóc nghịch cái cốc nhựa.

Vừa co quắp như bào thai quanh gốc cây, Eber vừa đưa tay sờ vết sẹo trên đầu mình. Rồi cố ngồi dậy. Chẳng ăn thua. Cố tựa vào cây để ngồi dậy. Vòng cả hai tay quanh thân cây, tay nọ nắm cổ tay kia, ông từ từ kéo thân mình lên, rồi tựa lưng vào thân cây.

Thế nào?

Ổn.

Đúng ra, quá giỏi.

Có lẽ đến đây thôi. Có lẽ ông chỉ cố được đến đây thôi. Ông từng nghĩ trong đầu sẽ lên ngồi xếp bằng dựa lưng vào tảng đá tận đỉnh đồi, nhưng thực ra làm thế có khác biệt gì đâu?

Bây giờ việc duy nhất ông cần làm là đứng dao động. Kiên định với những ý nghĩ đã đưa ông bật dậy khỏi giường

bệnh, lên xe ô tô, đi qua sân bóng và xuyên qua rừng: MollyTommyJodi xúm xít trong bếp, đầy vẻ thương hại/oán ghét, MollyTommyJodi lẩn tránh những lời quát mắng độc địa ông vừa buông ra, Tommy nâng tấm thân gầy gò của ông trên hai cánh tay để Molly và Jodi lau chùi phía dưới...

Rồi thế là xong. Ông sẽ ra tay ngăn ngừa trước mọi sự nhục nhã sắp đến. Tất cả những nỗi sợ hãi của ông về những tháng sắp tới sẽ đứt.

Dứt.

Đến đây là xong. Xong ư? Chưa đâu. Nhưng cũng sắp thôi. Một tiếng nữa? Bốn mươi phút? Ông đang làm thật đây sao? Thật ư? Đúng mà. Đúng không? Nếu bây giờ ông đổi ý thì có còn đi về được đến chỗ đậu xe không? Ông nghĩ chẳng thể nào được nữa. Ông đang ở đây. Ở đây rồi. Ông đang nắm trong tay cơ hội không thể tin được để kết thúc mọi thứ với lòng tự trọng vẹn nguyên.

Việc duy nhất ông cần làm là kiên định.

Mình sẽ không bao giờ phải tranh đấu nữa.

Tập trung vào vẻ đẹp của mặt hồ, vẻ đẹp của cánh rừng, vẻ đẹp ông đang trở về hòa mình vào, vẻ đẹp ở khắp nơi, bất kể chỗ nào ông có thể...

Ôi, chết tiệt.

Ôi, trời đất ơi.

Có đứa trẻ đang đi trên hồ.

Đứa trẻ béo mập mặc đồ trắng. Mang một khẩu súng. Đang cầm chiếc áo khoác của ông.

Thẳng ranh, bỏ chiếc áo đó xuống, phắn về nhà, lo việc của mi đi...

Quỷ tha ma bắt. Khốn nạn.

Thằng bé đang lấy báng súng đập xuống mặt nước đóng băng.

Mình chẳng muốn bị trẻ con phát hiện. Sẽ ám ảnh đứa bé. Dù bọn nhóc vẫn phát hiện những thứ đáng sợ suốt đấy thôi. Một lần ông tìm thấy tấm ảnh khỏa thân của bố ông cùng vợ ông Flemish. Cũng đáng sợ đấy chứ. Tất nhiên, không đáng sợ bằng đột nhiên bắt gặp một lão mặt nhăn nhúm đang ngồi xếp bằng...

Thằng bé đang bơi.

Cầm bơi ở đây. Đã có biển để rō. CẤM BƠI.

Thằng nhóc bơi còn tồi nữa. Cứ khua khoắng như đang té nước dưới hồ. Theo những cử động khua khoắng, khoảng băng xung quanh chỗ thằng bé tan thêm tạo thành một hố nước đen đang rộng ra rất nhanh. Mỗi lần khua lại mở rộng thêm đường viền đen của...

Trước khi đầu óc ông nghĩ phải xuất phát thì chân ông đã cất bước rồi. *Có trẻ con dưới hồ, có trẻ con dưới hồ* là tín hiệu lặp đi lặp lại trong não khi ông lần bước. Tiến độ được đo bằng khoảng cách giữa các gốc cây. Dựa vào cây để thở lấy hơi nên thành ra hiểu rõ về cây hơn. Cái cây này có ba mấu: hai con mắt một cái mũi. Cái cây này thì một gốc nhưng tõe ra hai thân.

Đột nhiên ông không chỉ là một bệnh nhân chờ chết đêm đêm thức giấc suy nghĩ lan man trên giường bệnh, Giá đây chỉ là ảo ảnh giá đây chỉ là ảo ảnh, mà một phần nào đó còn là người từng bỏ chuối vào ngăn đá để sau đó mang ra bàn bếp đập rồi rưới sô cô la lên những miếng vỡ, là kẻ từng đứng ngoài cửa sổ lớp học trong mưa bão để xem bé Jodi có được yên với con bé ngỗ nghịch tóc đỏ cứ tranh không cho cô bé

ngồi vào bàn đọc sách không, là gã từng sơn thủ công những công dụng thức ăn cho chim hồi đang là sinh viên đại học rồi mang ra chợ cuối tuần bán ở thành phố Boulder, đâu đội một cái mũ có chỏm rồi làm vài điệu tung hứng mà gã đã từng...

Ông bắt đầu ngã nhưng kìm lại được, sững lại trong tư thế cong lưng, rồi đổ về phía trước, ngã dập mặt xuống, tì cằm vào rễ cây.

Ai nhìn thấy cũng phải bật cười.

Suýt thì bật cười.

Ông đứng dậy được rồi. Lảo đảo đứng dậy. Bàn tay phải trông như một chiếc găng nhuốm máu. Khó nhẫn quá, thật tệ. Một lần, trong một trận đấu bóng bầu dục, ông bị rụng mất một chiếc răng. Về cuối hiệp, Eddie Blandik tìm thấy nó. Ông lấy lại từ tay Eddie rồi ném nó đi. Ông như thế đấy.

Đến khúc cua rồi. Không còn xa nữa. Lượn theo khúc cua.

Làm gì nhỉ? Khi đã đến đó rồi? Đưa thằng bé ra khỏi hồ nước. Bắt nó cử động. Đẩy thằng bé đi qua khu rừng, xuyên qua sân bóng, đến một ngôi nhà trên đường Poole. Nếu không gặp ai ở nhà, đẩy thằng bé vào chiếc xe Nissan, bật sưởi lên, lái xe tới - bệnh viện Đức mẹ Sầu bi? Phòng Cấp cứu? Đường nào nhanh nhất tới Phòng Cấp cứu?

Còn năm mươi thước là hết đường mòn.

Còn hai lăm thước nữa.

Tạ ơn Chúa đã cho con sức mạnh.

Ở dưới hồ cậu chỉ như con vật vô tri, không tiếng nói, không ý thức về bản thân, chỉ có nỗi hoảng sợ bao trùm. Cậu quyết

cố hết sức. Cậu bám lấy tảng băng ở diêm hố. Diêm hố vỡ ra. Cậu chìm xuống. Chân chạm bùn là cậu lại đạp lên. Cậu cố bám vào diêm hố. Diêm hố vỡ ra. Cậu chìm xuống. Có vẻ như lên khỏi hố nước chẳng khó khăn lắm. Nhưng cậu không làm được. Cũng như ở hội chợ. Ném đồ ba hình nộm cún băng mùn cưa khỏi thanh gỗ không phải là việc khó. Thực ra khá dễ. Chỉ không dễ vì người chơi chỉ được ném rất ít lần thôi.

Cậu muốn vào bờ. Cậu biết đó mới là chỗ an toàn cho cậu. Nhưng hố nước liên tục từ chối.

Rồi nó lại nói có thể được.

Diêm băng lại vỡ lần nữa, nhưng mỗi lần phá vỡ một đoạn băng, cậu lại kéo mình nhích gần bờ hơn một chút xíu, để cho mỗi lần chìm xuống chân cậu lại chạm bùn nhanh hơn. Đáy hố gần bờ thoai thoái dốc. Đột nhiên có hy vọng. Cậu phát cuồng lên. Cậu hoàn toàn mất khả năng kiểm soát cảm xúc. Rồi cậu cũng lên được, nước chảy ròng ròng từ người cậu, một miếng băng mỏng như miếng thủy tinh giắt vào cổ áo cậu.

Hình thang, cậu nghĩ.

Trong trí óc cậu lúc này, mặt hồ không phải hữu hạn, hình tròn và ở đằng sau cậu mà rộng vô hạn và bao khắp xung quanh.

Cậu nghĩ mình nên nằm im, nếu không cái vật gì vừa muốn giết chết cậu sẽ lại ra tay tiếp. Cái vật muốn giết cậu không phải chỉ ở dưới hồ mà ở ngay đây nữa, ở trong tất cả những vật ngoài thiên nhiên, và chẳng thấy cậu, chẳng thấy Suzanne, chẳng thấy mẹ, chẳng thấy gì, chỉ thấy tiếng trẻ con khóc như đang khiếp sợ.

* * *

Eber đi cà nhắc ra khỏi cánh rừng và nhìn: chẳng có đứa trẻ nào cả. Chỉ thấy nước đen ngòm. Và một cái áo khoác màu lục. Áo khoác của ông. Áo khoác cũ của ông, đang nằm trên băng. Mặt nước đã tĩnh lặng trở lại.

Chết cha.

Lỗi tại mày.

Thằng bé ra chô đó chỉ vì...

Có một kẻ đần nào đang nằm trên bờ gần cái thuyền lật úp thế kia. Nằm úp sấp. Đang làm dở việc. Đang làm việc mà lại nằm. Chắc nằm đó suốt ngay cả khi thằng bé tội nghiệp đang...

Gượm đã, tua lại băng.

Đó chính là thằng bé. Ôi lạy Chúa. Nằm sấp mặt như một xác chết trong ảnh của Brady. Chân vẫn còn chạm xuống hồ. Chắc đã hết hơi lúc bò lên. Thằng bé ướt sũng, chiếc áo trắng ngả xám vì ướt.

Eber lôi thằng bé lên. Phải mất bốn lần kéo hết sức. Ông không còn sức để lật ngửa thằng bé, nhưng xoay được cái đầu nó lên để mồm không bị vùi xuống tuyết.

Thằng bé nguy to.

Ướt sũng trong trời lạnh âm mươi hai độ.

Tàn đời.

Eber quỳ một chân xuống và nói với thằng bé theo kiểu một người cha nghiêm khắc rằng nó phải đứng dậy ngay, phải vận động không sẽ bị liệt hai chân và chết.

Thằng bé nhìn Eber, chớp mắt, vẫn nằm im.

Ông nắm lấy áo khoác thằng bé, xoay nó lại, thô bạo

dụng nó ngồi dậy. Nó run bần bật làm ông thấy cơn run lúc nãy của mình chả là gì. Cứ như đang cầm một cái cuốc chim cuốc lấy cuốc để vậy. Ông phải làm cho nó ấm lên mới được. Nhưng bằng cách nào? Ôm chặt lấy nó, nằm đè lên người nó? Thế chẳng khác nào mang đá ướp đá.

Eber chợt nhớ ra cái áo khoác của mình, đang nằm trên băng, ở rìa hố nước đen.

Ôi trời.

Phải tìm một cành cây. Không thấy cành cây nào đâu cả. Một đoạn cành cây rụng đủ dài, mày trốn tiệt đi đâu đúng lúc người ta...

Thôi được, thôi được, ông sẽ lấy cái áo mà không cần khúc cây nào.

Ông đi mười lăm mét xuống mép hố, bước lên trên mặt hố, đi một vòng rộng ra chỗ băng cứng, quay lại bờ và bắt đầu dò tới hố nước đen. Hai đầu gối ông run lên. Sao vậy? Ông sơ mình rơi xuống. Hừ. Thẳng ngu. Thẳng làm màu. Chiếc áo chỉ còn cách chừng năm mét. Hai chân ông bắt đầu nổi loạn. Hai chân không nghe theo ý ông nữa.

Bác sĩ ơi, hai chân tôi đang nổi loạn.

Tôi biết rồi.

Ông dò dẫm từng chút. Chiếc áo còn cách ba mét nữa. Ông quỳ gối xuống để lết dần. Rồi nằm sấp hẳn xuống. Vươn tay ra.

Trườn tới.

Chút nữa.

Chút nữa.

Rồi túm được một góc áo nhỏ giữa hai ngón tay. Ông kéo áo vào, trườn ngược lại bằng một động tác như bơi ngửa,

chỉ khác đây là nằm sấp xuống, rồi quỳ lên, đứng dậy, bước vài bước, thế là lại cách hố nước năm mét và an toàn.

Thế rồi giống hệt như năm nào, hồi Tommy hay Jodi còn nhỏ và ông phải cởi quần áo ngoài cho chúng lên giường ngủ trong lúc chúng đã gà gật. Ông nói, “Tay,” thế là thằng bé giơ tay lên. Nói, “Tay kia,” và nó giơ tay kia. Sau khi đã cởi áo khoác cho thằng bé, Eber thấy ngay là áo sơ mi của nó đang đóng băng thành đá. Eber phải bóc cái áo sơ mi ra. Thằng bé tội nghiệp. Con người ta ai cũng chỉ là chút thịt đắp lên một khung xương thôi. Thằng bé chẳng trụ được lâu trong tiết trời lạnh giá này đâu. Eber cởi áo ngủ của ông, mặc vào cho thằng bé, luồn tay nó vào tay áo khoác. Trong một bên tay áo có mũ và găng của Eber. Ông đội mũ và đi găng vào cho nó, kéo khóa áo lên.

Quần thằng bé đã đóng băng cứng ngắc. Đôi ủng thì đã thành hai khối tượng băng hình chiếc ủng.

Bây giờ phải làm thật đúng cách. Eber ngồi lên chiếc thuyền úp, cởi bỏ ủng và tất, lột chiếc quần ngủ, rồi bắt thằng bé ngồi lên thuyền, còn ông quỳ đằng trước, tháo đôi ủng của nó ra. Ông đấm khẽ vào quần nó để làm tan băng, và chẳng mấy chốc đã bắt đầu cởi được một bên chân. Ông đang cởi quần áo một đứa bé dưới trời lạnh âm mươi hai độ. Có lẽ cách này sai mất. Có lẽ ông sẽ làm nó chết cong mất. Ông không biết. Ông cũng chẳng thể biết. Trong cơn vô vọng, ông đấm tiếp vào chiếc quần mấy cú nữa. Rồi thằng bé cũng rút chân ra được.

Eber mặc quần ngủ vào cho nó, rồi đến tất, rồi đôi ủng.

Thằng bé đứng đó trong bộ quần áo của Eber, lắc lư, mắt vẫn nhắm nghiền.

Nào, chúng ta cùng bước nhé? Eber nói.

Không có phản ứng gì.

Eber vỗ vào vai thằng bé, như một cử chỉ động viên cầu thủ trong các trận bóng.

Chúng ta cùng đưa cháu về nhà nhé, ông nói. Cháu ở gần đây không?

Vẫn không thấy gì.

Ông vỗ mạnh hơn.

Thằng bé mở mắt nhìn ông, sững sốt.

Lại vỗ.

Thằng bé bắt đầu bước đi.

Vỗ, vỗ.

Như đang muốn chạy trốn.

Eber đẩy thằng bé đi trước ông. Như chàng chăn bò và con bò. Lúc đầu, dường như thằng bé bước đi vì sợ bị vỗ, nhưng rồi nó lén cơn hoảng đúng lúc đó và bắt đầu chạy. Chẳng mấy chốc Eber không bắt kịp nữa.

Thằng bé đã tới chỗ cái ghế băng. Thằng bé tới đâu con đường mòn.

Khá lắm. Về nhà nhé.

Thằng bé mất hút trong cánh rừng.

Eber trở lại với chính mình.

Ôi trời. Ôi chà.

Nay giờ ông không hề có cảm giác lạnh. Chưa từng thấy mệt.

Ông đang đứng trên tuyết, chỉ mặc mỗi đồ lót, gần chiết thuyền lật úp.

Ông đi cà nhắc lại chỗ con thuyền và ngồi xuống tuyết.

* * *

Robin cứ chạy.

Qua cái ghế băng, qua lối vào đường mòn, vào rừng trên con đường cũ thân thuộc.

Cái quái quỷ gì vậy? Điều quái quỷ gì vừa xảy xa vậy?
 Cậu ngã xuống hồ ư? Quần bò của cậu bị băng đóng cứng ư?
 Không còn là quần bò xanh nữa. Thành màu trắng. Cậu nhìn xuống xem quần mình có còn là quần bò trắng không.

Cậu đang mặc quần ngủ, ống quần nhét vào đôi ủng tổ chảng ở đâu ra, trông như quần thụng các chú hổ hay mặc.

Nay giờ cậu đang khóc đấy à?

Tớ nghĩ khóc cũng tốt, Suzanne nói. Đó là dấu hiệu cậu đang kết nối với cảm xúc của chính mình.

Ờ. Thế thôi, thật là ngốc nghếch, tưởng tượng ra đang nói chuyện với đứa con gái ngoài đời lại gọi nhầm tên mình thành Roger.

Chó thật.

Mệt quá.

Có gốc cây cụt đây rồi.

Cậu ngồi xuống. Được nghỉ thật khoái. Cậu sẽ không mất chân đâu. Cũng chẳng thấy đau chân. Thậm chí còn chẳng có cảm giác gì về đôi chân. Cậu sẽ không chết. Cái chết không phải là điều cậu nghĩ đến, ở cái tuổi này. Muốn nghỉ cho đỡ hơn, cậu nằm hẳn xuống. Trời xanh ngắt. Những ngọn thông lắc lư. Nhưng không cùng một nhịp. Cậu nâng một bên tay đi găng lên ngang tầm mắt để nhìn nó run.

Cậu có thể nhắm mắt một chút chứ. Đôi lúc trong đời người ta có cảm giác muốn bỏ cuộc. Rồi mọi người sẽ thấy.

Mọi người sẽ thấy rằng trêu chọc không hay ho gì. Có những ngày bị trêu chọc nhiều quá cậu thấy cuộc đời thật khó đỡ. Đôi lúc cậu có cảm giác không thể chịu thêm được một lần như thế nữa, trong giờ ăn trưa phải lùi thui ngồi ở đống nệm tập thể thao được gấp lại để ở góc cảng tin gần những thanh xà kép đã xếp gọn. Không ai bắt cậu phải ngồi đó. Nhưng cậu thích chỗ đó hơn. Nếu cậu ngồi ở bất kỳ chỗ nào khác, có lẽ sẽ phải chịu một hai câu bình luận. Rồi suốt cả ngày hôm đó cậu sẽ phải suy nghĩ về những câu nói đó. Có khi đó là câu bình về sự bừa bãi của nhà cậu. Nhờ công của Bryce đã một lần đến chơi. Có khi về lối ăn nói của cậu. Có khi về phong cách ngớ ngẩn của mẹ cậu. Họ nói, đúng là một cô tay chơi thời thập niên tám mươi.

Mẹ.

Cậu không thích chút nào khi người ta trêu chọc về mẹ. Mẹ không biết gì về địa vị thấp kém của cậu ở trường. Mẹ coi cậu như là mẫu mực hay kiểu một cậu bé vàng.

Một lần, cậu đã thực hiện một nhiệm vụ bí mật là ghi âm các cuộc nói chuyện điện thoại của mẹ, chỉ để do thám mà thôi. Phần lớn đều tẻ nhạt, đời thường, chẳng có gì về cậu.

Trừ một cuộc nói chuyện với cô Liz, bạn mẹ.

Mình chưa bao giờ hình dung được mình có thể yêu một người đến thế, mẹ nói. Mình chỉ sợ mình không sống xứng đáng với nó, bạn có hiểu không? Nó quá *ngoan*, quá *lẽ phép*. Thằng bé xứng đáng - thằng bé xứng đáng được mọi thứ. Đi học trường tốt hơn, mà chúng mình không đủ tiền, đi du lịch, ở nước ngoài chẳng hạn, nhưng mà thế thì, ôi, cũng ngoài tầm tiền của chúng mình. Mình chỉ không muốn làm nó *thất vọng*, cậu hiểu không? Đời mình chỉ cần có thể, cậu hiểu không? Liz? Để cuối cùng, mình có thể cảm thấy là

mình đã làm đúng, qua thằng nhóc tuyệt vời này.

Đến đoạn đó thì nghe như cô Liz đã bắt đầu bật máy hút bụi.

Thằng nhóc tuyệt vời.

Có lẽ đến lúc phải đi tiếp thôi.

Thằng Nhóc Tuyệt Vời nghe như tên người da đỏ vậy.

Cậu đứng dậy và thu vén đống quần áo lụng thụng như trang phục hoàng gia rồi bắt đầu đi về hướng nhà mình.

Đây là cái lốp xe tải, chỗ này con đường mòn hơi mở rộng ra một chút, đoạn này cây hai bên đan vào nhau như muốn vươn sang bên kia. Vòm đan, mẹ gọi thế.

Đây rồi sân bóng. Bên kia sân bóng, nhà cậu nằm như một con vật to lớn dịu dàng. Thật kỳ diệu. Cậu đã thành công. Cậu bị ngã xuống hồ và sống sót để kể lại câu chuyện. Ừ đành rằng có lúc cậu cũng hơi khóc, nhưng rồi cũng tự cười nhạo khoảnh khắc yếu lòng của mình và vượt qua cả chặng đường để về nhà, với vẻ hoang mang mỉa mai trên mặt, vì đã được, vâng phải ghi nhận, sự giúp đỡ quý giá của một người cao tuổi...

Cậu bàng hoàng nhớ ra ông già. Cái quái gì thế? Trong đầu cậu lóe lên hình ảnh một ông già đứng buồn bã, tím tái trong chiếc quần sịp như một tù binh chiến tranh bị bỏ lại bên hàng rào thép gai vì không còn chỗ trên xe chở tù. Hay một con cò bị thương buồn bã đang vĩnh biệt đàn cò con.

Cậu đã chạy trốn. Cậu đã bỏ rơi ông già. Không buồn nghĩ tới ông ta nữa chứ.

Ối chao ôi.

Sao lại hèn nhát thối tha đến thế chứ.

Cậu phải quay lại. Ngay lập tức. Giúp ông lão lần ra

đường. Nhưng cậu quá mệt rồi. Cậu không chắc mình có làm được điều đó không. Có lẽ ông lão vẫn ổn. Có lẽ ông ấy có cách xoay xở của người lớn tuổi.

Nhưng cậu đã chạy trốn. Cậu sẽ không sống được với điều đó. Lý trí đang nói với cậu rằng cách duy nhất để chữa lại việc chạy trốn là quay lại đó ngay bây giờ, làm tròn trách nhiệm. Cơ thể cậu lại nói khác: Đường tới chỗ đó xa lắm, mình còn bé, đi tìm mẹ đi, mẹ sẽ biết phải làm gì.

Cậu cứ đứng bất động ở rìa sân bóng như một con bù nhìn trong đống quần áo rộng lùng thùng.

Eber ngồi sụp xuống tựa vào con thuyền.

Sao thời tiết lại thay đổi nhanh thế. Có nhiều người cầm ô và gì đó nữa đi lại trên những khoảng trống ở công viên. Có một cái đu quay và ban nhạc đang chơi ở sân khấu vòm ngoài trời. Có người đang nướng thức ăn trên lưng mấy con ngựa gỗ trong đu quay. Ấy thế mà trên những con khác vẫn có trẻ con đang cười. Làm sao người ta biết được? Con ngựa nào nóng con nào không? Bây giờ vẫn còn tuyết, nhưng tuyết sẽ tan nhanh dưới bầu trời chan hòa nắng. Nắng.

Nếu con nhắm mắt lại, mọi việc sẽ kết thúc. Con biết thế, đúng không?

Nhận thật.

Allen.

Đúng là giọng dượng rồi. Sau ngân ấy năm.

Bây giờ ông đang ở đâu đây? Ở hồ vịt. Bao nhiêu lần ông đã dẫn các con ra đây. Giờ ông phải đi thôi. Tạm biệt, hồ vịt. Nhưng chờ đã. Hình như ông không đứng lên được.

Hơn nữa không thể bỏ mấy đứa nhỏ ở đó. Gần nước thế này. Chúng mới chỉ bốn và sáu tuổi. Lạy Chúa. Đầu óc ông để đâu vậy? Bỏ hai con nhỏ bên hồ nước. Chúng rất ngoan, chúng sẽ đợi, nhưng rồi chúng không thấy buồn chân buồn tay sao? Rồi sẽ bơi? Mà không có áo phao? Không, không, không. Như thế ông phát điên mất. Ông phải ở lại. Tội nghiệp mấy đứa nhỏ. Tội nghiệp chúng bị bỏ rơi...

Gượm đã, tua lại băng.

Các con ông là những tay bơi rất cù.

Các con ông chưa bao giờ đến mức bị bỏ rơi.

Các con ông đã lớn rồi.

Thằng Tom đã ba mươi. Cao to đẹp trai. Luôn cố tìm hiểu mọi thứ. Nhưng ngay cả khi nó nghĩ là đã rành một thứ (chơi diều, nuôi thỏ đẻ), thì ông lại cho nó thấy đúng bản chất con người nó: một chàng trai tình cảm, đáng yêu nhất, và không biết về chơi diều hay nuôi thỏ đẻ nhiều hơn những gì một người bình thường có thể đọc được sau mươi phút lelen mạng Internet. Không phải là Tom không thông minh. Tom rất thông minh. Tom là đứa học rất nhanh. Ôi Tom, Tommy, Tommikins! Trái tim nhân hậu của thằng bé! Nó chỉ biết làm việc và làm việc. Vì tình yêu dành cho bố. Ôi con, con đã làm được, con đang làm được điều đó, Tom, Tommy, ngay lúc này đây, dù không được nhìn mặt con, con lúc nào cũng ở trong tâm trí bố.

Và Jodi nữa, Jodi đang ở tận Santa Fe. Con bé nói sẽ xin nghỉ phép để về nhà. Khi cần. Nhưng không cần đâu con. Ông không muốn làm phiền. Bọn trẻ có cuộc sống riêng của chúng. Jodi-Jode. Cô bé mặt tàn nhang. Lại còn đang mang bầu. Chưa cưới. Cũng chẳng còn bạn trai nữa. Đồ Sở Khanh ngu ngốc.

Đàn ông gì mà lại bỏ rơi một cô gái xinh đẹp như thế? Một cô gái đáng yêu đến thế. Công việc vừa mới bắt đầu tiến triển tốt đẹp. Không thể xin nghỉ phép khi mới chỉ bắt đầu...

Hồi tưởng về con cái theo cách này khiến ông lại có cảm giác rất thật về chúng. Mà... mình không muốn để dòng suy nghĩ cứ trôi theo hướng ấy. Jodi sắp có con. Hướng ấy. Lê ra ông có thể sống được đến lúc đứa bé ra đời. Bé cháu ngoại. Thật buồn, đúng thế. Đấy là một sự thiệt thòi ông phải trả giá. Ông đã giải thích trong bức thư. Có thư hay không nhỉ? Không. Không để lại bức thư nào. Không thể. Có những lý do khiến ông không thể viết. Có hay không? Ông chắc là có vài lý do...

Bảo hiểm. Không thể để người ta nghĩ ông cố tình làm việc này.

Hơi hoảng.

Có chút hoảng sợ.

Ông đang tự vấn. Tự vấn mà lại làm liên lụy đến một thằng bé. Nó đang lang thang đâu đó trong rừng, bị lạnh cóng. Tự vấn trước lễ Giáng sinh hai tuần. Ngày lễ yêu thích của Molly. Molly bị van tim, dễ lên cơn sốc, việc này có thể...

Đấy không phải... không phải là ông. Ông không làm một việc như thế này. Không bao giờ ông lại làm một việc thế này. Thế mà ông... ông đã làm. Ông đang làm việc đó. Được nửa chừng rồi. Nếu ông không vận động, việc đó... sẽ xong. Sẽ hoàn tất.

Chính ngày này con sẽ đến với ta trên cõi⁽¹⁾...

1. Kinh Phúc âm.

Ông phải cố thôi.

Nhưng dường như không thể mở được mắt nữa.

Ông cố gửi một vài ý nghĩ cuối cùng đến Molly. Em yêu, tha thứ cho anh. Sai lầm lớn nhất từ trước đến giờ. Quên đoạn này đi. Quên rằng anh đã kết thúc theo kiểu này. Em biết anh mà. Em biết anh không có ý thế này.

Ông đang ở nhà. Ông không ở nhà. Ông biết điều đó. Nhưng vẫn nhìn rõ từng chi tiết. Đây là cái giường bệnh không có người nằm, tấm ảnh ÔngMollyTommyJodi chụp trong hiệu ảnh bên cái hàng rào đua ngựa giả. Đây là cái bàn nhỏ đầu giường. Thuốc của ông để trong hộp thuốc. Cái chuông ông vẫn dùng để gọi Molly. Ôi cái vật độc ác. Tự nhiên ông nhận thấy cái vật đó mới độc ác làm sao. Và ích kỷ nữa. Ôi Chúa ơi. Con là người thế nào? Cánh cửa chính bật mở. Molly gọi tên ông. Ông trốn trong phòng đón nắng. Rồi xổ ra, ú òa. Căn phòng này được sửa sang lại từ bao giờ. Giờ trông giống như phòng đón nắng của cô Kendall, cô giáo dạy đàn piano của ông hồi nhỏ. May đưa nhỏ sẽ rất vui vì được học đàn trong chính căn phòng ông từng...

Ê này? cô Kendall gọi.

Chắc ý cô ấy là: Đừng vội chết. Có rất nhiều người chúng tôi muốn phán xét em nghiêm khắc trong phòng đón nắng.

Ê này, ê này! cô ấy hét lên.

Có một phụ nữ tóc bạch kim đang đi vòng qua hồ.

Chỉ cần ông lên tiếng gọi.

Ông cất tiếng gọi.

Để ông khỏi chết cóng cô ta đắp lên người ông đùi thứ trên đời, những thứ có mùi gia đình - áo khoác, áo len, hàng

đống hoa, một cái mũ, tất, giày - và với một sức mạnh khó tin nâng ông đứng dậy và dẫn ông vào một mê cung cây, một rừng cây như trong truyện cổ tích, những cái cây phủ đầy băng tuyết. Người ông đắp đầy quần áo. Ông giống như cái giường của nhà chủ trong bữa tiệc, nơi khách khứa bỏ áo khoác vào. Cô ta có sẵn mọi phuơng án: bước chân vào đâu, đến chỗ nào thì nghỉ. Cô ta khỏe như một con bò mộng. Giờ ông đang bám vào một bên sườn cô ta như đứa trẻ; cô ta vòng hai tay quanh eo ông, nhắc bổng ông qua một khúc rẽ cây.

Họ đi bộ như thế suốt mấy giờ, ông có cảm giác thế. Cô ta còn hát. Tán chuyện phỉnh phờ. Cô ta rít lên với ông, cố nhắc ông, bằng cách xỉa tay vào trán (vào thẳng trán ông) rằng *thằng bé* trời đánh con cô ta đã về *nha* rồi, lạnh sắp đóng băng rồi, nên hai người phải *khẩn trương* lên.

Lạy Chúa lòng lành, có nhiều việc phải làm quá. Nếu ông sống được. Ông phải sống được. Cô gái này sẽ không để ông bỏ cuộc. Ông sẽ phải cố tìm cách giải thích với Molly lý do ông làm thế. *Anh quá sợ, anh sợ quá, Mol à.* Có khi Molly sẽ đồng ý không nói cho Tommy và Jodi biết. Ông không thích cái ý nghĩ rằng chúng biết ông hoảng sợ. Không thích ý nghĩ rằng chúng biết ông đã ngu dại đến thế nào. Ôi, kệ cha đori! Cứ việc kể hết với mọi người đi! Ông đã làm thế đấy! Ông bị đẩy đến chỗ phải làm thế và ông đã làm đấy. Ông như thế đấy. Một phần nhân cách của ông như thế đấy. Không cần giả tạo nữa, không cần im lặng nữa, sẽ là một cuộc sống mới, hoàn toàn khác, một khi ông...

Họ đang cắt ngang sân bóng.

Chiếc xe Nissan đây rồi.

Ý nghĩ đầu tiên của ông là: Lên xe, lái về nhà.

Ôi, không, đừng làm thế, cô ta nói với giọng cười khàn khàn và dẫn ông vào một ngôi nhà. Một ngôi nhà bên cạnh công viên. Ông đã thấy ngôi nhà đó hàng triệu lần rồi. Và bây giờ đang vào trong đó. Có mùi mồ hôi đần ông và nước xốt mì ống và sách cũ. Như một thư viện có những ông nhẽ nhại mồ hôi đến nấu mì ống. Cô ta giúp ông ngồi xuống trước một lò sưởi đốt củi, mang cho ông một cái chăn màu nâu toàn mùi thuốc thang. Không nói nữa mà ra lệnh: uống đi, đưa tôi cái ấy, trùm kín lại, tên ông là gì, số điện thoại?

Thật bất ngờ! Từ chỗ sắp chết trong bộ đồ lót trên tuyết đến được ngồi ở đây! Hơi ấm, màu sắc, sừng hươu trên tường, một cái điện thoại quay số đời cổ như trong phim câm. Thật kỳ diệu. Mỗi giây phút đều kỳ diệu. Ông đã không chết vùi trong tuyết trong chiếc quần cộc bên một cái hồ. Thằng bé cũng không chết. Ông không làm ai chết cả. Ha! Cuối cùng mọi việc cũng ổn cả. Mọi việc giờ đây đều đã ổn, mọi việc đã...

Cô ta cúi xuống, sờ vào vết seo của ông.

Ôi, chà, ối, cô ta nói. Không phải ông mới bị lúc nãy chứ, đúng không?

Thế là ông lại nhớ ra cái vết màu nâu vẫn có trong đầu ông từ bao giờ.

Lạy Chúa, vẫn còn nguyên chông gai phía trước.

Ông có còn muốn không? Có còn muốn sống không?

Có, có chứ. Ôi Chúa ơi, có chứ, cầu xin Chúa.

Vì, suy cho cùng, vẫn đề là - giờ đây ông đã nhận ra, bắt đầu nhận ra - nếu một người, cuối đời, tàn tạ, nói hay làm những việc không ra gì, hay cần phải được trợ giúp, trợ giúp nhiều? Vậy thì sao? Có gì sai chứ? Vì sao hắn không được làm hay nói những điều khó chịu, hay có vẻ bẽ ngoài lì lùng thậm

chí bẩn mắt? Vì sao không được để cứt đùn xuống chân? Vì sao không nên để những người thân yêu bế lên, nâng đỡ, bón đút, lau chùi, khi chính hắn sẽ vui vẻ làm việc đó cho họ? Ông đã từng sợ bị coi thường khi được nâng đỡ, bế ẵm, bón đút, lau chùi, và vẫn còn đang sợ, nhưng giờ đây, được chứng kiến trên đời này vẫn còn nhiều giọt lòng tốt, đó chính là điều ông mới tiếp nhận được - nhiều giọt hạnh phúc - tương thân tương ái, và những giọt tương ái đó không phải... chưa bao giờ là của riêng để một mình ông được giữ.

Giữ.

Thằng bé từ bếp bước ra, trông như bị nuốt chửng trong chiếc áo khoác to sụ của Eber, chiếc quần ngủ buông trùm lấy bàn chân vì đôi ủng đã bị cởi ra. Nó khẽ cầm lấy bàn tay đǒ bầm của Eber. Nói nó xin lỗi. Xin lỗi đã cư xử ngu ngốc trong rừng. Xin lỗi đã chạy đi. Nó vừa mới thoát nạn. Đang hoảng sợ đủ thứ.

Nghe này, Eber nói giọng nặng nhọc. Cháu đã làm việc đúng. Cháu làm tuyệt lầm. Bây giờ bác đang ở đây. Nhờ ai vậy?

Thế đấy. Đó là việc mi có thể làm được. Chắc cậu bé giờ đã thấy vui hơn? Ông đã làm được việc đó cho cậu? Đó là lý do. Để sống. Phải không nào? Không động viên an ủi được ai nếu đã chết rồi? Không nhúc nhắc được nếu không còn sống?

Hồi Allen kể cận thời điểm từ già cõi đời, Eber đã thuyết trình ở trường về loài lợn biển. Được điểm A của bà xơ Eustace. Người rất khó tính. Bà bị mất hai ngón trên bàn tay phải do một tai nạn máy cắt cỏ, và đôi khi bà dùng bàn tay đó để dọa lú trẻ phải im lặng.

Đã nhiều năm ông không nghĩ tới sự kiện này.

Bà để bàn tay đó lên vai ông, không phải để dọa mà là một cử chỉ khen ngợi. *Bài trình bày thật tuyệt. Mọi người nên học Donald đây để làm việc gì cũng đến nơi đến chốn như thế. Donald, cô muốn em về nhà chia sẻ bài thuyết trình với cha mẹ.* Ông đã về nhà và đọc bài thuyết trình cho mẹ. Mẹ gợi ý ông đọc cho Allen. Allen ngày hôm đó nhiều phần là dượng Allen hơn là THẾ. Và Allen...

Ôi, chà, Allen. Đúng là một người đàn ông.

Eber chợt giàn giụa nước mắt khi ngồi cạnh lò sưởi.

Allen đã... Allen đã nói bài thuyết trình tuyệt lắm. Rồi hỏi mấy câu. Về loài lợn biển. Lúc nãy con bảo chúng ăn thức ăn gì nhỉ? Con có nghĩ chúng giao tiếp được với nhau không? Đó hẳn phải là một thử thách đối với dượng! Trong tình trạng như thế. Bốn mươi phút vấn đáp về loài lợn biển? Kể cả một bài thơ Eber đã làm? Bài thơ cổ phong? Về loài lợn biển?

Ông đã hạnh phúc biết bao khi thấy Allen trở lại con người cũ.

Mình sẽ làm như dượng, Eber nghĩ. Mình sẽ cố làm giống dượng.

Giọng nói trong đầu ông run rẩy, rỗng tuếch, thiếu thuyết phục.

Rồi: Tiếng còi xe ưu tiên.

Không biết bằng cách nào: Molly.

Ông nghe thấy tiếng bà đang vào cửa. Mol, Molly, ôi trời. Hồi mới cưới họ thường cãi nhau. Nói những điều vô lý nhất. Sau đó, đôi khi có nước mắt. Nước mắt trên giường? Rồi họ sẽ...

Molly áp khuôn mặt nóng ướt của bà lên khuôn mặt nóng ướt của ông. Họ xin lỗi, bằng tiếng nói của cơ thể, họ chấp nhận nhau lại, và cái cảm giác đó, cái cảm giác được chấp nhận lại, nhiều lần, cảm giác về lòng yêu thương của người kia đối với mình đang rộng mở thêm để tiếp nhận những khiếm khuyết mới hình thành trong mỗi người, là cảm giác sâu lắng, gần gũi nhất ông từng...

Bà bước vào phòng, với vẻ mặt vừa bối rối vừa hối lỗi, có nét giận dữ. Ông đã làm bà xấu hổ. Ông nhận thấy điều đó. Ông đã làm bà xấu hổ, vì ông đã làm một việc thể hiện ra rằng bà đã không ý thức đầy đủ được thực ra ông cần bà đến mức nào. Bà quá bận rộn với việc chăm sóc ông mà không nhận ra được rằng ông đã sơ hãi đến mức nào. Bà giận dữ với ông vì đã gây ra màn này, rồi ngượng với bản thân vì đã có cảm giác giận dữ với ông vào đúng lúc ông cần nhất, rồi cố gạt nỗi xấu hổ và giận dữ sang một bên để bắt tay vào làm việc cần làm.

Tất cả những diễn biến đó hiện lên trên khuôn mặt bà. Ông hiểu bà quá rõ mà.

Và lo lắng nữa.

Bao trùm lên tất cả những cảm giác khác trên khuôn mặt khả ái kia là nỗi lo lắng.

Giờ bà đang bước lại phía ông, hơi trượt chân vì vấp vào một chỗ mấp mô trên sàn nhà người lạ.

TRẦN HẠNH *dịch*

LỜI CẢM ƠN

Tôi xin cảm ơn Tổ chức MacArthur, Tổ chức Guggenheim, Học viện Nghệ thuật và Văn chương cùng Đại học Syracuse vì sự ủng hộ hào phóng của họ trong quá trình viết cuốn sách này.

Tôi cũng xin được cảm ơn:

Esther Newberg, vì sự hướng dẫn không mệt mỏi và tình bạn của cô trong suốt mười sáu năm qua. Trong những năm tháng ấy, cô đã trao cho tôi một món quà tuyệt vời, đó là khiến tôi cảm thấy mình chỉ việc viết hết sức, phần còn lại cứ để cô lo, và quả thật cô đã lo liệu hết, với sự sáng suốt và nguồn năng lượng đáng kinh ngạc.

Deborah Treisman, vì đã biên tập tác phẩm của tôi rất tuyệt cho tờ *The New Yorker*, vì phong cách biên tập hào phóng và duyên dáng, và vì những tác động to lớn từ những ý kiến của cô lên tác phẩm của tôi.

Andy Ward, vì tình bạn, sự tư vấn khôn ngoan và niềm tin đổi mới với tôi, và vì những ảnh hưởng vui vẻ từ thái độ lúc nào cũng tích cực của anh - ở Dubai, Nepal, châu Phi, Mexico, Fresno, và khi chúng ta cùng nhau làm cuốn sách này.

Caitlin và Alena: dõi theo hai con trong suốt những năm

qua đã dạy bồ rằng những điều tốt đẹp không chỉ khả dĩ, mà còn là trạng thái tự nhiên của chúng ta.

Paula: mọi điều đáng giá anh từng làm được trong suốt hai mươi năm qua đều được truyền cảm hứng, ủng hộ hết mình và truyền yêu thương bởi lòng tốt, lời khuyên và niềm tin không phai nhạt của em. Cảm ơn em một triệu lần. Hắn là hồi trẻ hay khi còn nhỏ, anh đã làm một việc tốt khủng khiếp.

MỤC LỤC

VÒNG CHẠY CHIẾN THẮNG.....	5
NHỮNG CÂY CỘT.....	31
CÚN CON	33
THOÁT KHỎI ĐẦU NHÊN.....	47
HÔ HÀO.....	85
AL ROOSTEN	93
NHẬT KÝ CÔ GÁI SEMPLICA.....	113
NHÀ	177
THẤT BẠI CHÍNH TRỰC CỦA TÔI.....	211
NGÀY MƯỜI THÁNG MƯỜI HAI	223
LỜI CẢM ƠN	261

“Một kỳ công của sáng tạo...
Một tuyển tập chưa bao giờ khiến
ta thôi thích thú trước góc nhìn phi
lý, siêu thực và hài hước u tối về
những chủ đề hết sức nghiêm túc...
George Saunders khiến ta cảm giác
như mình mới lần đầu được
đọc truyện.”

- KHALED HOSSEINI,
tác giả *Người đua diều*

“Hài hước, chua cay-và đôi khi, xúc
động sâu sắc-nhé như lông hồng và
lạ lùng không ngót.”

- GUARDIAN

“Nhà văn viết truyện ngắn tiếng
Anh hay nhất - không phải ‘một
trong những’, không phải ‘có thể là’,
mà chính là nhà văn Hay Nhất.”

- TIME

BECOME A FAN

 nhanampublishing